

www.burmeseclassic.com

မိုးတော်သူ

တိမ်လွှမ်းတောင်မှတစ်ဆင့်ရယ်သံ

၀+၄
အတ်သိမ်း

BURMESE
CLASSIC
.com

ဦးလုံစိမ်းတို့နှင့်ရင်းကျိုး

www.burmeseclassic.com

ပြည်ထောင်စု မပျက်ရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပျက်ရေး
အမျှင်အမြာသာဓကတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပသားကိုးပုဆိန်နိုး အသီးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖွက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်စေရန်ကြိုးကြံ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် ချည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံစားသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ငွေတိမ်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားအီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ဖို့ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရော့ကွက်ကီးပွားရေးနှင့် ပီပြင်ခွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အတော်လှည့်နှင့် အရင်အနီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ ဦးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်အီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးပုံဖွဲ့ စွမ်းအားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ပို့ရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာနိစ္ဆာပြင်ပေးရေး
- အမျိုးသမီး၊ ဧည့်သည်တော်၊ ကျား၊ မလူမျိုးနှင့် အမျိုးသားများ အမျိုးသမားများ လက်ထူသော မေတ္တာကိုးကွယ်အောင် တိန်သိမ်းအောင်ရွှေ့ကပ်ရေး
- မြို့နယ်အလိုက် ဦးသင့်တက်ကြွရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာချုပ်ပြင်ပေးရေး

စာပေနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၀၀၆၇ / ၂၀၀၃ (၈)

မျက်နှာပိုး ခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၈၅ / ၂၀၀၄ (၆)

ပထမ အကြိမ် ၂၀၀၄ - ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

ဘုပ်ရေ - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

*

ထုတ်ဝေသူ

မေတ္တာမိုးကေခိုင် ချိုတေးသံ စာပေ

ရွှေနံ သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ ၃၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

*

ပုံနှိပ်သူ

ဦးလှသိန်း (လှသိန်းဦး ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ ချီနုလမ်း၊ သာယာကုန်းရပ်ကွက်၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

*

ဦးထွန်းလင်း ဖိုးဝ အောင်မိမိ

အမှတ် ၁၄၇၊ ၄၅ လမ်း၊

ဝိဇိတ်တင်ဆောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

BURMESE
CLASSIC
COM

တိမ်လွမ်းတောင်မှရယ်မေအသံ

တိမ်လွမ်းတောင်၊
'ဟူကင်'မြို့ပြင်တွင်ရှိပြီး ကြီးမားသော တောင်တစ်လုံးဖြစ်
သည်။

တောင်တစ်ခုလုံးမှာ....

တိမ်များဖုံးနေသဖြင့် တောင်ထိပ်အထိ မည်မျှမြင့်သည်
ကို မည်သူမျှမသိပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ....

လသာသောညများ၌ တိမ်လွမ်းတောင်ထိပ်ပေါ်မှ ကျွန်
လောင်အော ရယ်မေအသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ၏။

မည်သူက ရယ်မေအသံနေပါသည်။

၆ မိုးကျော်သူ

မည်သူမှ မသိပါ၊
 သို့သော်
 ဟူကင်မြို့တစ်မြို့လုံးမှ လူများသည် ထိုရယ်မောသံအား
 ကြောက်ရွံ့ကြ၏။
 အကြောင်းမှာ
 ထိုရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး များမကြာမီ၌ သွေး
 ငွေ့သံယိုမှုများ ထွက်ပေါ်လာတတ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်
 သည်။
 ဤသို့မြင့်မားလှသည့် တိမ်လွှမ်းတောင်ထိပ်ပေါ်သို့ မည်
 သူက တတ်ရောက်၍ ရယ်မောနေနိုင်ပါသနည်း၊
 ဤသို့ဆိုလျှင်
 တစ္ဆေသရဲများလော၊
 သို့မဟုတ်....
 တိမ်လွှမ်းတောင်ကြီးကမျိုး ရယ်မောနေပါသည်လော၊
 မည်သို့ပင်ဆိုစေ
 ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည့် အခါတိုင်း သွေးထွက်
 သံယိုမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်ကို ဟူကင်မြို့ တစ်မြို့လုံးက
 ယုံကြည်ထားကြလေသည်။
 'ဟား...ဟား...ဟား'
 ကျယ်လောင်သော အမင်္ဂလာ ရယ်မောသံကြီး ထွက်
 ပေါ်လာပြန်ချေပြီ။

ထူးဆန်းသောဖြစ်ရပ်

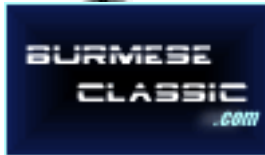
လသာသောည....
 'ဟား...ဟား...ဟား'

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံကြီးသံ ဝန်းကျင်တစ်ခု
 လုံးသို့ ပျံ့လွင့်လာသည်။
 အိပ်မောကျနေကြသည့် ဟူကင်တစ်မြို့တစ်မြို့လုံးနှင့် အနီး
 အနား ပတ်ဝန်းကျင်သည် ရယ်မောသံကြောင့် ရုတ်တရက်
 လန့်နိုးလာကြ၏။
 အားလုံး၏ရင်ထဲတွင် စိုးထိတ်မှုများ ဖော်မပြနိုင်အောင်
 ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

၈ ပိုးကျော်သူ

မည်သည့်ဖြစ်ရပ်များ၊ ထပ်မံဖြစ်ပေါ်လာမည်ကို အားလုံး
က သိလိုကြ၏။
ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး ခုနစ်ရက်ခန့် အကြာတွင်
ထူးဆန်းသည့် ဖြစ်ရတစ်ခု ပေါ်ပေါက် လာလေတော့သည်။

* * *

အဖြူရောင်စား ပိုင်ကျန်

ဘုန်းတော်ကြီးများ ပျံ့တော်မူလျှင်....
အချို့မှာ ရုပ်ကြွင်းအဖြစ် မပျက်ဘဲ ကြွင်းကျန်နေတတ်
ကြသည်။
အနည်းငယ် ထူးဆန်း၏။
ပို၍ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုရုပ်ကြွင်းများက စကားပြောလာ
သည် ဆိုခြင်းပင်။
မည်သူက ယူကြည်နိုင်ပါအံ့နည်း။
ထိုထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်အား....
အဖြူရောင် သိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်သူ ပိုင်ကျန် ကိုယ်တွေ့
ကြုံခဲ့ရလေ၏။

* * *

ပိုင်ကျန်သည် သိုင်းလောကသား တစ်ဦးဖြစ်၏။
ရုပ်ရည်မှာ ချောမောနုညားပြီး စိတ်ဓာတ် မြင့်မား၏။
သူ၏ အဓိကပညာရပ်မှာ ခံစားပညာဖြစ်သည်။
သူ၏ခားမှာ လက်ကိုင်မှအစ တစ်ခုလုံး ဖြူဖွေးနေသည်။
ပိုင်မိသားစု၏ ဘိုးဘွားအမွေအနှစ် ဖြစ်၏။
ထိုခေတ်က သိုင်းလောကတွင် အကျော်ကြားဆုံး ခား
သမား ဆယ်ယောက်ရှိသည်။
ပိုင်ကျန်သည် အဆင့်သုံးနေရာတွင် ရရှိထားသူဖြစ်သည်။
သူ၏အသက်မှာ သုံးဆယ်ခန့်မျှသာ ရှိ၏။
စိတ်သဘောထား ဖြူစင်ကာ သူတစ်ပါးအား ကူညီတတ်
သည်။

၁၁ မိုးကျော်သူ

သို့ဖြစ်၍....

သိုင်းလောကတွင် သူ့အား ယုံကြည်လေးစားကြလေသည်။

ပိုင်ကျန်၏ဆရာဖြစ်သူ စုအိသည် သိုင်းလောကတွင် ခရီးတုရင် ဟု ကျော်ကြားသူ ဖြစ်သည်။

သူသည် တပည့်ဖြစ်သူ ပိုင်ကျန်အား လွန်စွာသဘောကျပြီး သမီးဖြစ်သူ စုယင်နှင့် ပေးစားခဲ့သည်။

စုယင်မှာလည်း ခေယုမဟုတ်ပါ။

ဖခင်ထံမှ ဓားညာများကို သင်ကြားခဲ့သူ သိုင်းသမီးပျို ဖြစ်လေသည်။

တိမ်လွမ်းတောင်

ဟူကင်မြို့၏ အလှပဆုံးသောနေရာမှာ တိမ်လွမ်းတောင်၏ တောင်၏အောက်ခြေ ဖြစ်၏။

လူတမျှစားသည် အပန်းဖြေ အလည်အဝတ် သွားလိုသည့် အခါ၌....

တိမ်လွမ်းတောင်၏ အောက်ခြေသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ကြသည်။

တိမ်လွမ်းတောင်၏ အောက်ခြေတွင်....

သစ်ပင်များ၊ စိမ်းလန်းလှပသောတောပန်းပင်များ၊ ချွန်ထွက်နေသည့် ကျောက်ဆောင်များရှိ၍ သာယာလှပ၏။

မိုးကျော်သူ

လူအများသည် တောင်တစ်ဝက်အထိသာ တက်ရောက်
 ကြ၍ တောင်တိပ်အထိ မည်သူမျှမတက်ကြပါ။
 ထို့ကြောင့်....
 တောင်ခြေအထိသာ စည်ကား၍ တောင်ပေါ်၌မူ တိတ်
 ဆိတ် ငြိမ်သက်နေတတ်၏။

*

*

*

တိမ်လွမ်းတောင်မှတစ်ဆင့်ရယ်သံ (ပ) ၁၃

တိမ်လွမ်းတောင် တစ်ဝက်တွင် ကျောက်ဆောင်များက
 ပို၍များလေသည်။

လေတိုက်ခတ်မှု ပို၍များ၏။

ထို့ကြောင့်....

သဘာဝတရား၏ ပြုပြင်မှုကြောင့် ကျောက်ဆောင်များမှစ
 ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးဖြင့် တည်ရှိနေ၏။

သို့သော်

အချို့ကျောက်ဆောင်များမှာ လှပပုံများ၊ တိရစ္ဆာန်ပုံများ၊
 အသွင်ဖြင့် ရှိနေ၏။

အဖြူရောင်ခဲး ပိုင်ကျန်သည့် ယခု တိမ်လွမ်းတောင်၏
 တစ်ဝက်သို့ တက်လာမိပြီ ဖြစ်၏။

ထို့နောက်....

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်အားကြည့်ကာ လူခေါင်းပုံသဏ္ဌာန်
 ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင်ထိုင်၍ အမောဖြေလိုက်၏။

ထိုကျောက်ဆောင်နှင့် အတန်ငယ်ဝေးသော နေရာတွင်
 ဇရပ်တစ်ခုရှိ၏။

ထိုဇရပ်မှာ တောင်ထိပ်သို့ရောက်ရန် ခရီးတစ်ဝက်အကွာ
 တွင် ရှိနေ၏။

ပိုင်ကျန်တည် ခေတ္တအနားယူကာ ပတ်ဝန်းကျင် ရှုမျှော်
 ခင်းအား ကြည့်ရှုနေ၏။

၁၄ မိုးကျော်သူ

ကို နောက်....

ရောင်ရှိရာသို့ သွေ့သွက်သွား၏။

အရပ်ပေါ်၌ လူသွားတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။

ပိုင်ကျန်သည် အနည်းငယ် စိတ်ပျက်သွားလေ၏။

သူသည် ကိမ်လွမ်းတောင်သို့ အသည်လာခြင်း မဟုတ်ပါ။

ချေး အကြောင်းကိစ္စရှိ၍ ရောက်ရှိသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျီလုံရသေး

ကျီလုံရသေး

တိမ်လွမ်းတောင်နှင့် အနီးအနားတွင် ကျီလုံရသေး အား မသိသူမရှိပါ။

လူကံ ဧကန်မြင်ဖူးခြင်း မရှိသော်လည်း နာမည်ကြီးကြားဖူး ကြမည် ဖြစ်သည်။

ကျီလုံရသေးသည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှကျော်ကြားရပါ သနည်း။

စာပေပညာ၊ သိုင်းပညာ၊ တရားဟောပညာ တစ်ခုခု ထူးချွန်၍လော့

တစ်ခုမျှ မဟုတ်ပါ။

ကျိလုံရသေ့သည် ဤတိမ်လွမ်းတောင်သို့ လွန်ခဲ့သေး
ဆယ်နှစ်ခန့်မှ ရောက်ရှိလေ၏။

ဤဆယ်နှစ်အတွင်း၌ တောလမ်းရှင်းခြင်း၊ ဇရပ်အစား
သန့်ရှင်းအောင်လည်းကျင်းခြင်း၊ ချိုင့်ဝှမ်းမြေဖို့ခြင်း၊ တောင်
ခြေမှစ၍ တောင်တစ်ဝက်အထိ ယောက်ရေအိုးများ ထားရှိ
ခြင်း စသည့်အလုပ်များအား တစ်နေ့မပျက်လုပ်ကိုင်နေခြင်း
ကြောင့်ဖြစ်၏။

ကျေးဇူးတင်ဆောင်အနီးက ဧရပ်ကုလားခဲဖို့ ဖိတ်ခေါ်
ပါတယ်။

ကျိလုံရသေ့
ပိုင်ကျန်သည် စာအားသေချာစွာ စိုက်ကြည့်ကာ အိတ်ထဲ
သို့ ခေါက်၍ ပြန်လည်လိုက်သည်။

ထို့နောက်
ပတ်ဝန်းကျင်အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။
ထိုစဉ်ရသေ့ တစ်ပါးသည်ဇရပ်ရှိရာသို့တခဏ ရွှေ့လျှောက်
စာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရတော့သလို့။

* * *

* * *

ပိုင်ကျန်သည် ဇရပ်ပေါ်၌ထိုင်နေရင်းအိတ်ထဲမှ စခွေခေါက်
စစ်ခိုကို ထုတ်၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူသည် ဤစာအား ထုတ်ဖတ်မိသည်မှာ ဆယ်ခါမက
ပါတော့။

စာပေါ်၌....

ဒဏ္ဍာရီလေးပိုင်ကျန်....

'ထူးဆန်းသော၊ အံ့သြဖွယ်ကောင်းသောကိစ္စတစ်ခု
ကို ဆွေးနွေးလို၍ တိမ်လွမ်းတောင် တစ်ဝက်လူခေါင်း

ထိုရသေ့မှာ အရပ်အနည်းငယ်ပူ၍ အသက်ငါးဆယ်ခန့်
ရှိ၏။

သူ၏လက်ထဲတွင် တံမြက်စည်းတစ်ချောင်း ကိုင်ဆောင်
ထား၏။

ပိုင်ကျန်က ပြုံးပြလိုက်လေသည်။
ရသေ့က ပြန်လည်ပြုံးပြရင်း အနားသို့ လျှောက်လှမ်း
လာ....

'ခက်လေးက'
ပိုးချော်က လက်အုပ်ချီ၍...
'တပည့်တော်က ပိုင်ကျန်ပဲ ရသေ့ ကြီးက ကျီလုံရ...
လေး ခင်ဗျား'

'ဟုတ်ပါတယ်'
ကျီလုံရသေ့သည် ခါးကား လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ခပ် ဖွဖွထု
ဆူ ဇရပ်ထဲခံရောက်သိုက်ချလိုက်လေ၏။
'အင်း...ကျွန်ုပ်ဖြင့် မင်းလေးမှ လာပါမလားလို့'

ပိုင်ကျန်က...
'ကျီလုံရသေ့ ကို ကျွန်တော်က မမြင်ဘူးပေမယ့် သတင်း
စကားနဲ့ပင် လေ စားကြည့်သိနေတာပါ။ အခုလဲ ကျီလုံ
ရသေ့ ဆီက စ ရတာနဲ့ ချက်ချင်းလဲခံတာပါ'

ကျီလုံရသေ့က ခေါင်းညှိ၍...
'အေးကွယ်၊ ဝမ်းသားတယ်၊ ကျွန်ုပ်က မင်းတို့လို သိုင်း
ပညာကတော့ တခြားဘုန်းတော်ကြီးတွေလို ဟောင်းကလဲ
ကောင်းကောင်း မဟာမာတိတော့ ဒီလိုအလုပ်နဲ့ပဲ လူထုကို
အကျိုး ပြုတာပေါ့ကွယ်'

'ဇွန်ကွဲ့ ခါနဲ့ ကျွန်တော် ကိုခေါ်တာ'
ပိုင်ကျန်ကမေးရင်း ကျီလုံရသေ့ဘေး ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

ကျီလုံရသေ့သည် အပြင်ဘက်သို့ကြည့်ကာ စဉ်းစားနေ
အချိန်မှာ

တစ်ကမ္ဘာလုံး ချောင်းတစ်ချက်တစ်ချက်
'ခက်ကားလို့ ကျွန်က ပြန်ပြောရမှာ နည်းနည်းတော့
ခက်တယ်'

'ကျီလုံရသေ့ အနေနဲ့ အခက်အခဲရှိနေလို့လား'
ကျီလုံရသေ့က မချီပြုံးပြုံးလိုက်၏။
'မင်းက နာနာတစ်ခုတို့၊ တစ်စွယ်စုံတို့၊ ဝိညာဉ်တို့ဆိုတာ
တွေကို ယူလား'

ပိုင်ကျန်သည် ရသေ့၏စကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွား
သည်။
'အမှန်တော့ မယူပါဘူးခင်ဗျား'
ကျီလုံရသေ့က ပြုံး၍ ပိုင်ကျန်အား ကြည့်လိုက်၏။

'တကယ်တော့ မင်းကိုအခုလို ဖိတ်ခေါ်တာ ကျွန်ုပ်မဟုတ်
ဘူးကွဲ့'
'ခါဖြင့် ဘယ်သူလဲခင်ဗျား'
ကျီလုံရသေ့က

'တိမ်လွမ်းတောင်ရှိ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ကျွန်ဆန်ပဲ'
'ဆရာတော်က ကျွန်ဆန်ဟုတ်လား'
ဟုတ်တယ်၊ ဆရာတော် ကျွန်ဆန်ပဲ'
ပိုင်ကျန်သည် စိတ်ထဲ၌ အနည်းငယ် ရှုပ်ထွေးသွား၏။

အလွန်လည်း အံ့အားသင့်လာလေသည်။
'ကျီလုံရသေ့ ခင်ဗျားဆရာတော်ကျွန်ဆန်ဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်ကပဲ ယူလွန်တော်မူသွားတဲ့ ဆရာတော်မဟုတ်လားဗျား'
ကျီလုံရသေ့က သက်ပြင်းချက်ယိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

၂၀ မိုးကျော်သူ

‘ဟုတ်ပါတယ် ဒါကြောင့် ကျုပ်အနေနဲ့ ပြောရမှာက နေတာပေါ့ကွာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အနေနဲ့လည်း နားထောင်ရင်း နားမလည်နိုင်တော့လို့ သေချာစွာ ရှင်းပြပေးပါ’

ကျီလုံရသေ့သည် အဝေးတစ်နေရာသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

* * *

အတန်ကြာတော့မှ သက်ပြင်းချတာ

‘ဒီလိုပါ ဆရာတော် ကျွန်ဆန်ရဲ့ ရုပ်အလေ့စဉ်းဟာ မယုမသိုးဘဲ ရုပ်ကြွင်းအဖြစ်ကျန်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က သူများ လာမဖျက်ဆီးနိုင်အောင် တောင်ရဲ့အပေါ်ဆုံး သုံးဆင့်ဂူထဲမှာ ပူဇော်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့တယ်’

ပိုင်ကျန်သည် နားထောင်ရင်း၊ နားထောင်ရင်း စိတ်ဝစားအလေ့သည်။

ကျီလုံရသေ့က စကားဆက်လိုက်လေ၏။

‘လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လလောက်က အိပ်မက်ထဲမှာ သူနဲ့တွေ့တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းရှိလို့ သူ့ကိုလေ့လာခဲ့ပါတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဆွေးနွေးချင်တယ်လို့ ပြောတယ်’

ကျီလုံရသေ့၏ ပုံဟန်မှာ လေးနက်တည်ကြည် လာလေသည်။

‘ကျုပ်က အိပ်မက်ဆိုးအား အယု အကြည့်မရှိလို့ မသွား၊ ခွဲပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နောက်နှစ်ရက် နေတော့ တစ်ခါ မဇီဇာယ်၊ ကျုပ်က သူချိန်းထားတဲ့ဆီကို မလာလို့ အပြစ်တင်တယ်လေ’

ကျီလုံသည် ပိုင်ကျန်ကို တစ်ချက်ကြည့်၍
‘နောက်တော့ နေ့တိုင်းလိုလိုမက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တစ်ခုခု ထူးခြားမယ်ထင်လို့ သုံးဆင့်ဂူကိုသွားခဲ့တယ်’

ပိုင်ကျန်က စိတ်ဝင်စားလာကစ...
‘အဲဒီတော့ ဘာတွေမြင်သလဲ’

ကျီလုံက
‘ကျုပ်ပြောရင် မယု ကြည်စရာကောင်းတယ်’
ပိုင်ကျန်က

‘ဆရာတော်က အသက်ရှင်နေလို့လား’
ကျီလုံက

‘အသက်တော့ မရှင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အသားအရေက ကျောက်သားလို မာကြောပြီး လူကောင်း တစ်ယောက်လို့မျှ အသားအရေက ဝင်းဝါလှပနေတယ်၊ ကျောက်သားလို့မခေါ်မယ် ကျောက်သားနဲ့ မတူဘူး’

ဆရာတော်ပျံ့လွန်တော်မူတာ စစ်နစ်ကျော်ပြီပဲ၊ အသား
 အရေ တယ်ရှိုးတာမှလဲ
 'ဒါကြောင့် ထူးဆန်းတယ်ပြောတာပေါ့'
 'ဆရာတော်ပျံ့လွန်တော်မူတာ စေချာပဲ၊ တယ်ခန့်'
 ကျိုလုံရသေ့ မချီပြုံးပြုံးလိုက်၏။
 'ဆရာတော်ပျံ့လွန်တော်မူတဲ့အခါမှာ မင်းလဲ ရှိနေတယ်
 မဟုတ်လား'
 ပိုင်ကျန်က ခေါင်းညိတ်၍
 'အင်း... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အနေနဲ့ နည်းနည်း
 ထူးဆန်းနေလို့ပါ၊
 ကျိုလုံ လက်ကားပြု၍
 'ဒီထက်ထူးဆန်းတာ ရှိသေးတယ်ကွယ်'
 'အ... များလဲ ခင်ဗျာ'
 'ဆရာတော်ရဲ့ ရုပ်ကြွင်းက စကားပြောတယ်သေ
 ဗျာ...
 ပိုင်ကျန် လွန်စွာအံ့သြသွားလေတော့သည်။

* * *

ပိုင်ကျန်နှင့်ကျိုလုံရသေ့ တို့သည် အတန်ကြာ ဝေးဝေးခိုင်းသွား
 ကြသေးသည်။
 ခဏကြာမှ
 ပိုင်ကျန်က
 'ဆရာတော်ရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ ရုပ်ကြွင်းက စကားပြောတာ
 အမှန်ပဲလား'
 'အမှန်ပါပဲ'
 'ဒါဆိုရင် အသက်ရှင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့'
 ကျိုလုံက ခေါင်းခါလိုက်၏။
 'မဟုတ်ဘူး၊ ကျူပ်လည်း အဲဒီလိုဆဲ ထင်ခဲ့တာ၊ ဒါပေ
 မယ် သူစကားပြောတာ ပါးစပ်လုံးဝမထွက်ဘူး'
 'ဗျာ'
 ပိုင်ကျန် ပို၍အံ့သြသွားလာ၏။
 'ဒါနဲ့ ဆရာတော်က ဘာစကားပြောသလဲ'
 'သူက ကျူပ်ကို စေတနာနဲ့ ကျိုလုံ မင်း အခုမှ လာရ
 သလားကွလို့ ပြောတယ်'
 'အင်း... တော်တော် ထူးဆန်းတာပဲ၊ သူက ဘာဆက်
 ပြောသေးလဲ'
 'ကျူပ်လဲ သူစကားပြောတော့ ကြောက်လို့ ပြန်လွှဲသွား
 ပြေးတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ သူက ကျူပ်ကို မကြောက်ပါနဲ့လို့ နှစ်
 သိမ့်တယ်လေ'
 ပိုင်ကျန်က နားထောင်နေရင်းဖြင့်...

ကျီလုံ လုပ်ကြံပြောဆိုနေသည်ဟု သံသယဖြစ်နေမိလေသည်။

ကျီလုံက စကားဆက်လိုက်၏။

‘အဲဒါနဲ့ ကျုပ်ကလဲ ဆရာတော်က အသက် မရှင်ဘဲ ဘယ်လို စသစားပြောနိုင်သလဲလို့ မေးလိုက်တယ်....’

‘သူကလဲ ပြန်ဖြေတယ်၊ သူ နိဗ္ဗာန်သွားဖို့ လေ့ကျင့်နေတာတဲ့၊ အခုလဲ လူထုအတွက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို သတိရလို့ ကျုပ်ကို အိပ်မက်ပေးပြီးခေါ်တာတဲ့’

‘ဆရာတော်က ဘာကိစ္စအရေးကြီးတာလဲ’

‘သူက အဖြူရောင်ဓားသမား ပိုင်ကျန်ကို သူ့ဆီခေါ်လာဖို့နဲ့ မင်းနဲ့လိပ်စာကို ပေးလို့ ကျုပ်က စာရေးခေါ်ရတာပဲ’

ပိုင်ကျန်သည် ကျီလုံရသေ့အား ရူးသွပ်နေသူလောဟု ထင်မှတ်၍ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ကျီလုံရသေ့၏ ပုံဟန်မှာ ရူးသွပ်နေသေးသူနှင့် လုံးဝ မတူပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင်....

ဤအကြောင်းအရာမျှာသည် မှန်ကန်နေ၏လော။

ပိုင်ကျန်သည် ထိုကိစ္စအား လုံးဝမယူပါ။

သူသည် စာပေပညာကိုပါ ဖတ်ဖူး၍ သေပြီးဖြစ်သောရုပ်ကြွင်းက စကားပြောနိုင်သည်ကို လက်ခံ၍မရပါ။

ကျီလုံရသေ့သည် ပိုင်ကျန်အားကြည့်၍ ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘မင်းက ကျုပ်ပြောတာကို မယူဘူးထင်တယ်’

ပိုင်ကျန်က ပါးစပ်ပိတ်တားလိုက်၏။

ကျီလုံရသေ့က ခေါင်းညိတ်၍....

‘ကောင်းပြီ....မင်းကို ကျုပ်ဆန်ဆရာတော်ဆီ ခေါ်သွားမယ်၊ ဟိုရောက်တော့မှ ကျုပ်စကား မှန်မမှန် ဆုံးဖြတ်ပေါ့’

‘အဲဒါကေခင်းပါတယ်’

‘ကဲ....သွားကြစို့’

ကျီလုံရသေ့နှင့် ပိုင်ကျန်တို့သည် ဇရပ်အတွင်းမှထွက်၍ တောင်ပေါ်တက်သော လမ်းကလေးအတိုင်း ဆက်လက်တက်လာခဲ့သည်။

သစ်ပင်များကြားသို့ ဝင်ရောက်လိုက်လေ၏။
ပိုင်ကျန်ကလည်း ဝင်ရောက်လိုက်လေ၏။
အမှန်တော့...

ထိုတောလမ်းမှာ တစ်ဖက်စီတွင် သစ်ပင်များ အုပ်ဆိုင်း၊
ဖုံးကွယ်နေသဖြင့် အလွယ်တကူ မမြင်ခြင်းဖြစ်လေ၏။
သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း သွားရောက်
သွားရာ မကြာမီ လိုက်ဂူသို့ ရောက်ရှိလေ၏။
ကျိလုံရသေ့သည် ဂူပေါက်ဝတွင် ဖုံးကွယ်ထားသော
နွယ်ပင်မျှားအား ဖယ်ရှားလိုက်လေသည်။

ထိုနောက်....

ပိုင်ကျန်အား ဦးဆောင်ကာ ဂူထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်လေ
တော့သည်။

သုံးဆင့်ဂူ

တောလမ်းကလေးသည် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်ဖြင့်
ရှိနေ၏။

တောင်ပေါ်သို့ရောက်လေသော ပို၍ငြိမ်သက်သော အချမ်းသာ
လေးလံဖြစ်သည်။

ကျိလုံရသေ့သည် လမ်းသွောက်ရင်း မိမိ၏အားလက်
သီးဆုပ်ဖြင့်ထု၍ လျှောက်လာသည်။

အမွှေးတိုင်တစ်ထုပ်နှင့် အချိန်ကြာသောအခါ လမ်းနှစ်ခု
အဖြစ် ခွဲထွက်သွား၏။

ကျိရသေ့သည် တယ်ဘက်လမ်းသို့ ချိုးဝင်လိုက်၏။
ထိုနောက်....

လိုက်ဂူထဲတွင် မောင်မည်းနေ၏။

ပိုင်ကျန်သည် ခါးမှခွေးအား ကိုင်ထားကာ သတိကြီးစွာ

ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်၏။

ကျီလုံရသေ့သည် မီးတုတ်တစ်ခုအား မီးညှို့လိုက်၏။

လိုက်ဂူတစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့်....

လိုက်ဂူတစ်ခုလုံးအား ပီပီပြင်ပြင် မြင်တွေ့လိုက်ရတော့

သည်။

*

*

*

စကားပြောသောရပ်ကွင်း

ကျီလုံရသေ့နှင့် ပိုင်ကျန်သည် ဂူထဲသို့တစ်လှမ်းချင်း
လျှောက်လာသည်။

ခြေလှမ်းတစ်ရာခန့် လျှောက်မိသည်နှင့် ကျီလုံရသေ့၏
ခြေလှမ်းများ ရပ်ဘန်သွား၏။

ပိုင်ကျန်သည် ခြေလှမ်းရပ်၍ ရှေ့သို့ကြည့်လိုက်လေတော့
သည်။

ကျောက်ဖျာတစ်ခုပေါ်တွင် ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါး
တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေ၏။

မျက်လုံးမှိတ်ကာလတ်နှစ်ဖက်ကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခုထပ်ထား
သည်။

ကယ်ပေါ်ခွဲခြုံထားသော လက်နံးမှာ ဆွေးမြေ့နေသည်။

ဘုန်းကြီးအား ကြည့်လိုက်သည်နှင့် အသက်မရှိသော ရုပ်ကြွင်းကစစ်ခု ဖြစ်သည်ကို သိရှိနိုင်၏။

ကျီလုံရသေ့သည် မီးတုတ်အား နံရံပေါ်တွင် ခိုက်၍ ကျော့ကုတ်ဖျားရှေ့သို့ မလျှောက်သွား၏။

ထိုခနားက...

လက်တုတ်ချီ၍ ခူးဆက်သိုက်လေ၏။

ဆရာတော်ကျူဆန် မိန့်မှာတဲ့ အတိုင်း အဖြူရောင်ခေး ပိုင်ကျန် ရောက်ရှိလာပါပြီဘုရား။

ဆရာတော် ကျူဆန်၏ ရုပ်ကြွင်းမှာ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိပါ စကားလည်း မပြောပါ။

ကျီလုံရသေ့က တပ်မဲလှည့်စက်ထားပြန်၏။

ဆရာတော်ဘုရား အဖြူရောင်ခေးပိုင်ကျန်ရောက်ရှိလာပါပြီ ဘုရား။

ဆရာတော် ကျူဆန်၏ ရုပ်ကြွင်းမှာ ငြိမ်သက်မြဲပင်။

ပိုင်ကျန်သည် စိတ်ထဲ၌ ရယ်ချင်လေသည်။

သူသည် ကျီလုံရသေ့အား ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ကျီလုံရသေ့သည် ဆရာတော် ကျူဆန်က မည်သို့မျှတုံ့ပြန်ခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် နဖူးမှားချိုးများ ကျလာလေသည်။

သူသည် ပိုင်ကျန်အား မော့ကြည့်လိုက်၏။

ပိုင်ကျန်က ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် သူ့အား ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အသွန်ရှက်သွားလေ၏။

သူသည် ရူးကောက်နေရာမှထကာ...

ခေးကို ကျုပ်က အကြောင်းမယ် အလို့လိမ်ရမှာလဲကွာ...

လေးအသံမှာ အံ့အားသင့်သံ ပါသလောက်နော်။

ကျီလုံရသေ့၏မျက်နှာ ရှက်လွန်း၍ နီခဲ့နေ၏။

ပိုင်ကျန်က ပြုံးကာ...

ကြည့်ရဟာ ဆရာတော်ကျူဆန်က ခရီးထွက်သွားပြီနဲ့ စုတယ်။

သူသည်ပြောရင်း ဆရာတော်ကျူဆန်၏ ရုပ်ကြွင်းအား လက်ဖြင့်ထိကြည့်ရန် လက်ကိုရွှေ့လိုက်သည်။

ရုတ်တရက်

ဟေ့... ကျုပ်ကိုမထိနဲ့။

ပိုင်ကျန်သည် တုံ့ခန့်ရပ်သွားလေသည်။

သူသည် ပါးစပ်စောင်းလေစင်းဖြစ်ကာ မျက်လုံး ပြူးကျယ်သွား၏။

သူသည် ကြက်သီးမျှား တဖြန်းဖြန်းထကာ သူ့နားကို စူးစူးမယူ နိုင် ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် ဆရာတော်ကျူဆန်အား ကြည့်ကာ နောက်သို့ ရွှေလုံးလမ်းခန့် ဆုတ်လိုက်၏။

သူသော် ဆရာတော် ကျူဆန်မြှောသည့် စကားသံတို့ကို ကြားလိုက်ရပြီး ဖြစ်၏။

ပိုင်ကျန်သည် ကျီလုံရသေ့ ဘတ်သို့လှည့်၍
 'စကားသံတစ်ခုခုမျှား ကြားလိုက်သလားဟင်'
 ကျီလုံရသေ့က ဝမ်းသာသောမျက်နှာဖြင့်
 'ကျုပ်ကြားတယ်၊ မင်း ယု ပြီးဟုတ်လား၊ ကျုပ်ပြော
 တာကို ယု ပြီးဟုတ်လား'
 ပိုင်ကျန်၏စိတ်ထဲ၌ ယု ကြည်ခြင်းမရှိသေးပါ။
 'ဆရာတော်ကျူဆန်က ပါးစပ်ထုပ်မှ မလှုပ်ဘဲ ဘယ်လို
 အသံထွက်လာမှာလဲ'
 ကျီလုံရသေ့က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။
 ထိုစဉ်မှာပင်....
 'ကျုပ်က ပါးစပ်လှုပ်စရာမလိုဘဲ စကားပြောလို့ ရတယ်
 ကွယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ကနိဗ္ဗာန်ရောက်တော့မှာ
 ဖြစ်လို့၊ တန်ခိုးရှိတယ်လေ'
 ဤတစ်ကြိမ်၌....
 ပိုင်ကျန်သည် ကျီလုံရသေ့အား သေချာစွာ စိုက်ကြည့်
 နေ၏။
 ကျီလုံရသေ့မှာ လုံးဝ ပါးစပ်မဟုတ်ပါ။
 ဤသို့ဆိုလျှင်....
 စကားပြောသူမှာ ဆရာတော်ကျူဆန်၏ ရုပ်ကြွင်းအမှန်
 တကယ်ပင် ဖြစ်နေသည်လော။

ပိုင်ကျန်က လုံးဝ လက်ခံခြင်းမရှိပါ။
 တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ဤလိုက်လံ၌ ပုန်းအောင်း၍
 ပြောနေသည်ဟု သူက ယူကြည်မိလေသည်။
 ပိုင်ကျန်က နံရံပေါ်တွင် စိုက်ထူထားသည့် မီးထုတ်အစွဲ
 ဖြုတ်လိုက်၏။
 ထို့နောက်....
 လိုက်လံတစ်ခုလုံးကို လိုက်လံ ရှားဖူးလေသည်။
 လိုက်လံမှာ လွန်စွာ မကျယ်သန်းလှပါ။
 တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ရှာဖွေခြင်းတို့ ပြီးဆုံးသွားတော့
 သည်။
 လူသူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ပါ။
 ကျီလုံရသေ့ အံ့အားသင့်နေ၏။
 'ပိုင်ကျန်၊ မင်းဘာသုပ်နေတာလဲ'
 ပိုင်ကျန်က ပြန်လည်ဖြေကြားရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။
 ရုတ်တရက်
 'ဟား....ဟား....ဟား၊ သူက အခန်းထဲမှာ လူပုန်းပြီး
 စကား ပြောနေသလားလို့ သံသယဖြစ်ပြီး လိုက်ရှာနေတာ
 ကွဲ့'
 ပိုင်ကျန် မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။
 ဆရာတော်ကျူဆန်၏ ရုပ်ကြွင်းသည် စကားပြောနိုင်ရုံမျှ
 မကဘဲ မျက်စိမှိတ်ထားသော်လည်း မိမိ၏ လှုပ်ရှားမှုအား
 တွေ့မြင်နေ၏။

‘အေး...အခုခုတ်ပိုင်းမှာ တောင်ထိပ်က ရယ်မာသံတွေ ထွက်လာတာ ကြားပြီ၊ ပြီမဟုတ်သေး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘အဲဒီရယ်မာသံ ထွက်ပေါ်လာဖို့ သိုင်းလောကမှာ သွေးချောင်းစီးတယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား’

‘သိပါတယ်ဘုရား’

‘အခုလို ခဲကာလေးကိုခေါ်ရတာလဲ သွေးချောင်းစီးမယ် ကိစ္စတစ်ခုကို ကြိုတင်မြင်ထားလို့ ဟန်တေးရအောင်ပဲ’

ပိုင်ကျန်က မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်၏။

‘ဘယ်လိုဟန်တေးရမှာလဲ ကုရား’

‘ခဲကာလေးကို ချက်ချင်းပြောလို့ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါကြောင့် ရှောင်လင်းကျောင်းရဲ့ သိုင်းပညာကို အရင် ပြောပြမှဖြစ်မယ်’

‘တင်ပါဘုရား’

‘ရှောင်လင်းကျောင်းရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ခုနစ်ဆယ် နှစ်မျိုး ရှိတယ်ဆိုတာ သိလား’

‘သိပါတယ်’

‘အဲဒီ ခုနစ်ဆယ် နှစ်မျိုးထဲမှာ ငါးမျိုးပျောက်သွားတာ သိလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကြေးမီပါတယ်’

‘အဲဒီငါးမျိုး တာကြောင့်ပျောက်သွားသတဲ့ဆိုတာ သိလား’

တာဝန်တစ်ခု

ပိုင်ကျန်သည် မယု ကြည်၍ မဖြစ်တော့ပါ။

ကျိလုံရသေ့က ဆရာတော်ကျူဆန်ရှေ့တွင် ခူးထောက်တာ ဂုဏ်တခုလိုက်သည်။

ပိုင်ကျန်လည်း ခူးထောက်လိုက်သည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲ ဒကာလေး၊ ကျုပ်ကိုယုပြီလား’

‘ယုပဲပြီ ဘုရား’

‘အေး...မင်းက ရိုးသားတယ်၊ မဟုတ်ခင်စိတ် ရှိတယ်၊ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ရင် ပြီးပြတ်အောင်လုပ်တတ်တဲ့ စိတ်ရှိတယ် ဆိုတာသိလို့ ကျုပ်အခုလို ခေါ်ရတာပဲ’

‘တပည့်တော်ကိုခေါ်တာ အမိန့်ရှိပါဦးခင်ဗျာ’

၃၆ မိုးကျော်သူ

‘ဒါတော့ မသိလိုက်ပါဘူး ဘုရား’

‘အင်း... ဒီသိုင်းပညာ ငါးမျိုးဟာ တော်တော်လေးကို ထက်မြက်တယ်။ ဒီပညာကိုဆက်ခံမယ်လို့က သိုင်းဗီဇရှိတဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်။ ယခု ကြည်စိတ်ချရပြီး ရိုးသားတဲ့လူလဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီအရည်အချင်း နှစ်မျိုးလုံးရှိတဲ့လူက တော်တော်ရှားပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီလိုလူကိုရှာရင်း ပျောက်သွားရတာပဲကွယ်’

‘ဒီကိစ္စကိုတော့ တပည့်တော် မသိလိုက်ပါဘူး’

‘အဲဒီငါးမျိုးအနက်က သုံးမျိုးက ကျုပ်ဆီမှာ ရှိနေတယ် ကွယ်’

‘ဆရာတော်အနေနဲ့ ပြောလို့ရမယ်ဆိုရင် ပြောပြပါလား’

‘အိမ်း... ကျုပ်ဆီမှာရှိတဲ့ သုံးမျိုးကတော့ သာမန်မာ၊ သိုင်း၊ လက်ညှိုးသိုင်းနဲ့ ဘုရားရှိခိုးသိုင်းတို့ပဲ ဖြစ်တယ်ကွယ်’
‘ဗျာ’

* * *

ပိုင်ကျန်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်နေ၏၊

ထိုသိုင်းပညာ သုံးမျိုးမှာ....

ရှေးဦးစွာကျောင်း၏ အထက်မြတ်ဆုံး သိုင်းပညာမျိုး ဖြစ်၏။

သိုင်းကွက်များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး တတ်မြောက်သူ လုံးလုံးမရှိကြောင်းကို သူကသိရှိထား၏။

ယခု—

ထိုရှားပါးလှသော သိုင်းသုံးမျိုးမှာ ဆရာတော်ကျုပ်ဆန် ထံတွင် ရှိနေသည်ဟု ကြွေးလိတ်ရသောအခါ သူကမအံ့သြဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

‘ဒကာလေး၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘တပည့်တော် အံ့သြလို့ပါ။ ဒါနဲ့ ဆရာတော်က ဒီသိုင်း ပညာကိုသင်ဖို့ လူမရှာခဲ့ဘူးလား’

‘ရှာခဲ့တာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမယ့် စည်းကမ်းချက်နဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ လူကိုရှာမတွေ့ခင်မှဘဲ ကျုပ်က ပျံ့လွှာတော် မူခဲ့တယ်လေ’

‘ဆရာတော်...တပည့်တော်ကို ပေးမယ်၊ တာဝန်က’

‘ကျုပ်ရဲ့ မမြီးပြတ်သေးတဲ့တာဝန်ကိုဆက်ပြီးထမ်းဆောင်ပေးဖို့ကူညီတစ်ခုခုလုပ်လို့ပါ’

‘တပည့်တော် ဘယ်လိုကူညီရမလဲဆိုတာ အမိန့်ရှိပါ’

‘လူတစ်ယောက်ဆီက ပစ္စည်းတစ်ခု သွားပြန် ယူပေးဖို့ပါဘဲ’

ပိုင်ကျန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်၏။

‘ဘာပစ္စည်းကို တယ်သူ့ဆီက သွားတောင်းရမှာလဲ ခင်ဗျာ’

‘ဒကာလေး သွားရမှာကတော့ ကျိရုန်မြို့ကအပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ပေါင်းလူဆီပဲ...’

‘သူက ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ပါ၊ ဒကာလေး ကျိရုန်မြို့ရောက်ရင် သူ့ကိုအလွယ်တကူတွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်’

‘တင်ပါ...သူ့ဆီက ဘာတောင်းရမှာလဲ’

‘သူ့ဆီက ယွန်းသေတ္တာလေး တစ်ခု ပြန်တောင်း ခဲ့ပါ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သူ့ဆီအပ်ခဲ့တာပဲ’

‘တောင်းပါပြီ’

‘အဲ့ဒီ ယွန်းသေတ္တာထဲမှာ ဘာပစ္စည်း ရှိတယ်လို့ ဒကာလေးထင်သလဲ’

‘မသိပါဘူး ဘုရား’

‘အဲဒီ ယွန်းသေတ္တာထဲမှာ ကျုပ်မြောတဲ့ သိုင်းပညာသုံးခု ရှိသိုင်းကျမ်းတွေပါတယ်ကွယ်’

‘ပိုင်ကျွန်က အဲဒါလေးလွှဲသွားလေသည်’

‘တပည့်တော်က အဲဒီသေတ္တာ တောင်းပြီးရင် ဆရာတော်ဆီကို လာပို့ရမှာလား’

‘မဟုတ်ဘူး...ဒကာလေးက အဲဒီ သေတ္တာကို ယူပြီးရှင်ရှောင်လင်ကျောင်းကိုသွားပို့ရမယ်’

‘ကောင်းပါပြီ...ကယ်သူ့လက်ထဲအပ်ခဲ့ရမှာလဲဘုရား’

‘ဆရာတော်ဝမ်းရင် လက်ထဲကိုအပ်ခဲ့ပါ၊ ကျုပ်က သူ့ကို ပေးလိုက်တယ်ဆိုတာလဲ ပြောလိုက်ပါ’

‘တင်ပါ’

‘ဒကာလေးတစ်ခုတော့ သတိထားပါ’

‘အမိန့်ရှိပါ’

‘ဆရာတော် ဝမ်းရင် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေချိန်မှာဘဲ ယွန်းကို ပေးရမယ်’

‘ပိုင်ကျွန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်လေသည်’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့အခုနောက်ပိုင်းရှောင်လင်ကျောင်းဟာအချင်းချင်းမသင့်မြတ်တော့ဘူး...’

‘သွေးထွက်သံသို့မတူ ပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် မြင်နေရတယ်...’

‘တကယ်လို့ အဲဒီလိုဖြစ်လာတဲ့အခါ အုပ်ထိန်းနိုင်တဲ့ လူရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ရှောင်လင်ကျောင်းမှာ ရှိတဲ့ဆရာတော်တွေရဲ့ သိုင်းပညာအာ သူမသာ ကိုယ်မသာ ရှိနေလို့ ဘဲ သူ့ဘက်ကိုယ် ဘက်ဂိုဏ်းကွဲသွားရင် ဘယ်သူကမှ ထိန်းနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊

ရှောင်လင်ဂိုဏ်းကတစ်စီပြိုကွဲသွားလိမ့်မယ်...’

‘ပြီးတော့ သူတို့ဥဃနာဟာ တစ်ခြားဂိုဏ်းတွေကို ကူးသွားမှာစိုးရိမ်ရတယ်ကွယ်’

‘တင်ပါဘုရား’

‘ဒါဆို...ဆရာတော် ဝမ်းရင်ဆီ ပစ္စည်းသွားပို့ဖို့ ကိစ္စကို ဒကာလေးတင်ဝန်ယူတယ်ခေါ်’

‘အကျိုးရှိတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်လို့ တာဝန်ယူပါတယ်’

‘အေး...သင်ရဲ့...သင်ရဲ့...ဒကာလေးဆီက ဒီလို ကြားရ
တကျပျစ်ပမ်းသစ်ပါတယ်၊ ကဲ...ကဲ သွားနိုင်ပါပြီ’

‘ကျီလဲ့’

‘ဆရာတော် အမိန့်ရှိပါ’

‘မင်းက ရိုးသားပြီး စိတ်ထား ကောင်းတယ်၊ ကုသိုလ်
တောင်းမှုလို့ တော်တော်လုပ်တယ်၊ ဒါကြောင့် နောက်တစ်
နှစ်ကြာရင် ကျုပ်က မင်းကို တရား လာပြ ပေးပါမယ်...
ဒီနေ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး မင်းဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောရဘူး၊
ဒီနေ့ကစပြီး ကျုပ်က မင်းကို လူယု အဖြစ် စိတ်ချလိုက်
ပါပြီ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဘုရား’

‘ကဲ...နှစ်ယောက်လုံးသွားကြပေတော့’

ကျီလဲ့ ရသေ့နှင့် ပိုင်ကျန်သည် ဆရာတော် ကျေးဇူးတင်
ရုပ်ကြွင်းအားတန်တော့ကာ ထိုလိုက်ဂူထဲမှ လှမ်းထွက် လိုက်
လေတော့သည်။

*

*

*

မေ့ဆေးသူတော်

နံနက်ခင်း၏ ရောင်ခြည်သည် ကမ္ဘာမြေပေါ်သို့နှေးထွေး
စွာကျရောက်နေ၏။

တောလမ်း၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်စီတွင် တောပန်းကလေး
များဝေဆာလှပစွာ ပွင့်နေ၏။

လေနှုခအေး၏ တိုက်ခတ်မှုကြောင့် ပိုင်ကျန်သည်စိတ်အာရုံ
လွန်းဆန်းသွားလေသည်။

ယခု....

သူသည် စီလျှံတောင်ခြေရင်းသို့ ရောက်ရှိလာချေပြီ။

စီလျှံတောင်ခြေရင်းတွင် ရွာကလေးတစ်ရွာရှိ၏။

ထိုရွာကလေးသည် ကျိရုန်မြို့သို့သွားရာလမ်းဆုံလမ်းခွရွာ
ကလေးဖြစ်သည်။

ထိုရွာကလေးမှ ကျိရှန်မြို့သို့ သွားရန်မှာ မြောက်ရက်မျှ ကြာမည်ဟုခန့်မှန်းရ၏။

ပိုင်ကျန်သည် ရွာအဝင်သို့ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ဝမ်းဗိုက် မှာဆာလောင်လေသည်။

ထို့ကြောင့်

အနီးရှိစားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ လှမ်းဝင်သွားလေ သည်။

သူသည် မြင်းအားအစာကျွေးရန်မှာကြား၍ ထမင်းဟင်း များမှာ၍စားသောက်လေ၏။

ရုတ်တရက်....

သူ၏ထမင်းပန်ကန်အား တစ်စုံတစ်ဦးက ဆွဲယူလိုက်လေ သည်။

ပိုင်ကျန်သည် ကြေငှင်အံ့အံ့ဖြစ်ကာ မော့ကြည့်လိုက်လေ သည်။

ဖိုးသူတော်တစ်ဦးသည် သူ့အား ပြုံး၍ကြည့်နေ၏။

‘ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲဗျ’

ဖိုးသူတော်က ကြောင်ကမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဟေ့...ငါ့ကို မမှတ်မိဘူးလား’

သူ၏ပုံဟန်မှာ လွန်စွာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိလှပေသည်။

ပိုင်ကျန်သည် ဖိုးသူတော်အား သေချာစွာ ကြည့်လိုက် သည်။

သို့သော်....

မည်သူမည်ဝ ဖြစ်သည်ကို သတိမရပါ။

ဖိုးသူတော်က ပြုံး၍....

‘ဟ...ငါက မေ့ဆေးသူတော်လေ၊ မမှတ်မိဘူးလား’

သူသည်ပြောရင်း ပိုင်ကျန်ရှေ့တွင် ထိုင်ချကာ ထမင်း ပန်းကန်ထဲသို့ လက်တစ်ချက် မသိမသာ တောက်လိုက်လေ သည်။

ထို့နောက်....

ပိုင်ကျန်ရှေ့တွင် ပြန်လည်ချပေးလိုက်လေ၏။

ပိုင်ကျန်သည် မျက်မှောင့်ကုပ်၍ စဉ်းစားရင်း....

‘စိတ်မရှိပါနဲ့ ကျွန်တော်ဘကယ် မမှတ်မိသို့ပါ’

ဖိုးသူတော်က သက်ပြင်းချလိုက်လေ၏။

‘အေးပေါ့လေ၊ မင်းနဲ့ငါ မတွေ့တာလဲ နှစ်ပေါင်းမှ မနည်းတော့တာ ကဲ...ကဲ ငါ့ကြောင့် မင်းထမင်းစားပျက် မယ် စားလိုက်ဦး’

ဖိုးသူတော်သည် ဆိုင်လှလင်အားခေါ်ကာ....

‘ကျူပ်ကိုလဲ ထမင်းတစ်ပွဲ၊ ဟင်းတစ်ပွဲပေးပါ’

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် ထမင်းကိုတိုက်ဆိတ်စွာ စားသောက် ကြလေသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက်အခါ ပိုင်ကျန်၏ မျက်ခွံများ လေးလံလာကာ ဦးခေါင်းထဲတွင် ရီလေလော့တော့သည်။

ဆရာတော်တပည့်လော၊

မေ့ဆေးသူတော်သည် ပြုံး၍ ပိုင်ကျန်၏ပခုံးအား ပုတ်
လိုက်၏။

‘ကဲ...ပိုင်ကျန် မင်း အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘ကျိရန်မြို့ကို သွားမလို့’

‘ဘာသွားလုပ်မှာလဲကွ’

‘ပေါင်းလုဆီကို သွားမလို့’

‘မေ့ဆေးသူတော်က မျက်မှောင်ကုပ်၍...’

‘ပေါင်းလုဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

‘ကျိရန်မြို့က အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ပါ’

‘မင်းက ဘုရား ဘာသွားလုပ်မှာလဲ’

‘ယွန်းသေတ္တာ သွားတောင်းမလို့ပါ’

‘ယွန်းသေတ္တာထဲမှာ ဘာပါလို့လဲ’

‘သိုင်းကျမ်း သုံးခုပါ’

မေ့ဆေးသူတော်၏ မျက်ခုံးမှေးအစုံသည် နဖူးပေါ်သို့
မိုင်တတ်သွားလေ၏။

‘ဟုတ်လား...ပြောစမ်းပါဦး’

‘သုခမန်ဇားသိုင်း၊ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းသိုင်းနဲ့ ဘုရား
ရှိခိုးသိုင်းတို့ပါ’

‘မင်းကို ဘယ်သူက ခိုင်းလိုက်တာလဲ’

‘ဆရာတော်ကျူဆန်ပါ’

‘သူက ဘယ်မှာရှိတာလဲ’

‘တိမ်လွမ်းတောင်မှာ ရှိပါတယ်’

မေ့ဆေးသူတော် သဘောကျစွာပြုံး၍...

‘ကဲ...ပိုင်ကျန် အခုလို ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ငါသွားလိုက်ဦးမယ်၊ မင်းလို့ ဒီမှာ တစ်ရက်လောက်အိပ်ရင်း
အနားယူလိုက်ဦးပေါ့’

သူသည့်ပြောရင်း ထိုင်ရာမှတက် ဆိုင်လုလင်လက်ထဲသို့
ငွေတုံးနှစ်ထုံးထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

‘ငါတပည့်က ခရီးပန်းလာလို့ အရမ်းအိပ်ချင်နေတယ်၊
အခုအတွက် အခန်းစီစဉ်ပေးပြီး အခန်းထဲတို့ပို့လိုက်ပါ ပိုတို့
ငွေကိုတော့ မင်းပဲယူလိုက်’

သူသည်ဆိုင်ထဲမှ တလွမ်းချင်းလွမ်းထွက် သွားလေတော့
သည်။

မုန်းတည့်ချိန်....
 ပိုက်ကျန်သည် လေးလံသော မျက်ခွံကိုအားယူ၍ ဖွင့်
 ကြည့်လိုက်၏။
 သူ၏ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးမှာ ရှိနေနေ၏။
 သူသည် တည်းခိုခန်းတစ်ခု၏ ခံဘက်ပေါ်တွင် ရောက်ရှိ
 နေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။
 သူသည် ခံဘက်ပေါ်မှ လူ့ဆဲသတ္တိ အခန်းအပြင်ဘက်သို့
 ထွက်လေသည်။
 ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်သည် လူ့ရှိရာသို့ လျှောက်လာ
 ကာ....

ဆရာလေး အိပ်ရေးဝသွားပြီသား၊
 ပိုက်ကျန်သည်ကြောင့်အမ်းအမ်းဖြင့်....
 'ငါက ဘာကြောင့် ဝီဒနာရော့ရှက်နေတာသဲ'
 'ကျွန်တော်သို့ တွဲပို့ နားတာပါ'
 'ဘာဖြစ်လို့လဲ'
 'ဆရာလေး ခွဲဆရာ ဘင်တယ်၊ ဖိုးသူတော် အဝတ်အစားနဲ့
 လေ၊ သူက မှာကြားသားလို့ပါ'
 ပိုက်ကျန်သည် ဖိုးသူတော်အဝတ်အစားနှင့်လူ့ အတန်ကြာ
 စကားပြောဆိုနေသည်ကို သတိရလာသည်။
 သူသည် ချစ်သော ထိတ်ခနဲဖြစ် သွားသည်။
 ဆိုင်လုလင်အား....
 'အဲဒီလူကို မင်းတွေ့လိုက်သလား'
 ဆိုင်လုလင်က....

ဟုတ်ကဲ့....တွေ့လိုက်ပါတယ်'
 'သူကမယ်တက်ကို ထွက်သွားသလဲ'
 ဆိုင်လုလင်က....
 'တောင်ဘက်ကို ထွက်သွားတယ်၊
 'တောင်ဘက်မှာ တာမြို့ရှိလဲ'
 ဆိုင်လုလင်က တခဏစဉ်းစား၍....
 'လျှို့ဝှက်မြို့'
 ပိုက်ကျန်သည် ပို၍ထိတ်လန့်ကာ....
 'တယ်အချိန်က ထွက်သွားတာလဲ'
 'မနော့မနက် ဆရာလေး အိပ်ပျော်သွားတဲ့အချိန်က
 လေ....
 ပိုက်ကျန်သည် မိမိနဖူးအား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်၍....
 'ဒုက္ခပါပဲ၊ တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ ငါပါသား၊ ငါ့ဆီ
 က သတင်းတွေ အကုန်နီကံသွားပြီနဲ့ တူတယ်'
 သူသည် ပြောရင်း မြင်းခောင်းရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေး
 ထွက်သွားလေသည်။

တိမ်လွမ်းတောင်မှတစ်စွဲရယ်သံ (ပ) ၄၉

လူသည် တွေးရင်း စိတ်ညစ်လာ၏၊
မိမိကိုယ်မိမိလည်း ဒေါသထွက်လာသည်။

ကျွန်ုပ်မြို့

ပိုင်ကျန်သည် မြင်းကို အပြင်းမောင်းနှင်နေ၏။
ယခု....
သူသည် ကျွန်ုပ်မြို့သို့ သွားရာ လမ်းမပေါ်တွင် ရောက်ရှိ
နေ၏။
သူသည် မြင်းကိုအပြင်းမောင်းနှင်ရင်း ခေါင်းထဲ၌အတွေး
ထို့နှင့် ရှုပ်ထွေးနေ၏။
မေ့ဆုံး သူတော်ဆိုသူမှာ မည်သူနည်း။
အဘယ်ကြောင့်....
မိမိထံမှ သတင်းများကို နှိုက်ယူရပါသည်။
မိမိ ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိသည်ကို အဘယ်ကြောင့် သိနေ
သနည်း။

ညနေ....
နေလုံးကြီးသည် အနောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ငုပ်
လျှိုးနေ၏။
ကျွန်ုပ်မြို့၏ ဆည်းဆာသည် လွန်စွာ သမယာလှပနေလေ
သည်။
ပေါင်းလူအပေါင်ဆိုင် ရှေ့သို့ မြင်းတစ်ကောင် ရပ်တန့်
လာ၏။
မြင်းနှင့် မြင်းပေါ်မှ လူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဗုန်များပေ
ကျ နေ၏။
ပိုင်ကျန်ပင် ဖြစ်လေသည်။
အပေါင်ဆိုင်၌ တွင် အဘိုးအိုတစ်ဦး တံမြက်စည်းလှည်း
နေ၏။
ပိုင်ကျန်သည် မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ အဘိုးအိုထံသို့ လျှောက်
သွားပြီ။

‘အဘ...ဦးလေးပေါင်းလူ ရှိပါသလား ခင်ဗျာ’
အဘိုးအိုက သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
ပြီး....

‘မောင်ရင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’
ပိုင်ကျန်က လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍....
‘ကျွန်တော်က ပိုင်ကျန်ပါ၊ ဦးလေး ပေါင်းလူနဲ့ အရေး
ကြီးကိစ္စ ဆွေးနွေးစရာ ရှိလို့ပါ’
အဘိုးအိုက ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားလေတော့
သည်။

‘ကဲ...လာ...ကျုပ်နှစ်ဦးလိုက်ခဲ’
ပိုင်ကျန်သည် မြင်းကို သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ချည်နှောင်၍
အဘိုးအိုနောက်သို့ လိုက်ဝင်သွား၏။
အဘိုးအိုက သူ့ကို နေရာထိုင်ခင်းပေးရင်း....
‘ကျုပ် ဆရာပေါင်းလူဆီမှာ အတူနေလာတာနှစ်သုံးဆယ်
ရှိပြီ၊ သူဆီ ဧည့်သည်မလာခဲ့ဘူး၊ ဒီနေ့တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်
ဆိုင် ဧည့်သည် နှစ်ဦးတောင် ရောက်လာတယ်၊ ထူးဆန်း
တယ်’

အဘိုးအို၏ စကားကြောင့် ပိုင်ကျန် မျက်လုံးအစုံ ပြူး
ကျယ်သွားသေးသည်။
‘အဘယျာတာ ကျွန်တော် မလာခင် ဧည့်သည့် တစ်ဦး
လာတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’
‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး သူတို့နှစ်ဦး စကားလက်ဆုံ
ကျနေကြတယ်’

‘သူက ဘယ်သူလဲ’
‘မိုးသူတော် တစ်ပါးပါ၊ စကားပြောနေတာတော့ တော်
တော်ကြုံပြီ’
‘အဲဒါဆို ဒုက္ခပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဦးလေး ပေါင်းလူဆီကို
ဝင်တွေ့ကြမယ်’
သူက ပြောရင်း ပေါင်းလူ အခန်းရှိရာသို့ တစ်ချိန်တိုးပြေး
ဝင်သွားသည်။
အဘိုးအိုကလည်း နောက်မှ လိုက်ပါ သွားလေတော့
သည်။

* * *

မီးထွန်းချိန် ရောက်ပြီဖြစ်၏။
အခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေ၏။
ပိုင်ကျန်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်မိသည်နှင့် တစ်စုံတစ်ခု
မှားယွင်းနေသည်ကို ရိပ်စားမိ၏။
ဝိုးတပ်ပါး အလင်းရောင်အောက်တွင် အဘိုးအိုတစ်ဦးက
အခန်းတံခါးကို ကျောပေး၍ ကုလားသို့ တစ်လှည့်ပေါ်၌ ထိုင်
နေ၏။

၅၂ မိုးကျော်သူ

ပိုင်ကျန်သည် အော်၍ မေးလိုက်၏။
 'ဦးလေး ပေါင်းလု၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ'
 အဘိုးအိုထံမှ တုံ့ပြန်မှုလုံးဝမရှိပါ။
 ပိုင်ကျန်နှင့် အဘိုးအိုသည် ရင်ထထိတ်ထိတ်ဖြင့် ပေါင်းလု
 အနီးသို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုလေ၏။
 သူတို့နှစ်ဦး၏ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွား၊ ဇောတော့
 သည်။
 အကြောင်းမှာ....
 ပေါင်းလုသည် အသက်မရှိတော့ပါချေ။
 'ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဆရာပေါင်းလုရယ်'
 အဘိုးအိုထံမှ မချီတင်ကဲ အသံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်
 ထည်။
 ပိုင်ကျန်က တတ်တစ်ချက် ခေါက်၍....
 'ဒါ....မေ့ဆေး သူတော် လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ကျွန်
 တော် ရောက်လာတာ နောက်ကျလို့ အခုလို ဖြစ်ရတာပါ
 ဟူစွဲ'
 'သူက မိုးသူတော်ဖြစ်ပြီး ဘုဒ္ဓဖြစ်လို့ လူသတ်ရတာလဲ'
 'သေတ္တာလေး တစ်ခုကြောင့်ပါ'
 'ဒါဆိုရင် သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားမှ ဖြစ်လိမ့်
 မယ်'
 အဘိုးအိုသည် ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့
 သည်။

ပိုင်ကျန်သည် ပေါင်းလု၏ အလေ့စားကို စစ်ဆေးလိုက်
 သည်။
 ပေါင်းလု၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ဇေးဒုဏ်ရာတစ်ခုကို တွေ့
 မြင်လိုက်ရသည်။
 ပိုင်ကျန်သည် ဇေးဒုဏ်ရာအား သေချာစွာ စစ်ဆေးပြီး
 နောက် လွန်စွာ အံ့အားသင့်မိ၏။
 'ဟင်....မေ့ဆေး သူတော်က ဂူတန်ဂိုဏ်းတပါးလား'
 သူသည် အံ့ဩစွာ ရေရွတ်ရင်း နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း၊
 ဆုတ်လိုက်ရာ....
 'ဖုတ်'
 ပေါင်းလု၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခု ထွက်ကျလာ
 သည်။
 ပိုင်ကျန်သည် ထိုပစ္စည်းအား ကြည့်လိုက်ရာ သွန်းသေတ္တာ
 လေး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။
 သူသည် ထိုသေတ္တာအား လျှင်မြန်စွာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ
 သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွား၏။
 ထိုသေတ္တာထဲ၌ မည်သည့်ပစ္စည်းမှ မရှိတော့ပါ။
 'တောက်....ပြေးနိုင်တုန်းတော့ ပြေးဦးပေါ့ကွာ'
 သူသည် လွန်စွာ ခံပြင်းစွာဖြင့် ရေရွတ်လိုက်တော့သည်။

ဝုတန်ဂိုဏ်း

ဝုတန်တောင်....

ဝုတန်တောင်ပေါ်၌ ဝုတန်ဂိုဏ်းရှိ၏။

ထိုဂိုဏ်းသည် ရွှေငယ်လင်ဂိုဏ်းနှင့် ခေတ်ပြိုင်ကျော်ကြားသည့် ဂိုဏ်းတစ်ခုဖြစ်၏။

ထိုဂိုဏ်းတွင် ရဲသေ့များ၊ များပြား၍ ဖိုးသူတော် နည်းပါးသည်။

သို့သော်

မေ့ဆေးသူတော်၏ ဓားပညာသည် ဝုတန်ခံားသိုင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့်....

ပိုင်ကျန်သည် ဝုတန်တောင်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုတောင်သည် လွင်တီးခေါင်တွင်ရှိပြီး ချောင်ကျသဖြင့် ဘုရားဖူးသူ အလွန်နည်းပါး၏။

ပိုင်ကျန်သည် ထိုဂိုဏ်း၏ ဗဟိုကျောင်းဆောင် ဖြစ်သည့် စန်ချင်းကွမ် ကျောင်းဆောင်၌ သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်....

ရဲသေ့ငယ်တစ်ပါးသည် လက်အုပ်ချီကာ သူ့ထံသို့ လှမ်းလာ၏။

‘ဒကာကြီးက ဘုရားဖူးဖို့သွားတာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်လို့ပါဘုရား’
ရဲသေ့ငယ်က မျက်မှောင်ကုပ်၍....

‘ဒကာကြီးက ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ချင်လို့လဲ’

‘တပည့်တော် မေ့ဆေးသူတော်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ’

‘ဒကာသေးက ဘယ်သူလဲ’

‘တပည့်တော်က ပိုင်ကျန်ပါ’

ရဲသေ့ငယ်သည် ပိုင်ကျန်ဟူသော အမည်ကို ကြားဘူးအားသည်။

သိုင်းလောကနှင့် နီးစပ်သူတိုင်း ပိုင်ကျန်ဟူသော အမည်ကိုမကြားဘူးသမရှိပါ။

ရဲသေ့ငယ်သည် ပိုင်ကျန်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ကာ....

‘ဒကာကြီးက ပိုင်ကျန်ကို ခဏစောင့်ပါ’

ရဲသေ့ငယ်က ကျောင်းဆောင်၏ အနောက်ဘက်သို့ဝင်သွားလေ၏။

တခဏအကြာတွင် ရသေ့ငယ်နှင့်အတူအသက်လေးဆယ်
 ကျော်ခန့် ရသေ့ကြီးတစ်ပါးပါလာ၏။
 ရသေ့ကြီးက ပိုင်ကျန်အားကြည့်ကာ...
 'ဒကာလေးက အဖြူရောင်ဓားပိုင်ကျန်ဟုတ်သလွန်း'
 'ဟုတ်ပါတယ်'
 'မေ့ဆေးသူတော်ကို တွေ့ချင်လို့လာတာကိုး'
 'ဟုတ်ပါတယ်'
 'အခုသူမရှိဘူး၊ ခရီးထွက်နေတယ် ကိစ္စရှိရင် ကျုပ်နဲ့
 ပြောလို့ရပါတယ်၊ ကျုပ်က ချင်ကျူပါ'
 ပိုင်ကျန်သည် အေးစက်သောလေသံဖြင့်...
 'ဒီလိုပါ မေ့ဆေးသူတော်က အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ပေါင်း၊
 လူဆီကသိုင်းကျမ်းမှတ်စု သုံးခုလုယက်သွားလို့ တပည့်တော်
 လိုက်လာတာပါ'
 ချင်ကျူသည် မျက်မှောင်ကုပ်၍...
 'ဒကာလေး မဟုတ်တဲ့စကားကို လျှော့စစ်မပြောပါနဲ့'
 ပိုင်ကျန်သည် မဲပြုံးပြုံး၍...
 'ဘာလဲ မေ့ဆေးသူတော်က ကျုပ်ကို ထွက် မတွေ့ရဲ
 ဘူးလား'
 ချင်ကျူက...
 'ဒကာလေးစကားက နည်းနည်းတော့ လွန်လေပြီနော်
 မေ့ဆေးသူတော်က ကျုပ်တို့ ဝူတန်ဂိုဏ်းက အဆင့်မြင့်
 ပုဂ္ဂိုလ်တဲ မင်းလိုလူကို ဘာကြောင့် ထွတ်မတွေ့ ရဲရမှာ
 လဲ....

'ဒါဆို ဘာကြောင့် ထွက်မလာတာလဲ'
 'ကျုပ်ခပြားပြီးပြီပဲ ခရီးထွက်နေတယ်လို့'
 'လုံးဝ မယူဘူး'
 ချင်ကျူသည် ဒေါသထွက်လေလေသည်၊
 'ဒကာလေးက ကျုပ်တို့ ဝူတန်ဂိုဏ်းကို သတ်သတ်လာ
 ပြီးရန်စတင်ပဲ'
 'ထင်ချင်သလိုထင် မေ့ဆေး သူတော်ကိုသာ ခေါ်ပေး'
 ချင်ကျူသည် ပို၍ဒေါသထွက်လာလေသည်၊
 'ဒီမှာပိုင်ကျန်....မင်းက သိုင်းအကျော်အမော်တစ်ယောက်
 ဆိုတာသိပါတယ်....
 'ဒါပေမယ့် ဝူတန်ဂိုဏ်းကိုစော်ကားလာရင်တော့ ကျုပ်
 က ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး'
 'ကျုပ်ကတော့ မေ့ဆေးသူဘော်ကို မတွေ့ရရင် ဒီနေရာ
 တနေပြန်မှာမဟုတ်ဘူး'
 ချင်ကျူသည် သည်းမခံနိုင်တော့ပါ၊
 'ကောင်းပြီလေ၊ မင်းဒီနေရာတနေပြန်အောင် ကျုပ်က
 ယပ်ပေးရတော့မှာပေါ့'
 သူသည် ပြောရင်း ပိုင်ကျန်အား တိုက်ခိုက်လေတော့၏၊
 ချင်ကျူသည် ဝူတန်ဂိုဏ်းမှ ကြီးကြပ်ရေးမှူးဖြစ်သည်။
 သူ၏သိုင်းပညာမှာ အဆင့်မနိမ့်လှပါ၊
 ပိုင်ကျန်သည် သူ၏တိုက်ကွက်အား အသာအယာ ရှောင်
 တိမ်းကာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

ရှောင်လင်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူး၊

ပိုင်ကျန်နှင့် ချင်ကျူးတို့သည် သိုင်းကွက် ဆယ်နှစ်ကွက် တိတိယှဉ်ပြိုင်ပြီးဖြစ်၏။

ချင်ကျူးသည် ပိုင်ကျန်အား အနိုင်မရမှန်း သိရှိလိုက်သည် နှင့်နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်....

ရေသေ့ငယ် နှစ်ဆယ်တို့သည် လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့်ပိုင်ကျန် အား ဝန်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

‘ရပ်လိုက်စမ်း’

ဟန့်ကားသိနှင့်အတူ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရေသေ့ကြီး တစ်ပါးသည် စန့်ချင်ကွမ် ကျောင်းဆောင်ထဲမှ လှမ်းထွက် လာသည်။

သူ၏နောက်တွင် အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးပါလာလေသည်။

ရေသေ့ကြီး၏အသံကြောင့် ရေသေ့ငယ်များအားလုံးသည် တိုက်ခိုက်မှုကိုရပ်တန့်ကာ နောက်သို့ဆုတ်လိုက်သည်။

ရေသေ့ကြီးသည် ပိုင်ကျန်အား စူးစူးစူးစူး စိုက်ကြည့်ကာ... ‘ဒကာလေးက သာကိစ္စရှိသို၊ ကျုပ်တို့ကို ရန်လာ စေတာလဲ’

ပိုင်ကျန်သည် မေ့ဆေးသုတေန်နှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ပြဿနာအား ပြန်လည်ပြောပြလိုက်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ရေသေ့ငယ်လှမ်းတိုးကာ....

‘နေပါဦး ဒကာလေးပြောတဲ့ အထဲမှာ ရှောင်လင်ကျောင်းက သိုင်းကျမ်းကျေလို့ ပါသေး၊ ဘာသိုင်းကျမ်းတွေလဲ’

ပိုင်ကျန်သည် မည်သို့ပြောရမှန်းမသိဘဲဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက ပြုံး၍....

‘ကျုပ်က ရှောင်လင်ကျောင်း၌ စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူး ဝမ်းစုပါ၊ ဒကာလေး ပြောစရာရှိတဲ့ကိစ္စကို ပြောပါ....’

ပိုင်ကျန်သည် ဖမ်းမဟုတ်သော အမည်ကိုကြားဘူး၏။ ရှောင်လင်ကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီး ခုနစ်ပါး တွေက သိုင်းပညာ ဒုတိယအဆင့်ရှိသော ဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

စည်းကမ်းရှိကာ သိက္ခာနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရား အား
 ကောင်းမွန်သူဖြစ်သည်။
 ပိုင်ကျန်သည် ဝမ်းမဆရာတော်အား ဦးညွှတ်၍...
 'အဲ့ဒီ သိုင်းကျမ်းတွေဟာ ရှောင်လင့်ကျောင်းရဲ့ ပျောက်
 ဆုံးသွားတဲ့အဓိကသိုင်းကျမ်းတွေပါ'
 သူသည် ဂူတန်ရသေ့ အားကြည့်ကာ...
 'တပည့်တော်မှာ လျှောက်တင်ခွင့်ရှိပါသလားခင်ဗျာ'
 ဝမ်းမဆရာတော်သည် ပြုံးကာ...
 'ကျုပ်တို့ရှောင်သင်ဂိုဏ်းနဲ့ ဂူတန်ဂိုဏ်းဟာ ဆိုးတိုင်ပင်
 ကောင်းတိုင်ပင်မိတ်ဆွေတွေပါ။ ဒကာလေးပြောစရာရှိတာကို
 ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင်ပါတယ်'
 'ဒီလိုပါ။ တပည့်တော် အခုလာတာဟာ ရှေ့စင်လင်
 ကျောင်းရဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ကျူဆန်ဆရာတော်ရဲ့
 ခိုင်းစေချက်အရ လာတာပါ။ အခု'
 သူ၏စကားမဆုံးမီ ဝမ်းမဆရာတော်က လတ်ကစ၍...
 'နေပါဦး... ဒကာလေး အခုပြောတာ ဆရာတော်
 ကျူဆန် ဟုတ်လား'
 'ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ'
 ဆရာတော်ဝမ်းမသည် မျက်မှောင်ကုပ်၍...
 'ဒကာလေးနဲ့ ဘယ်အချိန်က တွေ့တာလဲ'
 'လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်လောက်ကပါ'
 ဝမ်းမဆရာတော်သည် ရသေ့ကြီးအား ကြည့်လိုက်သေ
 သည်။

ရသေ့ကြီး၏မျက်နှာမှစ လွန်စွာတည်ငြိမ်နေ၏။
 ဆရာတော်ဝမ်းမသည် တည်ကြည်သောမျက်နှာဖြင့်...
 'ဒကာလေးနဲ့တွေ့ခဲ့တာ တစ်ခြားဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်ရ
 မယ်'
 'မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ တပည့်တော်တွေ့ခဲ့တာ ကျူဆန်
 ဆရာတော်အစစ်ပါ'
 ဝမ်းမဆရာတော်ကပြုံး၍...
 'ဒကာလေးက ဆရာတော်ကို မြင်ဘူးလို့လား'
 ပိုင်ကျန်က ခေါင်းညိတ်၍...
 'တင်ပါဘုရား... ဆရာတော်ကျူဆန် ပျံလွန်တော်မူတဲ့
 အချိန်မှာ တပည့်တော်ရှိနေပါတယ်'
 ဝမ်းမဆရာတော်သာမက ရသေ့ကြီးပါ အံ့ဩသွားလေ
 သည်။
 ဝမ်းမဆရာတော်သည် ပိုင်ကျန်၏မျက်နှာအား အကဲခတ်
 ကြည့်ကာ အမှန်တကယ်ပြောနေသည်မှန်း သိတော့မှ...
 'ဒကာလေးပြောတာ ကျုပ်နားမရှင်းဘူး၊ သေချာရှင်း
 ပြပါ'
 'ဒီလိုပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်က ဆရာတော် ကျူဆန်က
 တပည့်တော်ကိုဆင့်ခေါ်ပြီး တစ်ဝန်တစ်ခဲပေးပါတယ်'
 'ဆိုပါဦး'
 ရသေ့ကြီးက စကားသောက်လိုက်လေ၏။
 'အဲ့ဒီတစ်ဝန်ကတော့ ကျိန်မြှောက် အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်
 ပေါင်းလုဆီက ယွန်းသေတ္တာလေးယူခိုင်းတာပါ'

၆၂ မိုးကျော်သူ

‘ယုန်းသေတ္တာ ဟုတ်လား’
 ‘ဟုတ်ပါ၊ ဟယ်၊ ရှောင်လင်ကျောင်းရဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့
 သိုင်းကျွန်းသုံးခုကို ထည့်ထားတဲ့သေတ္တာပါ’
 ‘အပည့်တော်က ကျိရှန်မြို့ကိုအသွားမှ’ မေ့ဆေးဆရာ
 တော်နဲ့တွေ့ခဲ့ပါသယ်’
 သူ့စကားကြောင့် ဆရာတော်မေ့မို့ ရသေ့ကြီးနှင့်
 ချင်ကျွန်တို့သည် တစ်ယောက်မှတ်နာ တစ်ယောက်ကြည့်မိကြ
 သည်။
 ပိုကျန်က စကားဆက်လိုက်သေးသည်။
 ‘မေ့ဆေးဆရာတော်က အပည့်တော်ကို စိတ်ညှို့ ကျွေးပြီး
 စကားတွေ နှိုက်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျိရှန်မြို့ကိုသွားပြီး
 ပေါင်းလူကိုသတ် သိုင်းကျွန်းကိုလုယူပြီး ထွက်ပြေးသွားပါ
 တယ်။ အပည့်တော်လိုက်သွားတဲ့အချိန်မှာ နောက်ကျသွား
 ပါပြီ’
 ရသေ့ကြီးသည် ပိုကျန်အားစိုက်ကြည့်၍...
 ‘အကလေးက တွဲဒီသိုင်းကျွန်းကို မေ့ဆေးသူတော်ဟု
 သွားတယ်လို့ ထင်တာလား’
 ‘ထင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ယူသွားတယ်လို့ ပြောနေတာမဟုတ်
 ထားပါတော့ အကြောင်းပြချက်ရှိသလား’
 ‘အပေါ်ဆိုင်က သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတဲ့ အတိုးကြီး
 ကျန်တော်လောင်းက ဖိုးသူနတ်အစ်ပါ၊ လာသွားတယ်လို့
 ပြောတယ်’

ရသေ့ကြီးသည် မျက်မှောင်ကုပ်၍ စဉ်းစားနေ၏။

တိမ်လွှမ်းစောင်မှတစ်ဆင့်ရယ်သံ (ပ) ၆၃

ဆိုနောက်...
 မေ့ဆေးရာတော်ဘက်သို့လှည့်ကာ...
 ‘ဒီလိုခွဲကို ပေါ့ပေါ့ဘန်တန်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊
 နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့ဝတ်နဲ့ ရှောင်လင်အချင်းချင်းအထင်
 လွဲပြီး ပြဿနာတက်လားနင်ဗယ်’
 သူသည် ပြာရင်း ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်ကာ...
 ‘အခုတော့ မှောင်သားပြီ၊ ဒီမှာရပ်ပြီး စကားပြောနေလို့
 မဖြစ်သေး’
 သူသည် ပိုကျန်အား ပြုံးပြကာ...
 ‘ကဲ... အကလေး ဒီနေ့ညတော့ ဒီမှာပါပဲ တည်းပါ၊
 ပြဿနာပြေလည်အောင် ကျုပ်တို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြတာ
 ပေါ့။ ကျုပ်နာမည်က ရီချီတဲ့ မှတ်ထားပါ’
 ပိုကျန်သည် ရသေ့ကြီး၏စကားကို လိုက်နာရန်သင့်
 စောင့် စဉ်းစားနေ၏။
 ရသေ့ကြီးက ပြုံး၍...
 ‘မင်းဒီမှာ စိတ်ချလက်ချတည်းပါ၊ တကယ်လို့ မင်းပြော
 တဲ့အတိုင်းသာ မှန်ခဲ့ရင် မေ့ဆေးသူတော်ကို ဂိုဏ်းရဲ့စည်း
 စည်းအတိုင်း အပြစ်ပေးပါ့မယ်လို့ ကျုပ်ကတိပေးပါဗယ်’
 ပိုကျန်သည် အနည်းငယ်စဉ်းစား၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်
 သေးသည်။

ညသန်းခေါင်ယံ ရယ်မောသံ

ယနေ့ည လသာနေ၏။

‘စန်ချင်ကွမ်’ ကျောင်းဆောင်၏ ညာတက်အဆောင် အပြီးထဲတွင် မီးများ ထိန်လင်းနေ၏။

ဤနေရာမှာ ဝူတန်ဂိုဏ်း၏ဧည့်သည်များ လက်ခံသော ဧည့်ခန်းဖြစ်၏။

ဧည့်ခန်းအလယ်ရှိ စားပွဲဝိုင်းတွင် ဆရာတော်ဝမ်းရသေ့ကြီးရိချိ၊ ရသေ့ကြီးလုံစန်း၊ ရသေ့ကြီးပိုင်အစ်နီ ပိုင်ကျန်တို့ ထိုင်နေ၏။

သူတို့သည် မေဆေးသူတော်နှင့် သိုင်းကျမ်းများ ကိစ္စ ပြောဆို ဆွေးနွေးနေကြ၏။

ရသေ့ကြီး ပိုင်အစ်သည် သက်ပြင်းချဲ့၍...

‘အခုဖြစ်တဲ့ ပြဿနာက ချောင်လင်နဲ့ ဝူတန် ကြားမှာ အကြီးအကျယ် ပြဿနာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အခန့်မသင့်ရင် သိုင်းလောက တစ်စုလုံး သွေးထွက်သံယို ဖြစ်လိမ့်မယ်’

ဆရာတော်ဝမ်းရသေ့ကြီး သိပ်တုတ်၏။

‘ဟုတ်ဟယ်... အခုတလော သိုင်းလောက တစ်စုလုံး ထွပ်ထွပ်ရွရွ ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ ဒီပြဿနာက အပြင်ကို ပျံ့လွင့်သွားရင် ငိုဆိုးလိမ့်မယ်’

ရသေ့ကြီး လုံစန်းက လက်ပြင်းချဲ့လိုက်၏။

‘ဟုတ်ဟယ်... အခုတလော တိမ်လွမ်းတောင်က ရယ်မောသံကြီးလဲ ထွက်လာပြန်ပြီ။ ဒီရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာရင် သိုင်းလောကမှာ တစ်ခုခုတော့ ပြဿနာ ဖြစ်တာပဲ။ ဒါကြောင့် အခက်စွဲကို ဘတ်နိုင်သလောက် အတွင်းကြိတ် ဖြေရှင်းပါလို့ အကြံပေးချင်ပါတယ်’

ဝမ်းမူဆရာတော်က မျက်မှောင်ကုတ်၍...

‘တိမ်လွမ်းတောင်က ရယ်သံကြီး ကြားရပြန်ပြီ ဟုတ်သား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘တိမ်လွမ်းတောင်မှတစ်ဆင့် ရယ်သံတာလဲ’

‘မသိပါဘူးဗျာ’

‘ရသေ့ကြီးတို့နဲ့ ဒီလောက်နီးနေတာ သွားပြီး မှတ်မိတာလား’

‘စုံစမ်းတာပေါ့ဗျာ၊ လူနဲ့ခွဲတဲ့ ရက်နှစ်ဆယ်လောက်က
တစ်ခါကြားရတယ်၊ ကြားကြားချင်းပဲ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တောင်
ပေါ် တစ်ကြည့်တယ်၊ လူဆိုလို့ အရိပ်အယောင်တောင်မတွေ့
ခဲ့ရပါဘူး’

ဝမ်မူဆရာတော်က မျက်မှောင်ကုတ်၍...
‘ဒီရယ်သံကို ခဏခဏ ကြားရတယ် ဟုတ်လား၊
ရသေ့ ကြီး၊ ရီခိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏၊
‘ဒီလိုတော့လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခြောက်လတစ်ကြိမ်လောက်
သာ ကြားရတာပါ၊ ကြားရတဲ့အခါတိုင်းမှာလဲ သွေးထွက်
သံထိမှ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တာချည်းပဲ’
ဝမ်မူဆရာတော်က အတုနဲ့ငယ် စဉ်းစား၍...
‘ရယ်သံကို ဘယ်အချိန်တွေမှာ ကြားရသလဲ’
‘လပြည့်ည သန်းခေါင်ယံ အချိန်မှာ ကြားရတတ်ပါ
တယ်’

သူက မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။
‘အဲ့ဒါဆို လပြည့်ညတိုင်း ရယ်သံကြားရတဲ့ အချိန်မှာ
သွားပြီး စုံစမ်းဖို့ ကောင်းတာပေါ့’
ပိုက်အစ်က မချီပြီး ပြုံး၍...
‘ဒါတော့ ကျုပ်တို့ ညံ့တယ်လို့ ပြောရမလို့ ဖြစ်နေပြီ၊
ကျုပ်နဲ့ လုံစန်းရသေ့ ဟာ ဒီရယ်သံ ကြားတိုင်း တောင်ထိပ်
ကို သွားကြည့်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာတစ်စုံတစ်ခုကိုမှ
မတွေ့ရဘူး’
ပိုင်ကျန်က ပြုံးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်သခင်ဆို အဲ့ဒီလူကို ရအောင်ဖမ်းမှာပဲ’
ပိုက်အစ်က ရယ်လိုက်၏။
‘ဒါကလေးက ကျုပ်တို့ကို အထင်သေးတာပဲ၊ ကျုပ်တို့
ကိုယ်ဖော့ပညာက ဒါကလေးထက်တော့ မညံ့ပါဘူးကွ’
ပိုင်ကျန်က ပြုံး၍...
‘ကျွန်တော် ပြောတာက အဲ့ဒီ တောင်ထိပ်ကို လပြည့်ည
မတိုင်ခင်ကတည်းက သွားပြီး စောင့်နေဖို့ ပြောတာပါ ခင်
ဗျာ’
ရသေ့ ကြီး၊ လုံစန်းဟာ ရယ်လိုက်၏။
‘ကျုပ်တို့လဲ ဒီလို တော့မိလို့ ရသေ့ ငယ်တော့ကို အလှည့်
ကျ စောင့်ခိုင်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီအခါကျရင် ရယ်သံ
မထွက်မလေဘူးကွ’
ပိုင်ကျန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

၆၀ မိုးကျော်သူ

အခန်းထဲတွင် တဒင်္ဂီမျှ တိတ်ဆိတ်သွားရသည်။
 ရုတ်တရက်....
 'ဟား ဟား ဟား'
 ရယ်သံတစ်ခုသည် ချောက်ချားဖွယ် ထွက်ပေါ်လာလေ
 သည်။

ထွက်ပေါ်ရာ အရပ်ကို မုန်းဆကြည့်သောအခါ တိမ်လွှမ်း
 တောင်မှ ဖြစ်သည်ကို အားလုံးက သိရှိလိုက်၏။

လူအားလုံး၏ မျက်နှာတွင် အနည်းငယ် စိုးရိမ်သော
 ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်နေသည်။

ဝမ်းမူဆရာတော်က ပြုံးလိုက်၏။

'ကဲ...ကဲ...ဒီလောက်လဲ စိုးရိမ်နေကြပါနဲ့၊ ကရာရာကို
 ဘုရားက ဖန်ဆင်းထားတစ်ခုပဲ၊ ဒါကြောင့် အခုအချိန်မှာ
 ဘုရားကိုသာ ကြည်ညိုကိုးကွယ်ဖို့ ကျုပ်က တိုက်တွန်းလိုက်
 ပါတယ်'

ပိုက်အစ်ရသေ ကြီးကလည်း ပြုံး၍...

'ဆရာတော်ပြောတာမှန်တယ်၊ အခုလဲ တော်တော် ညှိ
 နက်နေပြီ၊ အားလုံး ကိုယ်အခန်းကိုယ်ပြန်ပြီး အနားယူကြ
 ပါ'

အတွေးသံသယ

ဆရာတော်ဝမ်းမူ၏ အခန်းနှင့် ပိုင်ကျန်၏ အခန်းမှာ ကပ်
 လျက်ဖြစ်သည်။

ပိုင်ကျန်သည် အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလျှင် သော်လည်း အိပ်
 ရေသေးပါး။

သူ၏ နားထဲ၌ တိမ်လွှမ်း တေခပ်ပေါ်မှ ရယ်သံကိုသာ
 ကြားနေသည်။

မည်သူက ရယ်နေပါသနည်း။

ရသေ့ကြီး ချီချီ၏ စကားအရ ထိုရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာ
 သည့် အခါတိုင်း သွေးထွက်သံယိုမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်း
 မှာ မှန်ကန်နိုင်ပါသည်လော။

သူသည် ဤရသေ့ကြီးများ အပေါ် ယုံကြည်မှု လုံးဝ မရှိခဲ့ပါ။

မေ့ဆေးသုစောသည် ဤရသေ့ကြီးများကဲ့သို့ စန့်ချင်း ကွမ်းကျောင်းဆောင်မှ အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု သူက ယုံကြည်ထားလေ၏။

သူသည် တွေးရင်၊ တွေးရင်း.....

စန့်ချင်းကွမ်း ကျောင်းဆောင်မှ ရသေ့ကြီးများအား ပို၍ သိသယ ဖြစ်လာလေသည်။

ထို့အပြင်.....

တိမ်လွှမ်းတောင်ပေါ်သို့ သူ့အရောက်ကြည့်ရှုလိုသော ဆန္ဒများ တဖူးဖူး ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

* * *

လုပ်ကြံမှု

ပိုင်ကျန်သည် လဲလျောင်းရာမှ တလိုက်လေ၏။
သူသည် ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငွေသောက်ရန် ဟန်ပြင်
လိုက်၏။

‘ဒေါက်....ဒေါက်....ဒေါက်’

အခန်းတံခါးအား တစ်စုံတစ်ယေစွာ ဆက်ခတ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

ပိုင်ကျန်သည် ရေနွေးကြမ်းခွက်အား မသောက်ဘဲ စားပွဲ
ပေါ်သို့ ပြန်ချလိုက်၏။

သူက မျက်မှောင်ကုပ်၍

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ဒေါက်....ဒေါက်’

ပြန်ဖြေသံကြားရဘဲ တံခါးခေါက်သံသာ ထွက်ပေါ်
လစု၏။

သို့သော်

တံခါးခေါက်သံမှာ အားပျော့နေ၏။

ပိုင်ကျန်သည် တံခါးအား ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

ဝမ်းမူဆရာတော်သည် အခန်းတံခါးဝတွင် အားတင်း၍
ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ပိုင်ကျန် အံ့အားသင့်သွားလေ၏။

ဆရာတော်ဝမ်းမူသည် ပိုင်ကျန်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်
နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့၏။

ပိုင်ကျန်သည် ဆရာတော်ဝမ်းမူအား ကမန်းကတန်းပေး
ချီရင်း.....

‘ဆရာတော်.....ဘာဖြစ်တာလဲ’

ဆရာတော်ဝမ်းမူသည် အားတင်းထားသည့် အသံဖြင့်....

‘ဝါ.....ဝါ.....ရေနှေးကြမ်းသောကံရင်း အဆိပ်မိ’

လူ၏အသံမှာ လွန်စွာတိုးညှင်းလှ၏။

ပိုင်ကျန်က မျက်မှောင်ကုပ်၍

‘ရေနှေးကြမ်းသောကံရင်း အဆိပ်မိတာဟုတ်လား’

ဝမ်းမူဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်ရင်း

‘ဒုကာလေး၊ ပြေး.....ပြေးတော့၊ အခုချက်ချင်း’

ဝမ်းမူ ဆရာတော်သည် ထိုစကားကို အနိုင်နိုင်ပြောရင်း

ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ ပျံလွန်တော်မူသွားလေသည်။

ပိုင်ကျန်မှာ လွန်စွာထိတ်လန့်သွား၏။

သိုင်းလောကတွင် နာမည်ကျော်ကြားလှသည့် ထိပ်တန်း
အဆင့်ရှိ ဆရာတော်ဝမ်းမူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ လက်
ချက်ဖြင့် ပျံလွန်တော်မူသွားပြီ ဖြစ်၏။

အလွန်ကြီးမားသော အန္တရာယ်တစ်ခုသည် မိမိပေါ်သို့
ကျရောက်လာဖြစ် ဖြစ်ကြောင်း ပိုင်ကျန် နားလည်လိုက်သေ
သည်။

ဆရာတော် မကွပ်လွန်မီ မိမိအားဆည်းခိုင်းခြင်းမှာလည်း
အကြောင်းရှိလိမ့်မည်ဟု သူက နားလည်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့်....

အခန်းထဲမှ မိမိသစ္စည်းများကိုသိမ်းကာ ကမန်းကတန်း၊
ပြေးထွက်လာတော့သည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းသို့

ပိုင်ကျန်သည် သုံးရက်တိုင်တိုင် မြင်းကိုအပြင်းမောင်းနှင်ခဲ့၏။

လေးရက်မြောက် နံနက်ခင်းတောင်....

သူသည် ရှောင်လင်ကျောင်းနေရာသို့ ရောက်ရှိလခခဲ့လေသည်။

ခန့်ညားတည်ငြိမ်လှသော ရှောင်လင်ကျောင်းအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မောပန်းမှုများ ပြေပျောက်သွားခဲ့လေသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းသည် လှပသာယာသော တောင်တန်းတစ်ခု၏ ခြေရင်းတွင်ရှိနေ၏။

ရှောင်လင်ကျောင်းရှိ သံဃာတော်များ၊ ကိုရင်များနှင့် ကပ္ပိယများသည် မည်သည့်အလှူခံခြင်းကိုမှ မပြုလုပ်ကြပါ။ ကိုယ်တိုင် လယ်ယာများ၊ စိုက်ခင်းများကို စိုက်ပျိုးကာ အသက်မွေးကြ၏။

ထို့ကြောင့်....

ရှောင်လင်ကျောင်း၏ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် လယ်ယာတို့ဖြင့် စိမ်းလန်းစိုပြေစွာ ရှိနေ၏။

ပိုင်ကျန်သည် ထိုသဘာဝရှုခင်းများကို ကြာကြာ အာရုံမပြုနိုင်ပါ။

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်ထံသို့ သတင်းပို့ရန်သာ စိတ်စောနေ၏။

သူသည် ရှောင်လင်ကျောင်းဝင်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

ကျောင်းဝင်းထဲ၌....

စကြိုလျှောက်နေသည့် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည်သူ၏ အနီးသို့လျှောက်လာကာ လက်အုပ်ချီ၍

‘ဒကာလေး၊ အနီးစွဲဖို့လိုလို့’

ပိုင်ကျန်သည် ဘုန်းတော်ကြီးအား ခုထောက်ပြီး ဂါရဝပြုကာ....

‘တပည့်တော် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကို အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကို တင်ပြစရာရှိလို့ပါ’

ဘုန်းတော်ကြီးက မျက်မှောင်ကုပ်၍

‘ဒကာလေးက အယ်သလို့’

‘တပည့်တော် ပိုင်ကျန်’
 ‘အဖြူရောင်ခေး ပိုင်ကျန်ဟုတ်သလား’
 ‘ဟုတ်ပါတယ်’
 ‘ဘုန်းတော်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၍
 ‘အေး...ရကားလေးကို ကျောင်းဆိုင်ဆရာတော်က စေ့
 ချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ...
 ‘ဘုန်းတော်ကြီး၏စကားကို ပိုင်ကျန် နားလည်ပါ၊
 ‘ဘုန်းတော်ကြီးက
 ‘ကဲ...လာ၊ ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ’
 ပိုင်ကျန်သည် ဘုန်းတော်ကြီး နောက်သို့ လိုက်ပါသွား
 လေသည်။

ကျောင်းမကျယ်သေး၊ အခန်းတစ်ခုဖြစ်၏၊
 အခန်းအား ခိုင်ခံ့သော ဝါးလုံးမျှားဖြင့် တည်ဆောက်
 ထား၏၊
 သင်ရပ်ပြီးလှပသောအခန်းဖြစ်သေးသည်။
 ဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုအခန်းမှ တွင်ခြေလှမ်း ရပ်တန့်
 လိုက်ပြီး ပိုင်ကျန်အား ကြည့်လိုက်၏၊
 ‘ကောလေး...အထဲဝင်သွားပါ’
 ပိုင်ကျန်သည် ဦးညှစ်၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။
 အခန်း တစ်ခုလုံးမှာ လှပ၍ သန့်ရှင်းလေး တိတိဆီတိနေ
 သည်၊
 ပိုင်ကျန်သည် အခန်းတစ်ခုလုံးအား ဝေကြည့်လိုက်လေ
 သည်၊
 ထို့နောက်...
 အသံညင်ညင်သာသာဖြင့်...
 ‘ဆရာတော်ဘုရား...ဆရာတော်ဘုရား’
 အခန်း၏ အနောက်ဘက်ရှိ ယင်းကား နောက်မှ အသံ
 ထွက်လာသည်။
 ‘အယ်သူလဲ’
 ‘တပည့်တော် ပိုင်ကျန်ပါကူရား၊ ဆရာတော်နဲ့တွေ့ချင်လို့
 လာတာပါ’
 ‘အေး!...ဝင်ခဲ’
 ပိုင်ကျန်သည် ယင်းကားကို လှုပ်၍ အခန်းလေးထဲသို့ ဝင်
 ဝင်လိုက်၏။

၇၀ မိုးကျော်သူ

‘ဟင်’
သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက် သွားလေ
သည်။

* * *

အခန်းလေးထဲတွင် ကြီးမားသော ကွပ်ပျစ်တစ်လုံး ရှိ
လေသည်။

ရှောင်လှင်ကျောင်းထိုင်သည် ကွပ်ပျစ်ထိပ်တွင်တင်ပျဉ်ခွေ
ထိုင်၍ သူ၏နဘေးတွင် ပိုက်အစ်ရသေ့၊ လုံစန်း ရသေ့နှင့်
နီချင်းရသေ့ တို့ထိုင်ခန့်၏။

ပိုင်ကျန်သည် အနည်းငယ်ရင်ထိတ်သွားသည်။
ရသေ့ကြီး သုံးပါးသည် မိမိထက် ခြေတစ်လှမ်း သာနေ
သည်ကို နားလည်လိုက်၏။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်မှာ အသက် ရှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ
သည်။

အလွန်ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းသော ဥပဓိရုပ်ရှိ၏။
ပိုင်ကျန်သည် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်အား ဦးချက်ရဝ
ပြု၍ ကွပ်ပျစ်အစွန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

တိမ်လွှမ်းတောင်မှတစ်စွဲရယ်သံ (၀) ၇၉

ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်သည် ပိုင်ကျန်၏ မျက်နှာအား
စူးစိုက်ကြည့်၍....

‘ကစားလေး ပိုင်ကျန်က ဘာများပြောစရာရှိလို့လဲ’
ပိုင်ကျန်သည် ရသေ့ကြီး သုံးပါးအား တစ်ချက်ကြည့်
တာ....

‘တပည့်တော်လစာတာ ဆရာတော်ဝမ်းမူ ယူလွန်တော်မူ
သွားပြီဆိုတာလျှောက်တင် မလိုပါ’

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရ
သော်လည်း တုန်လှုပ်ဟန် မရှိဘဲ လွန်စွာ တည်ငြိမ်နေတော့
သည်။

သူသည် ပိုင်ကျန်အားစူးစိုက်ကြည့်တာ သက်ပြင်းချလိုက်
လေသည်။

‘ပိုင်ကျန်....မင်းကနာမည်ကျော်ကြားတဲ့ အဖြူရောင်သိုင်း၊
လဲမား တစ်ယောက်ပါ။ မင်းရဲ့ ကောင်းသတင်း တွေကိုဘဲ
သိုင်းလောကမှာ ငါကြားခဲ့တယ်....’

‘ဒါပေမယ့် ဆရာတော်ဝမ်းမူတာ အပြစ်မရှိတဲ့ဆရာတော်
တစ်ပါးပါ။ မင်းက ဘာကြောင့် သူ့ကိုသတ်လိုက်သလဲ ဆို
တစ်ခါနားမလည်ဘူး’

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏ စကားကြောင့် ပိုင်ကျန်၏တစ်
စုံလုံးတုန်ခါသွားသည်။

သူသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။
သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ရသေ့ကြီး သုံးပါးအား မယူ
ကြည့်နိုင်စွာကြည့်မိ၏။

www.burmeseclassic.com

ရသေ့ကြီး သုံးပါးသည် ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်အား
ဦးအောင် တိုင်ကြားသားသည်ကိုလည်း နားလည်လိုက်လေ
သည်။

ယူသည် လွန်စွာခံပြင်းသောအသံဖြင့်...
'ဝမ်းမုဆရာတော်ကို တပည့်တော်သတ်တာ မဟုတ်ဘူး'
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် အေးစိတ်စွာဖြင့်...

'ခါဖြင့်တယ်သူသတ်တာလဲ'
ပိုင်ကျန်သည် ရသေ့ကြီးသုံးပါးအားလျှောက်ညှိုးထိုး၍...
'ဒီရသေ့ကြီး သုံးပါးသတ်တာပေါ့၊ တပည့် တော်တော့

ချက်ချင်းပြေးလာလို့ အခိုလို သက်သေရာ ရတနာပေါ့'
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏မျက်နှာမှာ လွန်စွာ တည်ကြည်
လာသည်။

'ပိုင်ကျန်... ကောင်းကိုဆင်ခြင်ပြောပါ၊ ဒီရသေ့ကြီး တွေ
ဟာသိက္ခာ သမာဓိနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ရသေ့ကြီးတွေပေါ့၊ ပြီးတော့
သူတို့ဟာ ဝမ်း မုဆရာတော်နဲ့ မိတ်ဆွေလုံနေတော့ လုပ်ကြံဆတ်
ဖြတ်ဖို့အကြောင်းမရှိဘူး'

အကြောင်းရှိပါတယ်
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် မျက်မှောင် ကုတ်၍...
'ဘာအကြောင်းလဲ'

'ဒီလိုပါ စန့်ချင်ကုမ်း ကျောင်းတော်က မေ့ဆေး သ
တော်က ကျိရုန့်မှုက အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ပေါင်းလုကို သတ်
ပြီးရှောင်လင်းကျောင်းရဲ့ သိုင်းကျမ်း သုံးတုတ်ကို လုယူသွား
ပါတယ်....

'တစ်ညတောင်သွားရှာတဲ့အခါမှာ ရသေ့ကြီး သုံးပါးက
ခရီးထွက်သွားပါတယ်ဆိုပြီး ပြောကြတယ်၊ ပြီးတော့တစ်ည
တည်းဖို့ပြောတယ်....

'အဲဒီနေ့မှာပဲ ဝမ်းမုဆရာတော် ကလည်း ရောက်နေပါ
တယ်....

'ဒီရသေ့ကြီးသုံးပါးက ဒီအကြောင်း တွေကို ကျောင်း
ထိုင်ဆရာတော်ဆီပြန်လျှောက်မှာကိုစိုးရိမ်ပြီးဝမ်းမုဆရာတော်
ကိုလုပ်ကြံလိုက်တာပေါ့'

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ယူ ကြည်ဟန်မရှိပါ၊
သူတို့က မင်းကိုတော့ဘာကြောင့်မထင်ရတာလဲ'
တပည့်တော်ကို ဝမ်းမုဆရာတော်က အချိန်မီလာပြော
လို့ တပည့်တော်ချက်ချင်း ထွက်ပြေးလာတာပေါ့'

ဒကာလေး ခုနကပြောတဲ့ရှောင်လင်းသိုင်းကျမ်းသုံးကျမ်း
မေးဆေးသူတော်က လုယူသွားတယ်ဆိုတာ ဒကာစေးက
ယုံလို့လုပ်သိတာလဲ'

ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောရမယ် ဆိုရင် ကျူဆန်
ရာတော်ကနေစပြောရပါမယ်'

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် မျက်မှောင် ကုပ်သွားလေ
သည်။
ဆရာတော်ကျူဆန် ဟုတ်လား'

ဟုတ်ပါတယ် ယူ လွန်တော် မူသွားတဲ့ဆရာတော် ကျူ
ဆန်၊
ဒကာလေးနဲ့ ဘယ်တုန်းက တွေ့တာလဲ'

၈၂ မိုးကျော်သူ

'လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ငါးရက်လေးစစ်ကပါ'
 ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ပိုင်ကျန်အား ပြုံး၍စူးစိုက်
 ကြည့်လိုက်သည်၊
 'တပည့်တော်တွေ့ခဲ့တာ ဆရာတော် ကျူဆန်ရုပ်ကလေးပါ
 ပါ'
 'အင်း...ဆိုပါဦး'
 ပိုင်ကျန်သည် ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ကို အစအဆုံး ပြန်
 လည် ရှင်းပြလိုက်တော့သည်။

* * *

တိမ်လွမ်းတောင်မှတစ်ဆင့်ရယ်သံ (ပ) ၈၃

အခန်းတစ်ခုလုံးတွင် ပိုင်ကျန်၏ အသံမှလွဲ၍ တိတ်ဆိတ်နေ
 သည်၊
 'အဲဒါပါပဲ'
 ပိုင်ကျန်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏
 မျက်နှာတွင် ပြုံးယောင်သန်းလာသည်၊
 'ဧကာလေးပြောတဲ့ အထဲမှာ ရုပ်ကလာပ်က စကားပြော
 နိုင်တယ်လို့ ပါတယ်နော်'
 'ဟုတ်ပါတယ်၊ တပည့်တော် ကိုယ်တိုင် ကြံခဲ့ရတာပါ'
 ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ရသေ့ကြီးသုံးပါးကို လှည့်
 ကြည့်လိုက်၏၊
 ရသေ့ကြီး သုံးပါးသည် ပိုင်ကျန်ကို ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့်
 ကြည့်နေ၏၊
 သူတို့၏ မျက်နှာများမှာ လုံးဝ မယုကြည်သည့် အရိပ်
 အယောင်တို့ ပေါ်လွင်နေ၏၊
 ကျောင်းထိုင်ကလည်း....
 'ဧကာလေး ပြောတာ အမှန်ပဲလား'
 'ဆရာတော်တို့ မယုရင် တပည့်တော် ကိုယ်တိုင် လွှတ်ပြပါ
 ယ်'
 သူ၏ အသံသည် အနည်းငယ် ခံပြင်းသံများ ပါဝင်နေ
 သည်၊
 အမှန်တော့....
 ကျူဆန် ဆရာတော်သည် မည်သူ့ကိုမျှ မပြောပြရန် မှာ
 ခြားခဲ့၏၊

၈၄ မိုးကျော်သူ

သို့သော်....

ယခု ကြုံတွေ့နေရသော အခြေအနေမှာ မပြော၍ မရပါ။

ချေး

ထို့ကြောင့်....

အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျောင်းထိုင်သည် အနည်းငယ် စဉ်းစား၍ ခေါင်းညိတ် လိုက်၏။

‘ကောင်းပြီ... ဒီနေ့ညတော့ စကားလေးရော ရသေ့ ကြီးတို့ ပါ ဝိမာပဲ တည်းကြပါ။ နောက်တစ်နေ့ကျရင် ကျုပ်တို့အား လုံး ဆရာတော်ကျဆန်၍ ရုပ်ကလာပ်ကို သွေးကြည့်ကြမယ်။ ဒါဆို အားလုံး ရှင်းသွားလိမ့်မယ်’

‘ကောင်းပါပြီ ဘုရား’

ပိုင်ကျန်သည် ကျောင်းထိုင်မှာ မိမိအပေါ် အနည်းငယ် သံသယရှိ၍ ထိုကဲ့သို့ စီမံခြင်းဖြစ်သည်ကို နားလည်လိုက်မိ သည်။

သို့သော်

မိမိဘတ်က မှန်ကန်နေသောကြောင့် ဆရာတော်စကားကို နားထောင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

နံနက်ခင်း....

လွန်စွာ သာယာနေ၏။

ကျောင်းထိုင်သည် လက်ထောက် ဘုန်းကြီး ရှစ်ပါးနှင့် ရေးလ ကြီး သုံးပါး အပါအဝင် ပိုင်ကျန်နှင့်အတူ တိမ်လွမ်း တောင်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဤသို့ဖြင့်....

ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့တွင် တိမ်လွမ်းတောင်သို့ရောက် လာ၏။

ပိုင်ကျန် ဦးဆောင်၍ တောင်ပေါ်သို့ တက်လာလေတော့ သည်။

တောင်တစ်ဝက်ရှိ ချပ်သို့ ရောက်လာသည့်အခါ ကျိလုံ ရသေ့သည် တံမြက်စည်း၊ ဘစ်ချောင်းကိုင်၍ လှဲကျင်းနေလေ သည်။

ပိုင်ကျန်သည် ကျိလုံရသေ့ကို တွေ့ရသောအခါ လွန်စွာ ဝမ်းသာသွားမိ၏။

သူသည် ကျိလုံရသေ့ အား လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

‘ရသေ့ ကြီးကျိလုံ’

ကျိလုံရသေ့သည် သူအသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်လေ သည်။

‘ဟေ့... စကားလေး ပိုင်ကျန်... အဆင်...’

ကျိလုံရသေ့သည် နောက်မှ ပါလာသော ဘုန်းတော် ကြီးများ၊ ရသေ့ကြီးများကို ကြည့်၍ စကား တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြင့် ရပ်ကန့်သွား၏။

ပိုင်ကျန်သည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍....
 'ကျိုလုံရသေ့....တပည့်တော် မတတ်နိုင်တော့လို့ အကုန်
 ပြောပြလိုက်ရတယ်၊ ပြဿနာတွေ တက်ကုန်လို့ပါ'၊
 'ကျိုလုံရသေ့က သက်ပြင်းချ၍....
 'ခါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲကွာ၊ ခါနဲ့ သူတို့က ဘယ်
 သူတွေလဲ'
 ပိုင်ကျန်က ကျိုလုံရသေ့နှင့် ကျောင်းထိုင်တို့လူစုကို မိတ်
 ဆက်ပေးလိုက်၏၊
 ကျိုလုံ ရသေ့ သည် ကျောင်းထိုင်တို့ လူစုကို ဇရပ်ထဲတွင်
 ခေတ္တအနားယူစေပြီး....
 'ဒကာလေး ပိုင်ကျန် ပြောတာ အားလုံး အမှန်တွေပါပဲ
 ဟဲ့၊
 သူသည် ကျူဆန်ဆရာတော် အိပ်မက်ပေးသည်မှစ၍ ကျူ
 ဆန်ဆရာတော်သည် ပိုင်ကျန်ကို တာဝန်ပေးသည်အထိ ပြန်
 လည် ပြောပြလိုက်၏၊
 သူ၏ စကားကြောင့် အားလုံးသော လူများမှာ ယူ
 တစ်ဝက် မယူတစ်ဝက်ဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေ၏၊
 အတန်ကြာမှ....
 ကျောင်းထိုင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်၊
 'ကျိုလုံရသေ့ ပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုရင် အဖြစ်အပျက်က
 တော်တော် ထူးဆန်းတယ်'
 'ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား'

'ခါဖြင့် ကျုပ်တို့ အခုပဲ ကျူဆန်ဆရာတော်ရဲ့ ရုပ်ကလာပ်
 ကို သွားကြည့်ကြတာပေါ့'
 'တင်ပါ'
 ကျိုလုံရသေ့သည် လက်ထဲမှ တံခြာစည်းအား ဇရပ်ထဲ
 တွင်ထောင်ထား၍ ရှေ့မှ ဦးဆောင် ထွက်သွားလေတော့
 သည်၊

လိုက်ဂူတစ်ခုလုံး လင်းထိန်နေသည်၊
 ကျိုလုံရသေ့က မီးတုတ်ကို ထွန်းညှိလိုက်သောကြောင့်
 ဖြစ်သည်၊
 'ဆရာတော်တို့ ကြပါ'
 ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ပတ်ဝန်းကျင်အား အထူး
 သတိထား၍ လိုက်ဂူထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏၊
 ရသေ့ကြီးသုံးပါးမှာလည်း ကျိုလုံရသေ့နှင့်ပတ်ဝန်းကျင်
 အား အကဲခတ်ကြည့်ကာ လိုက်ဂူထဲသို့ ဝင်လိုက်လေတော့
 သည်၊
 လိုက်ဂူတစ်ခုလုံးတွင် ရှင်းလင်းနေ၏၊

လူအစားလုံးသည် ကျီလုံရသေ့ နောက်သို့လိုက်ပါသွားကြသည်။

ခြေလှမ်းတစ်ရာခန့် လျှောက်လာမိသောအခါ၊ ကြီးမားသော ကျောက်ဖျားတစ်ခုပေါ်တွင် ဆရာတော် ကျူဆန်၏ ရုပ်ကလာပ် ထိုင်သူကရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျောင်းသို့ ဆရာတော်၏ ခြေလှမ်းများ အလိုလိုရပ်တန့်သွား၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ဆရာတော်ကျူဆန်၏ရုပ်ကလာပ်အား ကြည့်နေမိ၏။

သူသည် ကျီလုံရသေ့အား တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သေးသည်။

ကျီလုံရသေ့က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါဆရာတော်ကျူဆန်ရဲ့ရုပ်ကလာပ်ပါ’

* * *

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ဆရာတော်ကျူဆန်၏ ရုပ်ကလာပ်အား သေချာစွာကြည့်၍...

‘ဟုတ်တယ်၊ ဆရာတော်ရဲ့ရုပ်ကလာပ်အစစ်ပဲ သူ့ကို ကျုပ်ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်’

ကျီလုံရသေ့က ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ဒါဆို တပည့်တော်ပြောတာ မှန်တယ်ဆိုတာ ဆရာတော်ယုံပြီပေါ့’

‘သူက အသတ်မရှိဘဲရုပ်ကလာပ်ပဲ ဘယ်လိုသုပ် စကားပြောနိုင်မှာလဲ’

ကျီလုံရသေ့က ပိုင်ကျန်အား လက်ညှိုးထိုးပြကစ...

‘ဆရာတော် ကျူဆန်စကားပြောနိုင်တယ်ဆိုတာ ဒီခဏလေးမျက်မြင်ပါ’

ပိုင်ကျန်က ခေါင်းညိတ်၍...

‘ဟုတ်ပါတယ်...တပည့်တော် လိမ်ပြောပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါ့မလားကွယ်’

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏မယု ကြည့်သောစကားကြောင့် ပိုင်ကျန်သည် ရုပ်ကလာပ်ရှေ့တွင် ခူးဆောက်လိုက်လေတော့သည်။

‘ဆရာတော်ဘုရား တပည့်တော်ကို ပေးတဲ့တာဝန်မခံကျပွန်ခဲ့ပါဘူး၊ အခုရောက်လာတဲ့လူတွေက ရှောင်လှင်ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ပါ၊ ဒါကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကိုယ်တိုင် အမိန့်ရှိပါဘုရား’

ပိုင်ကျန်၏စကားဆုံးသည်နှင့် လူအားလုံးသည် ကျူဆန် ဆရာတော်၏ ရုပ်ကလာပ်အား စူးစိုက်ကြည့်နေကြလေတော့သည်။

* * *

အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

တခဏကြာမှ....

‘အင်း’

ဆတ်ပြင်းချသံတစ်ခုသည် တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွဲလိုက်လေသည်။

အခန်းထဲရှိ လူအားလုံးမှာလည်း အံ့ဩထိတ်လန့်သွားကြသည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ရုပ်ကလာပ်အား သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘တဖန်’

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏ ဘွဲ့အမည်မှာ ‘တဖန်’ဖြစ်လေသည်။

‘တဖန်၊ မင်းကအသက်ကြီးပြီဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကို တာဝန်မပေးချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှောင်လောင်ကျောင်းက ဖောက်တဲ့ ပိုင်ကျန်ကို တာဝန်ပေးလိုက်တာပဲ’

ဆရာတော်တဖန်သည် ရုပ်ကလာပ်အား သေချာစွာ ကြည့်နေ၏။

ရုပ်ကလာပ်မှာ နှုတ်ခမ်းလုံးဝမလှုပ်ပါ။

သူသည် ကျီလိုရသေ အားကြည့်ပြန်၏။

ကျီလိုရသေ မှာလည်း နှုတ်ခမ်းလုံးဝမလှုပ်ပါ။

ပိုင်ကျန်မှာလည်း ပါးစပ်မိတ်ထား၏။

ဆရာတော် တဖန်သည် လွန်စွာအံ့အားသင့်လာသည်။ ထိုစဉ်မှာပင်....

အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

‘မင်းကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကိုသံသယ ဖြစ်နေတယ် ဟုတ်လား၊ ငါ့ကိုသံသယဖြစ်နေတာလားကွ’

တဖန်ဆရာတော် ပါးစပ်တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားနေ၏။

တခဏကြာမှ

‘ဆရာတော်ဘဲ တကယ်ပဲစကားပြောနိုင်သလား’

‘ဟာ၊...ဟာ၊...ဟာ၊ မင်းထမယူဘူးလားကွ’

ဆရာတော် ကျူးဆန့်က ရယ်မောရင်း မေးလိုက်လေသည်။

တာဖန်ဆရာတော်သည် လက်တစ်သက်ခွဲ ယမ်း လိုက်
လေ့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးလေးပါးသည် လိုက်ဂူတစ်ခုလုံးကို နေရာ
မလပ်ရှာဖွေကြသည်။

ခဏအတွင်းမှာပင်....

‘ဆရာတော်ဘာမှ မသိဘူး၊’

ဘုန်းတော်ကြီးလေးပါးသည် အသီးသီးရပ်၍ အဖြေပေး
ကြသည်။

ဆရာတော်တာဖန်သည် လွန်စွာ အံ့အား သင့်သွားလေ
သည်။

ယခု....

အခြေအနေအရ ဆရာတော်ကျူဆန်၏ ရုပ်ကလာပ်စကား
ပြောနိုင်ခြင်းကို မယူကြည်၍မရတော့ပါ။

သူကခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ယု’ပါပြီ’

‘အေး.... ဒီလိုမှပေါ့ကျုပ်က အခုလို ဒဏ်ခံလေး ပိုင်ကျန်
ကို တာဖန်ပေးတာ ရှောင်လွှဲကျောင်းရဲ့ အေးအန္တရာယ်ကို
တာကွယ်နိုင်အောင်လို့ ပါ....’

‘ဒါပေမယ့် ကံကြမ္မာကိုလူတွေက ဖန်တီးလို့ မရတာကို
ကျုပ်ယု ကြည်သွားပြီ’

ထိုစကားကြောင့်....

တာဖန်က ရင်ဆိတ်သွားသည်။

‘ရှေးခါလင်ကျောင်းက ဘယ်လို အန္တရာယ်ရှိနေလို့လဲ’

တိုမိလွမ်းတောင်မှတစ်ဆင့်ရယ်သံ (၁) ၉၃

‘ရန်သူတစ်စုကသိုင်းလောကထဲကနေ ရှောင်လွှဲကျောင်း
ကွယ်ပျောက်သွားအောင် ကြံစည်နေကြသကွယ်’

ကျူးဆန်၏အသံမှာ လေတွဲ နေ၏။

တာဖန်သည် ပို၍ထိတ်လန့်ဟန်၏။

‘အဲဒီရန်သူတစ်စုဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ’

‘ဒါတွေကို ကျုပ်အနေနဲ့ ပြောခွင့်မရှိဘူး။ အဲဒါကြောင့်
ရှောင်လွှဲကျောင်းက ဆရာတော်တွေ ကားကွယ်နိုင်ဖို့အတွက်
ထင်မြက်တဲ့ သိုင်းကျမ်းသုံးခုကိုသွားယူဖို့ ပိုင်ကျန်ကိုတာဖန်
ပေးလိုက်ရတာပဲ’

ပိုင်ကျန်က ကြားဖြတ်၍

အဲဒီသိုင်းကျမ်းတွေကို မေ့ဆေးသွေတော် လုယူသွားပါ
တယ်’

‘ဒါကို ကျုပ်သိပါတယ်’

ဆရာတော် တာဖန်က

‘ဒါဆို မေ့ဆေးသွေတော် လုယူသွားတယ်ဆိုတာ တကယ်
ပေါ့’

‘ဒါအနေပဲ’

ရသေ့ကြီးလုံစန်းသည် ထိုစကားကြောင့် လွန်စွာ ခေါ်သ
တက်လာ၏။

သူသည် ဆရာတော်ကျူဆန်၏ရုပ်ကြွင်းအား သေချာစွာ
ကြည့်ကာ

‘ခင်ဗျားက ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေရတာလဲ’

သူက ကျယ်လောင်စူးရှစွာ အော်ပေးလိုက်၏။

ဆရာတော်တာဖန်သည် လုံစန်းရသ၏ အပြုအမူအား မနှစ်မြို့၍

‘ရသေ့ကြီး...ခင်ဗျား ရိုင်းလှချည်သား’

လုံစန်းရသေ့ကြီးသည် ဆရာတော်တာဖန်အား စိုက်ပြီး ကြည့်ကာ

‘ခင်ဗျားတို့အကြံက ဒါအကုန်ပဲလား’

ဆရာတော်တာဖန်သည် သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

‘ဒီမှာ... ရသေ့ကြီး၊ ဆရာတော်ကျူဆန် ပြောတာကို ခင်ဗျား မကြားဘူးလား’

‘ကြားတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူသေအလောင်းကြီးက ဘယ်လိုလုပ် စကားပြောနိုင်မှာလဲ’

‘ခင်ဗျားမယုရင် လိုက်ဂူတစ်ခုလုံး ရှာကြည့်လေ’

‘အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒီလိုလူသေအလောင်းက စကား ပြောတယ်ဆိုတာ ကျုပ်နည်းနည်းမှ မယုဘူး၊ ဒီတော့’

သူသည်ပြောရင်း ဆရာတော်ကျူဆန်၏ ရုပ်ကလာပ်ရှိရာ သို့ လျှောက်လာကာ လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက် သည်။

‘ဟေ့...ရပ်လိုက်စမ်း၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာသွဲ့’

ဆရာတော်တာဖန်က ဟန့်တားလိုက်သည်။

ရသေ့ကြီးပိုက်အစ်သည် ရှေ့သို့ လျှောက်လာကာ...

‘ကဲ...ဒေါသတွေ ရှေ့မထစူးကြဖို့ ကျုပ်က အနူးလုံးကို တောင်းပန်ပါတယ်’

သူသည် ဆရာတော်တာဖန်ဘက်သို့ လှည့်ကာ

‘ဆရာတော်တာဖန်...ဒီကိစ္စဟာ ထင်သလောက် မလွယ် ဘူး၊ ရှောင်လင့်နဲ့ဝုတန်ကြားမှာ အကြီးအကျယ်ပြဿနာဖြစ် သွားနိုင်တယ်...’

‘တကယ်လို့ ဒီသိုင်းကျွမ်းသုံးခုကို မေ့ဆေးသူတော်က လူလူသွားတာမှန်ရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သူ့ကို အပြစ်ပေးပြီး သိုင်းကျွမ်းသုံးခုကို ရှောင်လင့်ကျောင်းအရောက် လာပို့ပေး ပါမယ်’

ဆရာတော်တာဖန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ကျောင်းပြီးလေ၊ ကျုပ်တယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်ရ မှာလဲ’

‘နောက်သပ် ဆယ်ရက်ပဲစောင့်’

‘ကေခင်းပြီ၊ ဆယ်ရက်ပြည့်လို့မှ ရသေ့ကြီးတို့တွေက အကြောင်းမပြန်ရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်လာခဲ့မယ်’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါ’

ရသေ့ကြီး ပိုက်အစ်နှင့် ကျန်ရသေ့ကြီး နှစ်ပါးတို့သည် နောက်သို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ လိုက်ဂူထဲမှ ထွက်ခွာသွား လေတော့သည်။

ပြဿနာမှာ တစ်ဆက်တစ်ဆက် ကြီးထွားလာ၏။
 ဤပြဿနာအား ပေါ့မော့တန်တန် သဘောထား၍ မရ
 ကြောင်း ဆရာတော်တဖန်က နားလည်လိုက်၏။
 'ဟိုကြောင့်...'
 သူသည် ဆရာတော်ကျူဆန်၏ ရုပ်ကလာပ်နှင့် တိုင်ပင်
 ပြောဆိုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
 သူသည် ပိုင်ကျန်အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ
 'အကလေး၊ ကျုပ်ကို တစ်ခုကူညီပါသား၊'
 'ဘယ်လိုကူညီရမလဲ'
 'အကလေးက အပေါက်ဝက စောင့်ပြီး ရန်သူမဝင်နိုင်
 အောင် စောင့်ကြည့်ပေးပါ။ ကျုပ်က ဆရာတော်ကျူဆန်နဲ့
 စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့ပါ။'
 'ကေ့ဝင်းပါပြီ'
 ပိုင်ကျန်သည် လိုက်ဂူအဝသို့ ထွက်ခွာသွား၏။
 ဆရာတော် တဖန်သည် ဘုန်းတော်ကြီး များအား
 အပြင်ထွက်ရန် အချက်ပြ၍ ကျီလိုရသေ့ကို ကြည့်လိုက်လေ
 သည်။
 ကျီလိုရသေ့သည် နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍...
 'တပည့်တော် အပြင်ထွက်ပေးပါသလဲ'
 သူသည် နောက်သို့လှည့်လိုက်၏။
 'ရပ်လုက'
 ဆရာတော်ကျူဆန်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။
 'ကျီလိုရသေ့၊

'ဆရာတော် ဘာမျှသာမက ရှိသေးလို့လဲ'
 'မင်းကို ငါ့ရဲ့လူယု ခန့်သားတာ မေ့နေပါလား ကျီလို'
 'ဆရာတော်တို့ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ'
 'ကိစ္စမရှိဘူး တဖန်'
 'ကူမိန့်နို့ပါ'
 'ကျီလိုရသေ့က ငါ့ရဲ့လူယုပါ။ သူ့ကို အပြင်မထွက်ခိုင်း
 ပါနဲ့'
 'ကောင်းပါပြီ'
 ဆရာတော်တဖန်က လက်ခံလိုက်ရသည်။
 ဆရာတော်တဖန်သည် ရုပ်ကလာပ်အား ဦးညွတ်၍...
 'ဆရာတော်တရား...သိုင်းကျမ်းသုံးအုပ်လုတာ မေ့ဆေး
 သူတော်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဆရာတော်ဝမ်းမူကို သတ်တဲ့သူဟာ
 ဘယ်သူဖြစ်ပါသလဲ'
 'ဝမ်းမူကိုသတ်သွားတာလဲ မေ့ဆေးသူတော်ပါပဲ'
 ဆရာတော်တဖန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။
 'ရသေ့ကြီး သုံးပါးကပြောတော့ မေ့ဆေးသူတော်က
 ခရီးထွက်နေတယ်တဲ့'
 'မင်းက သူတို့ပြောတာကို ယုံသလား'
 'သိပ်တော့ မယုံပါဘူး။ မေ့ဆေးသူတော် ဘယ်မှ
 ဖို့တယ်ဆိုတာ ဆရာတော်သိရင် ပြောပြပါသား'
 'စန့်ချင်းကွမ်း ကျောင်းဆောင်ထဲက မြေအောက်ခန်းထဲ
 မှာ
 တဖန်သည် လွန်စွာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

၉၈ မိုးကျော်သူ

'ဒါဖြင့် သိုင်းကျမ်းသုံးအုပ်တော'
 'အဲဒီမြေအောက်ခန်းထဲမှာဘဲ ရှိတယ်'
 'သူတို့က ဘာကြောင့်အခုလို ကြံစည်သလဲ'
 'ရှင်းရှင်း ပြေးရရင် ရှေ့စင်လင် ကျောင်းထက် သာချစ်
 လို့ဘဲ'
 'ဒါဆို....တပည့်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ'
 'မင်းက ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်ပဲ သိုင်းကျမ်းသုံးအုပ်ကို
 ရအောင်ပြန်ယူရမှာပေါ့'
 ဆရာတော် တာဖန်သည် ကနည်းငယ် တွေ့ဝေ သွားပြီး
 နောက်....
 'ကောင်းပါပြီတပည့်တော်သိုင်းကျမ်း သုံးအုပ်ကိုရအောင်
 ပြန်ယူဖို့ကြိုးစားပါမယ်'
 'အေး....ကောင်းတယ် မင်းရဲ့ကြိုးစားမှု အောင်မြင်ပါစေ
 ကွယ်ကဲ အချိန်ရှိဝန်းပြန်ကြတော့'
 ဆရာတော်ကျူဆန်သည်ထိုမျှပြောပြီး နောက်လုံးဝတိတ်
 ဆိတ်သွားလေသည်။

အသံတု

မိုင်ကျန်နှင့်ဆရာတော်ဘာဖန်တို့လူစုသည်တိမ်လွှမ်းထောင်
 ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် နှုတ်ဆက်၍ လမ်းခွဲ လိုက်ကြ
 လေသည်။

ယခု....

မိုင်ကျန်တွင် သိုင်းကျမ်းသုံးအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ တစဝန်
 ရှိအားပါး

စိုခကြောင်

သူသည် စိတ်လက်ခမ့ပါးစွာဖြင့် 'ဟူ ကင်' မြို့ကွက်ကန်သို့
 ဆင်းချိန်ဆုံးဖြတ်သည်။

ဟူကင်မြို့မှစ သေးငယ် သော်လည်း အချက် အချာကျ
 ဘာနေရာတွင်ရှိသဖြင့် လူစည်ဆာ၏။

၁၈၈ မိုးကျော်သူ

ခရီးသည်များ သွားလာမှုများ၏
ကုန်စုံဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်၊ တည်းခိုခန်း စသည်ဖြင့် စုံစုံ
လင်လင်ရှိလှပေ၏။

ပိုင်ကျန်သည် မြို့ကလေးထဲသို့ဝင်လာသည်နှင့် စားသောက်
ဆိုင် တစ်ခုသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။
ထိုစားသောက်ဆိုင်မှာ သူနှင့် ခင်မင်သော မိတ်ဆွေတစ်
က ဖွင့်လှစ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုကြောင့်
ထိုဆိုင်ရှိ ဆိုင်သုလင်မျိုးမှာ သူနှင့် မစိမ်းလှပေ။
သူသည် ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့်...
‘ဟေ့...အစ်ကိုလေး၊ ဘယ်ကလာတာလဲ၊ ဒီမှာ တစ်
တည်းရမယ်နော်’
ဆိုင်သုလင်တစ်ဦးက ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ
သည်။

‘အေး...ဒီမှာပဲ တည်းမယ်၊ အခုလဲ ဗိုက်ဆာလို့ ဝင်လာ
တာနဲ့’
ဆိုင်သုလင်က သူ့ကို ပြတင်းပေါက်နှင့် ကပ်နေသော
စားပွဲတွင် နေရာပေးလိုက်၏။
‘ထုံးစံအတိုင်းပဲ ယူခဲ့ကွာ’
‘တောင်းပါပြီ’
သူ၏ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုသည်မှာ အရက်တစ်အို၊ ထ
တစ်ပွဲ၊ ဟင်းနှစ်ပွဲနှင့် ဟင်းချိုတစ်ပွဲ ဖြစ်၏။

ပိုင်ကျန်သည် ထိုင်ခုံတွင် ကျကျနန ထိုင်၍ ပြတင်းပေါက်
စပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်၏။

လမ်းမတစ်ဘက်တွင် လူတစ်စုသည် တစ်စုံတစ်ခုကိုဝိုင်၊ သို့
ကြည့်နေကြ၏။

ထိုလူစုထဲမှ မကြာခဏရယ်သောသံများ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...
ထိုင်လုလင်က စားစောက်ဖွယ်ရာများ လာရောက်ချပေး
သည်။

ပိုင်ကျန်က လက်ညှိုးထိုး၍...
‘ဟေ့...အဲဒီမှာ လူတွေ ဘာလို့ အဲ့နေတာလို့က’
ဆိုင်သုလင်က လမ်းမဘက်သို့ ကြည့်၍...
‘ဪ...မျက်လည်ကြည့်နေတာပါ’

ပိုင်ကျန်က ပြုံး၍...
‘မျက်လည်က ဖောင်ဖောင်ကောင်းတယ် ထင်တယ်၊ လူတွေ
အဲ့ပြီး ရယ်နေလိုက်တာ’

‘သွေးလည်က မိုးရိုးမဟုတ်ဘူးဗျ’
‘ဟေ့...ဘာများ ထူးခြားလို့လဲ’
ဆိုင်သုလင်က ပြုံး၍...

‘ဒီမျက်လည်ဆရာမှာ သစ်သားချပ် နှစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီသစ်
သားချပ်က စကားပြောတတ်တယ်ဗျ’
ပိုင်ကျန်က အံ့အားသင့်သွားမိ၏။
‘ဘယ်လို ပြောတာလဲ’

‘သူ့ကို ပရိသတ်က တစ်ခုခုမေးရင် သူက ချက်ချင်းပဲ ပြန်ဖြေတယ်’

ပိုင်ကျန်၏ ရင်ထဲ၌ အကြီးအကျယ် လှုပ်ခါသွားလေတော့သည်။

သူသည် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထ၍....

‘ခဏနေရင် ငါ့ပြန်လာမယ်၊ စားသောက်စရာတွေ စုံနေအောင် ပြင်ထားပါ’

သူသည် ပြေးပြီးသည်နှင့် ဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်လာတော့သည်။

ဆိုင်လှလင်မှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့လေသည်။

*

*

*

လူများသည် ငိုင်းအုံကြည့်၍ မကြာခဏ ရယ်မောနေသည်။

ပိုင်ကျန်သည် လူအုပ်ထဲသို့ တိုးဝင်၍ ရှေ့ဆုံးသို့လျှောက်သွားလေ၏။

လူအုပ်အလယ်ရှိ မြေကွက်လပ်တွင် အဘိုးအိုတစ်ဦးသည် သစ်သားရုပ် နှစ်ရုပ်အား ဆွဲကိုင်ကာ ကပြ၍ ပရိသတ်ကို ခြေဖျော်နေ၏။

ပရိသတ်ထဲမှ လူတစ်ဦးသည် ကြေးပြားတစ်ပြား ပစ်ပေးတော့....

‘ဟေ့....ဘိုးဘိုးရုပ်သေး၊ ဘိုးဘိုးအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဗျ’

‘ဘိုးဘိုး အသက်ငါးဆယ် ရှိပါပြီ၊ ငါ့မြေးရယ်’
ယောက်ျားပုံ ရုပ်သေးသည် လွှတ်နှစ်ဖက် မြှော့ထ၍ ခေါင်းတည့်တည့်ဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သဖြင့် ပရိသတ်မှာ အားရဝါးရ ရယ်ကြလေ၏။

အခြား တစ်ယောက်ကလည်း ကြေးပြားပစ်ပေးရင်....

‘ညီမလေးကလေး နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ’

မိန်းမပုံရုပ်သေးသည် လက်ဝဲခြေဖြင့် ဘတ်ကို ပုတ်ပြကစ

‘ကျွန်မနာမည် မယ်ရုပ်သေးပါ အစ်ကိုကြီး’

‘ဟား ဟား ဟား’

ပရိသတ်များ၏ ရယ်မောသံကို ဆူညံသွားပြန်လေတော့သည်။

*

*

*

ပိုင်ကျန်၏ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်း သွားလေတော့သည်။

သူသည် ရုပ်သေးကြီး ဆွဲနေသော အဘိုးအိုကို သေချာစိုက်ကြည့်နေ၏။

အဘိုးအိုမှာ လုံးဝ ပါးစပ်မဟုတ်ပါ။

သို့သော်

ရုပ်သေးများမှာ ပြန်ဖြေနေသော ယေရုရှားသံ မိန်းမသံများကို သူနားဖြင့် သေချာစွာ ကြားလိုက်ရ၏။

သူသည် ဆရာတော် ကျူးဆန်၏ ရုပ်ကလေးငယ်မှ စကားပြောခြင်းကို သတိရလာ၏။

သူသည် အဘိုးအို အနီးသို့ လျှောက်သွား၍ လက်နှစ်ဖက် ထပ်တာ....

‘အဘ’

အဘိုးအိုက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်၍....

‘ငါတုက ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

ပိုင်ကျန်က ပြုံး၍....

‘အဘရဲ့ ညာကို လေးစားလို့ ကျွန်တော်ကထမင်းကျွေးချင်လို့ပါ’

‘ဟေ... ကျုပ် နားကြားလွှဲပါဘူးနော်’

‘လွှဲပါဘူး၊ ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ’

အဘိုးအိုသည် ပိုင်ကျန်အား သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ပိုင်ကျန်၏ ပုံစာနဲ့မှာ မသက်သာရာ မတွေ့ရသဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ’

သူသည် ပရိသတ်ကို ဦးညွှတ်၍....

‘ကျုပ်ကို အခုလို အားပေးကြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အခုတော့ တမင်းကျွေးမယ်လို့ ရှိလို့ လိုက်သွားပါဦးမယ်။ နောက်နေ့တော့လဲ လာပြီး အားပေးကြပါဦးလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်’

အဘိုးအို၏ စကားကြောင့် လူအုပ်ကြီးမှာ အသီးသီး လူစုခွဲသွားကြသေးတော့သည်။

* * *

ဆိုင်လုလင်မှာ ပိုင်ကျန် မှုကြားထားသည့် အတိုင်းပင်
ဟင်းလျှာများ စုံလင်အောင် ပြင်ဆင်ထား၏။

ပိုင်ကျန်သည် အဘိုးအိုအား ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်စေ၍....

‘ကဲ....အဘ အားမနာနဲ့၊ စားချင်တာ စားပါ’

အဘိုးအိုသည် အရပ်မျှားကို ထိုင်ခုံတစ်ခု၌ တင်၍ ထမင်း
ဟင်းများအား အားပါးတရ စားသောက်လေ၏။

ပိုင်ကျန်သည် အဘိုးအိုအား ငါးတိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေမိ
သည်။

အတန်ကြာမှ....

အဘိုးအို၏ စားသောက်မှု ပြီးစီးသွားလေသည်။

အဘိုးအိုသည် ပါးစပ်သွတ်၍ ပိုင်ကျန်အား ပြုံးပြလိုက်မိ
သည်။

‘ဒီလို ထမင်း ဟင်း ကောင်းကောင်းမစားရဘာ အတော်
ကြာပြီ၊ ငါ့တူကို သိပ်ကျေဇူးတင်ပါတယ်’

ပိုင်ကျန်က ပြုံး၍ အိတ်ထဲမှ ငွေတစ်ဆယ်ကျပ်ထား ‘ငွေ
တုံးလေး ထုတ်၍....

‘ရပါတယ်....ကျွန်တော် မေးမယ် ကိစ္စကို အမှန်အတိုင်း
ပြောရင်တော့ ဒီငွေတစ်ဆယ်ကျပ်သားကို ပေးပါ့မယ်’

သူသည် ငွေတုံးကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။

အဘိုးအိုသည် ငွေတုံးအား ကြည့်၍ မျက်လုံးများအရောင်
တောက်လှာလေ၏။

‘ငါ့တူက ဘာမေးမှာလဲ’

ပိုင်ကျန်က ပြုံး၍....

‘အဘရဲ့ သစ်သားရုပ်က ဘယ်လိုစကားပြောသလဲ ဆိုတာ
ပါပဲ’

‘ဟား ဟား ဟား’

သူ၏မေးခွန်းကြောင့်အဘိုးအိုက သဘောကျစွာရယ်လို့
စေသည်။

‘ဘုရား....မင်းက ငါ့ကို မျက်လှည့်ဆရာ လုပ်မလို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

‘ခါဖြင့် မင်းက ဘာကြောင့် သိချင်တာလဲ’

‘ကျွန်တော် တကယ်စိတ်ဝင်စားလို့ပါ’

အဘိုးအိုသည် ငွေတုံးအား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ....

‘ကျုပ်က ပြောပြရင် ဒီခေါ်တုံးကို တကယ်ရမှာလား’

‘တကယ်ရမှာပါ’

အဘိုးအိုသည် သဘောကျစွာပြုံး၍ တေးအားကောသီ
ယူကာ အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ သေချာစွာထည့်လိုက်၏။

‘ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ပြောပြမယ်’

သူသည် သစ်သားရုပ်တစ်ရုပ်အား ကောက်ယူကာ ထုပ်
ရုံးပြလိုက်လေသည်။

‘ဒီက အစ်ကိုကြီးက နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ’

သစ်သားရုပ်မှ အသံထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

ပိုင်ကျန်သည် အဘိုးအိုအား စူးစိုက်စွာကြည့်နေ၏။

အဘိုးအိုမှာ ပါးစပ်လုံးဝမလှုပ်ပါ။

အဘိုးအိုက ပြုံး၍....

'ဒီသစ်သားရုပ်က ဘယ်လိုလုပ်စကားပြောနိုင်မှာလဲ၊ အဲဒါ ကျုပ်ပြောလိုက်တဲ့အသံပါ'

ပိုင်ကျန်က အဲဒါသင့်သွားလေသည်။

'အဘ ပါးစပ်လှုပ်တာ လုံးဝမတွေ့ရဘူး'

အဘိုးအိုက ဝံ့ကြွားစွာပြုံး၍ ...

'အဲဒါ ပညာပဲကွယ်၊ ဒီပညာကို 'ဟုရီ'လို့ ခေါ်တယ်။ သူက ပါးစပ်နဲ့ပြောနဲ့ မပြောဘဲ ဝမ်းဗိုက်ကနေ အသံထွက် လာတာပေါ့ကွယ်'

ပိုင်ကျန်က စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ၏။

အဘိုးအိုက စကားဆက်လိုက်၏။

'ဒီပညာက တိဗက်ပြည်ကပညာပါ။ ဒီ 'ဟုရီ'ပညာကို တနည်းပြောရရင် အသံတုပညာပဲ။ ကျုပ်လဲ ကုန်သည်တစ်ယောက်နဲ့ တိဗက်ပြည်ပါသွားတော့ ဒီပညာကို သဘောကျ လို့ သင်ခဲ့တာ'

ပိုင်ကျန်၏ရင်ထဲတွင် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

သူသည် ဆရာတော်ကျူဆန်၏ ရုပ်ကလေးပင် စကားပြော နိုင်ခြင်းမှာ ဤပညာမျိုး ဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်လာလေသည်။

'အဘပြောတာ ပါးစပ်မလှုပ်ဘဲ ဝမ်းဗိုက်ကနေ အသံ ထွက်တာ ဟုတ်လား'

အဘိုးအိုက ခေါင်းညှိတ်လိုက်လေသည်။

တိမ်လွင်းတောင်မှတစ်ဆင့်ရယ်သံ (ပ) ၁၁၉

'တုတ်တယ်...အဘက ပါးစပ်မလှုပ်ဘဲ အရုပ်လေးကို ပါးစပ်လှုပ်စေပြီး အသံတုနဲ့ပြောတယ်၊ အဲဒါတော့ ပရိသတ် ရဲ့အာရုံစိုက်မှု အာရုံစိုက်မှု မရှိဘဲ အရုပ်ကလေးအပေါ်မှန်တဲ့ ရှိကြတာပေါ့ကွယ်'

ပိုင်ကျန်သည် အဘိုးအို၏စကားကို နားထောင်ရင်း၊ နားထောင်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုအား သတိရလာ၏။

သူသည်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထမင်းဖုံးထုတ်ပေးကာ အဘိုးအိုအား ဦးညှိတ်၍...

အဘကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်'

သူသည် ပြောပြီးသည့်နံ့ အပြင်သို့ လျင်မြန်စွာပြေးထွက် သွားတော့သည်။

အဘိုးအိုသည် ပိုင်ကျန်အား ထူးဆန်းသလို လိုက်ကြည့် နေလေ၏။

ဉာဏ်ကြီးရှင်

ပိုင်ကျန်သည် တိမ်လွမ်းစောင်ရှိရာသို့ ကိုယ်ဖော့ပညာကို အသုံးပြု၍ ပြေးလွှားသွားလေသည်၊

သူသည် လွန်စွာ ဝမ်းသာနေ၏။

ဆရာတော်ကျူဆန်၏ ရုပ်ကလာပ် အဘယ်ကြောင့်စကား ပြောနိုင်သည်ဆိုခြင်းကို သူက နားလည် သိရှိလိုက်ရပြီ မဟုတ် ပါလော့၊

သူသည် တွေ့ရင်း တွေးရင်း ကျိလုံရသေ့၏ လိမ်ညာမှုကို နားလည်သွားလေသည်၊

ထို့ကြောင့်....

တိမ်လွမ်းစောင်သို့ သွားရောက်ကာ ကျိလုံရသေ့၏ လိမ်ညာမှုကို ဖော်ထုတ်ရန် ယခုလိုလာခြင်းဖြစ်၏။

ပိုင်ကျန်သည် တိမ်လွမ်းစောင်သို့ ရောက်ရှိလာသော အခါ သန်းခေါင်ယံအချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

ပိုင်ကျန်သည် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သူဖြစ်၍ အမှောင်ထု ကို မကြောက်ပါ။

သူသည် ပတ်ပိုန်းကျင်သို့ သတိကြီးစွာထား၍ ရှုပ်ထွေးလှုပ် ထားရှိရာ လိုက်ဂူသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်၊

သူသည် လိုက်ဂူထဲသို့ လွမ်းဝင်ကာ မီးထုတ်အား ထွန်းညှိ လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

ရုပ်ကလာပ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာကာ သေချာစွာကြည့်ရှု လိုက်လေသည်။

အလိမ်ညာခံလိုက်ရသော ကိုယ် ကိုကိုယ် သဘောကျကစ အားရပါးရ ပြုံးလိုက်လေသည်။

ဆရာတော်၊ တပည့်တော် အခုလာပြီလေ စကားပြောပါ ဦးလား၊

ရုပ်ကလာပ်မှာ သူတွေ့ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင်တုပ်တုပ် မျှပင် မလှုပ်ပါ။

‘ဟား....ဟား....ဟား ဆရာတော်ရဲ့ တန်ခိုးတွေ ဘယ်ဆီ ရောက်သွားပြီလဲ’

သူက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

လိုက်ဂူထဲတွင် သူ၏အသံမှတစ်ပါး အခြားအသံလုံးဝ မရှိပါ။

သူသည် တစ်စုံတစ်ခုအစူးအစူးမိပြန်၏။

www.burmeseclassic.com

‘ကျိလုံရသေ့က ဘဝကြောင့် ဒီလိုလိမ်ညာရတာလဲ’
သူသည်တွေးရင်း တွေးရင်း ခေါင်းရှုပ်လစုဆည်း၊

* * *

‘ဟေး...ဟေး...ဟေး’

ပိုင်ကျန်၏ အရှေ့ဘက်မှ ရယ်မောသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

တဖန်ခေတ်စက်မှုနေ့၍....

‘ပိုင်ကျန် မင်းမကြာခင် သိမယ်ဆိုတာ ကျုပ်တုတ်ဆမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းသိတာဟာ နောက်ကျသွားတယ်’

ပိုင်ကျန်သည် အသံလာရာသို့ မှန်း၍....

‘ဟေ့....အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ’

မြောက်ဘက်မှနေ၍ အသံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

‘မင်းက ငါ့အသံကိုတောင် မမှတ်မိဘော့ဘူးလား’

ပိုင်ကျန်သည် မျက်မှောက်ကုန်၍....

‘ကျိလုံရသေ့၊ ခင်ဗျား ကျိလုံရသေ့ မဟုတ်လား’

‘တော်တယ်၊ ကျုပ်က ကျိလုံရသေ့ပဲ’

‘ခင်ဗျားက လူလိမ်ပဲ၊ ကျုပ်က ကံကောင်းလို့၊ မျက်လှည့်ဆရာနဲ့တွေ့ပြီး ခင်ဗျားရဲ့လိမ်ညာမှုကို သိရတာ’

‘ငါထင်ထားပါတယ်၊ မင်းကဉာဏ်ကောင်းတဲ့လူဆိုတော့ သိပ်မကြာခင် သိမယ်ဆိုတာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းသိတာနောက်ကျသွားပြီ’

ပိုင်ကျန်သည် အသံလာရာသို့ လှမ်းသွောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော်....

အသံလားရာအရပ်မှာ တစ်နေရာတည်း မဟုတ်သဖြင့်....

‘ဟေ့....ခင်ဗျားသတ္တိရှိရင် ထွက်သာပါ’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျုပ်မှာလုပ်စရာတွေရှိသေးလို့ လာမတွေ့နိုင်ပါဘူး’

ဤတစ်ကြိမ်....

အသံလာရာမှာ လိုက်ဂူအဝမှဖြစ်၏။

ပိုင်ကျန်၏ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

အကယ်၍....

ကျိလုံရသေ့က ဂူဒပါက်ဝအား ပိတ်လိုက်လျှင် သူ၏အတွေ့ မဆုံးသေးပါ။

‘ဝုန်း’

ကျယ်လောင်သော အသံနှင့်အတူ လိုက်ဂူဘစ်ခလုံး တုန်ခါသွားလေ၏။

သူသည် မြေပေါ်သို့ကပျာကယာ ဝပ်ချလိုက်၏။

၈၁၄ မိုးကျော်သူ

အသံများ တိတ်ဆိတ်သွားမှာ ထူသည် ဂုဏ်သို့ပြေးထွက်
လာသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး၊ တောင့်တင်းသွားရ၏။

သုတေသနထင်သည့် အတိုင်းပင်....

ကျိလုံရသေ့သည် ယမ်းမီးများဖောက်ခွဲကာ ဂူပေါက်ဝ
အား ကျောက်တုံးများဖြင့် ပိတ်ဆို့ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

၈၀၇

ပိုင်ကျန်သည် အတွင်းဘက်သို့ ပြန်လည်၍ လျှောက်လာ
သည်။

သူသည် ဆရာတော်ကျဆန်၏ ရုပ်ကလာပ်ရှေ့၌ ထိုင်ချ
လိုက်၏။

ထို့နောက်....

ရုပ်ကလာပ်အား မော့ကြည့်ကာ....

ဆရာဘော်ဘုရား...ဆရာတော်ကို ခုတုံးလုပ်ပြီးတော့ လူ
ယုတ်မာ ကျိလုံရသေ့က ရှောင်လင့်ခဲ့ရတန် ပြဿနာဖြစ်သွား
အောင် လုပ်နေပါသည်....

ဆရာတော်မှာသာ တကယ်တန်ခိုးရှိရင် တပည့်တော်ကို
လိုက်လံနေ ထွက်ခွာနိုင်အောင် ကူညီပေးပါ။

ပိုင်ကျန်သည် မဖြစ်နိုင်မှန်းသိလျှင်နှင့် တိုင်တည်လိုက်လေသည်။

အသက်ကင်းခဲ့နေသော ရုပ်ကြွင်းသည် အဘယ်သောနည်းဖြင့် ကူညီနိုင်ပါအံ့နည်း။

ပိုင်ကျန်သည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ထိုင်နေ၏။ သူသည် ဇနီးဖြစ်သူ စုယင်အား သတိရလေသည်။ စုယင်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ ခေးဘုရင်စုအိ၏ ပညာရပ်များ အားလုံးကို ရရှိထား၏။

စုယင်သည် ဦးနှောက်ကို အသုံးပြုသည့် နေရာတွင်လည်း လွန်စွာ ထက်မြက်၏။

ပိုင်ကျန်သည် ယခုလိုအချိန်၌ ဇနီးဖြစ်သူစုယင်ကို လွန်စွာ သတိရမိလေသည်။

‘စုယင်ရေ... အစ်ကိုတို့တော့ ပြန်တွေ့နိုင်ပါ့မလား မသိဘူး၊ အစ်ကိုတော့ ဒီလိုကိစ္စထဲမှာပဲ သေလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

‘မင်း သိပ်ဝမ်းနည်းနေပါနဲ့၊ ကျုပ်လဲ ရှိပါသေးတယ်’ အသံမှာ ဆရာတော်ကျူဆန်၏ ရုပ်ကလောင်ရှိရာမှ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ပိုင်ကျန် လွန်စွာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူသည် ရုပ်ကလောင်အား ခေ့ချာစွာ စိုက်ကြည့်ကာ...

‘ဆရာတော်က တကယ် စကားပြောနိုင်တယ် ဟုတ်လား’
‘ဟား...ဟား...ဟား’

ရယ်သံနှင့်အတူ ရုပ်ကလောင်၏နောက်မှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

ပိုင်ကျန်သည် ထိုလူအားတွေ့ရသောအခါ လွန်စွာအံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ရသေ့ကြီးပိုက်အစ်’
အသံလည်း လွတ်ခနဲ ထွက်သွား၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ပါပဲ’
ပိုင်ကျန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

‘ရသေ့ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီအထဲမှာ လှာပုန်းနေရတာလဲ’

ရသေ့ကြီးသည် မချိုးပြုံးပြုံး၍
‘ရုပ်ကလောင်က စကားပြောတယ်ဆိုတာကို မယူကြည့်လို့ လမ်းဘစ်ကနေ ပြန်လှည့်လာတာ’

‘ကျွန်တော်ဝင်လာတုန်းက ဘာဖြစ်လို့မတွေ့ရတာလဲ’
‘ကျုပ်က မင်းထက် နည်းနည်းစောတယ်လေ’

ရသေ့ကြီးသည် သူ့အားပြုံး၍ ကြည့်ကာ...
‘မင်းကကော ဘယ်လိုစိတ်ကူးရလို့ လှည့်ပြန်လာတာလဲ’

‘ဒီလိုပဲ ကျွန်တော်က အိမ်မပြန်ချင်သေးတာနဲ့ ဟူကင်မြို့မှာ ခဏနေမယ်လို့ စိတ်ကူးပြီးတော့ ဟူကင်မြို့ကို သွားတယ်၊ အဲ့ဒီမှာ မျက်လှည့်ဆရာနဲ့ တွေ့တစ်ပဲ၊ အဲ့ဒီမျက်လှည့်ဆရာကို ငွေတစ်ဆယ်သားပေးပြီး မေးလာတာ’

‘ဘာမေးလာတာလဲ’
‘ပါးစပ်မလှုပ်ဘဲနဲ့ ဝမ်းဗိုက်ထဲက စကားပြောနိုင်တဲ့ ဟူရီပညာရပ်အကြောင်းလေ’

ရသေ့ကြီးသည် နားထောင်ရင်း နားရှည်လာ၏။
'ကျွန်နားမချင်းဘူး၊ အသေအချာ ရှင်းပြပါ၊
'ဒီလိုဗျာ'

ပိုင်ကျန်သည် အစမှအဆုံး မသေချာစွာ ရှင်းပြလိုက်တော့
သည်။

ပိုင်ကျန်၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် ရသေ့ကြီးက သက်
ပြင်းချလိုက်သည်။

'ဒီလိုဆိုရင် မင်းက ဒီကို တိတ်တိတ်လေး ပြန်လာခဲ့ပြီ၊
မင်းသပ်တာပေါ့ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ကလေး အမှန်တော့ ရှင်ကလောင်ကစကားပြောတယ်
ဆိုတော့ ကျီလိုရသေ့က ဟုရီပညာနဲ့ ပြောနေတာပဲ'

ရသေ့ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'အင်း... ကျီလိုရသေ့ရဲ့ လိမ်ညာမှုကိုတော့ သိရပါပြီ'

'ဒါပေမယ့် သူကအကြံဉာဏ်သွားပြန်တော့ တိုနှစ်ယောက်
ဒီဂူထဲမှာ အရှင်လတ်လတ်နဲ့ သေရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့'

ပိုင်ကျန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

'သိပ်လဲ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ မသေ
မချင်း ဒီဂူထဲကထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့'

ရသေ့ကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'မင်းရဲသတ္တိကိုတော့ ချီးကျူးပါတယ်'

ပိုင်ကျန်က ပြုံး၍

'အခုတော့ အားရှိအောင် ကပ်ခရီးလေးက တိပ်ကြစို့၊
အိပ်ရာကနိုးတော့မှ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြ
တာပေါ့'

'ဒါအကောင်ဆုံးပဲ'

* * *

မျှော်လင့်ခြင်း လမ်းစ

လိုက်ဂူထဲတွင် နေညဟူ၍ ခွဲခြားမရအောင် မှောင်မည်း
 နေသည်။
 မီးတုတ်မှ မီးမငြိမ်းသေးပါ။
 ပိုင်ကျန်နှင့် ရသေ့ကြီးပိုက်အစ်သည် တစ်ယောက် တစ်
 နေရာစီခွဲ၍ အလုပ်ရှုပ်နေ၏။
 ပိုင်ကျန်သည် ခားဖြင့် လိုက်ဂူနံရံအစားခေါက်နေသည်။
 သူသည် အတန်ကြာ ရှာဖွေမိသောအခါ...
 လိုက်ဂူ၏ အနောက်ဘက်မှ လေစိမ်းအနည်းငယ် တိုက်
 ခတ်နေသည်ကို သတိပြုမိလေသည်။
 သူက အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။
 'ရသေ့ကြီး ပိုက်အစ်'

သူ၏ အော်သံကြောင့် ရသေ့ကြီးသည် သူထံသို့ပြေးလာ
 ကာ....

'ဘာတွေလို့ လဲဟေ့...ပိုင်ကျန်'

'ဒီနံရံမှာ လေစိမ်းတိုက်နေတယ်'

'ဟာ....အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ'

'ဟာ....လေစိမ်းဝင်တယ်ဆိုတာ အပြင်နဲ့ သိပ်မဝေးလို့
 ပေါ့ဗျာ....ပြီးတော့ လေဝင်နိုင်ရင် လေဝင်ပေါက်တော့ ရှိရ
 မှာပဲ'

ရသေ့ကြီးသည် ယခုမှပင် သဘောပေါက်သွားလေတော့
 သည်။

'ဟုတ်တယ်....အဲ့ဒီ လေဝင်ပေါက်ကို ခွဲနိုင်ရင် တို့အပြင်
 ရောက်မယ်'

ရသေ့ကြီးသည် ပြောရင်းပိုင်ကျန် လက်ထဲမှ ခားကိုယူ
 ကာ ထိုလေဝင်လာသောနေရာအစား တူးဆွ လိုက်လေတော့
 သည်။

ရသေ့ကြီးတစ်လှည့်၊ ပိုင်ကျန်တစ်လှည့် တူးဖော်ကြရာ
အတန်ကြာသောအခါ...

ကိုလေဝင်ပေါက်မှာ ခေါင်းတစ်လုံးစာခန့် ကျယ်ဝင်း
လာလေသည်။

သူတို့သည် မောပန်းသောအခါ နားကြ၏။

အမောပြေသောအခါ ပြန်သည်တူးဖော်ကြ၏။

ကံကောင်းထောက်မရှိ ရသေ့ကြီးတို့ ပေါင်မုန့်ခြောက်
များပါလာလေ၏။

သူတို့သည် ထိုပေါင်မုန့်ခြောက်ဖြင့် ဗိုက်ဆာသောဓုက္ခကို
ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့လေ၏။

သူတို့သည် ယင်းသို့ တူးဆွရင်း လူတစ်ယောက်ဝင်နိုးရုံ
မျှကျယ်ဝန်းလာသည်။

သူတို့သည် ထိုအပေါက်မှ ထွက်လစသောအခါ ရွှင်လန်း
သွားကြလေသည်။

သူတို့သည် လတ်ဆတ်သော လေများကို ရှူရှူသိကာ
ပင်ပန်းမှုများကို ခေပျောက်သွားကြသည်။

သို့သော်...

သူတို့သည် လိုက်ဂူထဲမှ လုံးဝ လွတ်မြောက် သွားခြင်း
မဟုတ်ပါ။

သူတို့တူးဆွလိုက်သော လိုက်ဂူများ အတွင်းဘက်ရှိအခြား
လိုက်ဂူတစ်ခုဖြစ်နေ၏။

ထိုလိုက်ဂူ၏ ထိပ်တွင် ကွဲအက်နေသော အပေါက် တစ်ခု
ရှိသည်။

လေစိမ်းများသည် ထိုအပေါက်မှ တိုးဝင်နေခြင်းဖြစ်လေ
သည်။

ထိုအပေါက်မှနေ၍ ပြာလဲ့လဲ့ စောင်းတင်ပြင်နှင့် ကြယ်
ကလေးများအား တွေ့မြင်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့်...

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လွန်စွာ ဝမ်းသာ သွားကြလေ
သည်။

ထိုအပေါက်အား အနည်းငယ်တူးဆွလိုက်လျှင် အပြင်
သို့ထွက်နိုင်မည်ဖြစ်လေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စိုးရိမ်ပူပန်မှုမရှိတော့ဘဲ အေးဆေး
စွာဖြင့်လဲလျောင်းကာ အနားယူလိုက်ကြလေတော့၏။

* * *

နေရောင်ခြည်သည် ဂူအက်ကြောင်း ပေါ်မှ ထိုးဖောက်
ဝင်ရောက်လာပြီ ဖြစ်၏။

ပိုင်ကျန်သည် မျက်စိကို အားယူ၍ ဖွင့်ကာ ဆလိုက်လေ
သည်။

‘ဟင်...မိုးတောင်ပင်းနေပြီ’

ရသေ့ကြီးကလည်း နိုးလာ၏။
 သူတို့နှစ်ယောက်သည် လိုက်လံအပေါက်အားဆက်၍တူး
 ဆွဲလေ၏။
 လူတစ်ယောက် ထွက်စာခန့် ရသေ့အခါ နှစ်ယောက်
 စလုံးမော့ဟိုက်နေပြီဖြစ်၏။
 ပိုင်ကျန်သည် နံရံအားမှီ၍ ခြေပစ် လက်ပစ်ဆိုင်ချ လိုက်
 လေသည်။

* * *

ပိုင်ကျန်သည် အလန့်တကြား ခုန်ထလိုက်လေ၏။
 'ဟင်....စာတွေပဲ'
 သူ၏နှုတ်မှလည်းလွတ်ခနဲ အသံထွက်သွားလေသည်။
 သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာမူ မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံအား ပြု
 ကျယ်စွာ စိတ်ကြည့်နေ၏။
 ရသေ့ကြီးသည် သူ့အနားသို့လျှောက်လာကာ တစ်ဖက်
 နံရံအားကြည့်လိုက်၏။
 ထိုနောက်....
 တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ နံရံအနားသို့
 တိုးထပ်သွား၏။

ပိုင်ကျန်သည် စာများကိုသေချာကြည့်ကာ....
 'ဒါတို့ဗက်စာတွေပဲ'
 'ဟုတ်လား ဒကာလေးဖတ်တတ်လား'
 'ကျွန်တော်က နည်းနည်းပါးပါးပဲတတ်ပါတယ်'
 'ဒတာလေးတတ်သလောက်ပဲ ဖတ်ကြည့်ပါ'
 ပိုင်ကျန်သည် ခေါင်းညိတ်၍ စာများကို အသံထွက်၍
 ဖတ်ပြလိုက်၏။
 'ကျုပ်က တိဗက်ပြည်က ဘုန်းတော်ကြီးပါ။ ကျုပ်က
 အေးချမ်းသာယာတဲ့ နေရာမှာ တရားကျင့်ချင်လို့ နေရာရှာ
 ခဲ့ပါတယ်....
 'ဒီတိမ်လွမ်းတောင်ကို ရောက်လာတဲ့အခါမှစ၍ ဒီသုံးဆင့်
 ဂူကို သဘောကျလို့ ဒီနေရာမှာ လာပြီး တရား ကျင့်ခဲ့ပါ
 တယ်'
 ရသေ့ကြီးပိုက်အစ်သည် နားထောင်ရင်း အံ့အားသင့်
 လာလေသည်။
 'ပိုင်ကျန်....ဒါတွေက ဘာတွေလဲ ကျုပ်တော့နားလည်
 တော့ဘူး'
 ပိုင်ကျန်က ပြုံး၍ ပခုံးတုန်လိုက်၏။
 ထို့နောက်....
 စာကိုဆက်ဖတ်လိုက်၏။
 'ဒီလိုနဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကြာတဲ့အခါမှာ တရားလိုင်ရင်းနဲ့
 ကျုပ်က မကြာခင် သေတော့မယ် ဆိုတစ်ကို ခံစားမိတယ်။
 ဒါကြောင့် ကျုပ်တတ်ထားတဲ့ သိုင်ပညာရပ်တွေ တိမ်ထော

ပျောက်ပျက်သွားအောင် ဒီလိုက်ဂူရဲ့ တစ်နေရာမှာ ထားခဲ့တယ်....

ကျုပ်ညာရပ်ကို ဆက်ခံမယ် လူက မကောင်းလူမသတ်ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိကိုတော့ ပေးရမယ်

စာမှာ ဤနေရာတင်ပြီး ဆုံးသွားလေ၏။

ပိုင်ကျန်သည် ယခုမှပင် သဘောပေါက်လာသည်။

ဪ... ဒါဆို အရှေ့ဘက်လိုက်ဂူထဲက ရုပ်ကလာပ်က ဆရာတော် ကျွန်ဆန်ရဲ့ရုပ်ကလာပ်မဟုတ်ဘဲ တိဗက် လားမားဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ဖြစ်နေတာကိုး

ဟုတ်တယ်... ဒါတွေ့တာ မသင်မှတ်တဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေပါပဲ။ ကျီလိုရသေ့က ရှေ့က ရုပ်ကလာပ်ကိုပဲ တွေ့သွားပုံရတယ်။ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကို တွေ့သွားပုံ မရဘူးဗျ

ရသေ့ကြီးယ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် လားမားဘုန်းတော်ကြီးက ခု့ရဲ့ သိုင်းကျမ်း ဘယ်မှာထားခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ မပါဘူး။

ဒါကိုတော့ တပည့်တော်ဆွဲ နားမလည်ဘူး

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင်ချ၍ ငေါပိုင်သွားကြသည်။

ဤလိုက်ဂူတစ်ခုလုံးမှာ ရှင်းလင်းနေ၏။

ဗဟုသုတသိမ်းရန် နေရာမရှိပါ။

လားမားဘုန်းကြီးသည် သိုင်းကျမ်းကို မည်သည့် နေရာ၌ ထားခဲ့ပါသနည်း။

ပိုင်ကျန်သည် မသိဘဲနေ၏။

ရသေ့ကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍....

‘ပိုင်ကျန်... ကျုပ် အနေနဲ့ကတော့ ဒီသိုင်းကျမ်းထက် အပြင်ရောက်ဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်လို့ ထင်တယ်’

‘ဒါလဲ ယူတယ်ဟယ်လေ’

ပိုင်ကျန်နှင့်ရသေ့ကြီးသည် လိုက်ဂူအဝရံနံရံသို့လျှောက်လေကြ၏။

ရသေ့ကြီးသည် ပိုင်ကျန်၏ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်၍....

‘ပိုင်ကျန်... မင်းကိုယ်တိုင် တစ်ခု အကြံပေးမယ်’

‘ပြောပါ’

‘ဒီလိုက... ဂူဝကို တွေ့ပြီမို့ မင်းနာ ငါပါ မသေနိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့်... ကျီလို ရသေ့ရဲ့ လိမ်ညာမှုထဲမှာ မင်းကို

ကစားခံအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့တဲ့ အတွက် မင်းမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး...’

‘ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဒီကိစ္စကို ဖြေရှင်းပြလိုက်မယ်။ မင်းကတော့ ဒီလိုက်ဂူထဲမှာပဲ ဆက်နေပြီး သိုင်းကျမ်း

ကို ရှာဖွေ လေ့လာသင့်တယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်လေ’

‘ရသေ့ကြီး... ကျွန်တော်...’

၁၂၀ မိုးကျော်သူ

ပိုင်ကျန်၏ စကားမဆုံးမီ ရသေ့ကြီးက စကားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

‘မင်းက ကျုပ်ကို အားမနာနဲ့ ကျုပ်က အသက်လဲကြီးပါပြီ။ မင်းအနေနဲ့ကတော့ သိုင်းပညာတွေ တိုးပွားပြီး နေ့စဉ် တစ်ချိန်မှာ ဒီထက် နာမည် ကျော်ကြားအောင်သာ ကြိုးစားပါ’

ရသေ့ကြီးက ထိုမျှ တိုက်တွန်းနေသဖြင့်....

‘ကောင်းပါပြီ၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီမှာဆက်နေခဲ့ပါမယ်။ ရသေ့ကြီးသာ ကျိလုံရသေ့ရဲ့ လုပ်ကြံမှုကို အများရှေ့မှာ ဖော်ထုတ်ပါ’

‘မင်းစိတ်ချပါ၊ ကဲ...ကျုပ်သွေးပြီ၊ မင်းရဲ့ ကြိုးစားမှုအောင်မြင်ပါစေ’

ရသေ့ကြီးသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ကိုယ်ပေးပညာကို အသုံးပြု၍ ဂူဝမှ ခုန်ထွက်သွားလေ၏။

*

*

*

ဥပေါတ်ဝ ပိတ်ပြန်ပြီ

မြင်ကွင်းမှ ရသေ့ကြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် ပိုင်ကျန်သည် လိုက်ဂူထဲသို့ ပြန်ဝင်၍ သိုင်းကျမ်းကို စတင်ရှာဖွေသည်။

သူသည် သိုင်းကျမ်းရှိနိုင်မည့် နေရာကို စဉ်းစား ရှာဖွေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်....

‘ဝိုန်း’

ကျယ်လောင်သော အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ပိုင်ကျန်၏ ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

လိုက်ဂူအမိုးပေါ်မှ သဲမှုန်များ တဖွဲဖွဲ ကျသွား၏။

နေရောင်ခြည်လည်း ပျောက်ကွယ်သွား၏။

၁၃၀ မိုးကျော်သူ

ပိုင်ကျွန်သည် ဂူဝဲသို့ ပြေးလာ၏။

သို့သော်...

ဂူဝဲအား ကျောက်တို့ ကြီးများဖြင့်ပိတ်ဆို့ ထားပြီးဖြစ်၏။

ပိုင်ကျွန်သည် လွန်စွာ စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။

ထိုသည် အတွင်းအားကို ရှေးသုံးပြု၍ ဂူဝဲတွင် ပိတ်ဆို့နေသည် ကျောက်တုံးများကို ဖယ်ရှားလိုက်၏။

သို့သော်

အပေါက်ဝမှာ လိုက်ဂူနံရံ အထက်၌ ဖြစ်နေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ကျောက်တုံးများမှာ လွန်စွာ ကြီးမား လေးလံနေသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ပိုင်ကျွန်၏ လုပ်ရပ်မှာ မအောင်မြင်ပါ။

ဂူကို ပိတ်ဆို့လိုက်သူမှာ ကျီလုံ ရဲသေ သေးစေ။

မဖြစ်နိုင်ပါ။

ကျီလုံရဲသေ မှာ ဤတောင်ပေါ်မှ ဆင်းသွားနိုင်ပြီ။

ဤသို့ဆိုလျှင်....

ရဲသေကြီး ပိုက်အစ်လော့၊

မသိတော့ပါ။

ပိုင်ကျွန်၏ စိတ်ထဲတွင် သံသယ မေးခွန်းများစွာရှိပြန်

အဖြေရှာရော ဖြစ်နေသည်။

သူသည် လိုက်ဂူနံရံ ကို၍ ခြေပစ်လက်ပစ်သို့င်ချလိုက်၏။

သူ၏ စိတ်ထဲတွင် ဇနီးဖြစ်သူ စုယင်ရော့တ်လာလိမ့်မည်ဟု

ငြင်းပြသော စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

တိမ်လွှမ်းတောင်မှတစ်စွာရယ်သံ (၁) ၁၃၁

တိမ်လွှမ်းတောင်ခြေရင်းသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။

အဖြေရောင်ခံား ပိုင်ကျွန်၏ ဇနီး စုယင်ပင် ဖြစ်သည်။

စုယင်သည် ပိုင်ကျွန်ထံမှ သတင်းမကြား၍ ယခုကဲ့သို့ ထုတ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

တိမ်လွှမ်းတောင်သို့ လာရာလမ်း တစ်လျှောက်တွင် တွေ့ရသည့် ကျေးရွာများကို ဝင်ရောက်၍ သတင်းစစ်ခမ်းရာ ဆရာတော်ကျဆန် ကွယ်လွန်သွားသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဖိုလုံ ရဲသေ ကိုလည်း မသိကြောင်း စသည့် မေးရာရသော အဖြေတို့ကိုသာ ရရှိခဲ့၏။

စုယင်၏ စိတ်ထဲတွင် ပိုင်ကျွန် တစ်ဦး ဗုဒ္ဓရောက်နေပြီဟု ယူဆလို နားလည်လာသည်။

ထိုသည် တောင်ပေါ်သို့ တက်လာရင်း တစ်နေရာတွင် ရပ်တန့်ခုန် တွေ့လိုက်ရ၏။

၁၃၂ မိုးကျော်သူ

နေလုံးကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း အနောက်ဘက်သို့ ဝင်
ရောက် ငုပ်လျှိုးသွား၏။

စုယင်သည် ဇရပ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်၏။

ဇရပ်ပေါ်တွင် တံမြက်စည်း တစ်ချောင်း ဘေးချ၍ ထိုင်
နေသော ရသေ့တစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘ရသေ့ကြီး...ကျွန်မကို ဒီမှာ ခဏလောက် နားခွင့်ပြုခဲ
ချင်ပါတယ်’

သူမက လက်အုပ်ချီ၍ လျှောက်ထားလိုက်၏။

ရသေ့ကြီးသည် သူမကို တစ်ချိန်မျှ ကြည့်၍...

‘ဒကာမလေး တစ်ယောက်ထဲ ခရီးထွက်လာဘယ် တစ်
ပါး’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းက ဒီတိမ်လွမ်းတောင်ကို
ထွက်လာပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း သတင်းမကြားရလို့ လိုက်လာ
တာပါ’

ရသေ့ကြီးက သတ်ပြင်းချ၍...

‘ဒီတလောမှာ တိမ်လွမ်းတောင်ဟာ ထူးထူးခြားခြား
ဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ်နေတယ်’

စုယင်၏ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ပိုင်ကျန်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ခု သိရတော့
မည်ကို နားလည်လိုက်၏။

ရသေ့ကြီးက စကားဆက်လိုက်၏။

‘သမီးအချိန်မှာ ဒီတိမ်လွမ်းတောင်နဲ့ အနောက်ဘက်
ထဲ ချောက်ကမ်းပါးကို ဘယ်သူမှ သွားတာမတွေ့ရဘူး။ ဒီ

လပိုင်းမှာတော့ လူတွေ သွားလာနေတာကို ရံဖန်ရံခါ တွေ့ရ
တယ်...

‘ပြီးတော့ နေ့ကတဲ အဲဒီဘက်က ပေါက်ကွဲသံတွေ
ကြားရတယ်’

စုယင် ရင်ထိတ်သွား၏။

‘အဲဒီပေါက်ကွဲသံကို ဘယ်ဘက်က ကြားရတာလဲ’

‘ဒီကနေ တည့်တည့်သွားရင် ချောက်ကမ်းပါးကိုရောက်
နိုင်တယ် အဲဒီ နေရာကပဲ’

စုယင်သည် ရသေ့ကြီးအား ကန်တော့ကာ...

‘ကျွန်မကို ဒီတစ်ညတော့ ဒီမှာနားခွင့်ပေးပါ။ အခုလို့
ပြောပြတဲ့ အတွက်လည်း အရမ်းကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ်
ရှင်’

* * *

ခင်ပွန်းရှာပုံတော်

နံနက်ခင်း၏ နေရောင်ခြည်သည် နွေးထွေးစွာဖြင့် ပြာကျနေသည်။

စုယင်သည် ရသေ့ကြီးအား ခွင့်ပန်ကာ ခရီးဆက်ခဲလသည်။

တေးလမ်းကလေးမှာ တစ်စထက်တစ်စ နက်ရှိုင်းလာခဲ့သည်။

စုယင်သည် မည်သည့် အန္တရာယ်မျိုးကိုမှ သတိမထားဘဲ ရသေ့ကြီးညွှန်ပြရာသို့ ယွှောက်လာခဲ့၏။

သူမသည် နေ့တစ်ဝက်နီးပါး လျှောက်လာသောအခါ တစ်စုံတစ်ခုအား သတိပြုမိလေသည်။

ကျောက်ပုံကြီးတစ်ခု ထူးခြားစွာရှိနေခြင်းပင်။

လောလောလတ်လတ် ပုံထူးသကဲ့သို့ဖြစ်နေ၏။
သူမသည် ရသေ့ကြီးပြောသည့်စကားကို ပြန်လည်သတိရလာသည်။

'ဟုတ်ပြီ၊ ဒီကျောက်ပုံကြီးက ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် စပုံနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်'

သူမသည် တွေးရင်း ကျောက်ပုံကြီးရှိရာသို့ ပြေးလွှားသွား၏။

ကျောက်ပုံကြီး၏အနီးသို့ ရောက်သောအခါ မည်သည့် ထူးခြားချက်ကိုမှ မတွေ့ရပါ။

သူမသည် ကျောက်ပုံကြီးအား စတင် ဖယ်ရှားလိုက်လေသည်။

လူတစ်ရပ်နဲ့ မြင်သော ကျောက်တုံးအား ဖယ်ရှားရန် မလွယ်ပါ။

စုရင်လည်း တဖြည်းဖြည်းခြင်း ဖယ်ရှားနေ၏။

နောက်ဆုံး....

ကျန်နေသော ကျောက်တုံးအား ဖယ်ရှားပြီးသော အခါ မှသူက သဘောပေါက်သွားလေသည်။

'အင်း.....ဒီကျောက်ပုံကြီးက ဂူဝအကို ပိတ်ထစား တာ ကိုး....'

သူမသည် ဂူဝမှနေ၍ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

လိုက်ဂူအတွင်း၌ မောင့်မိတ်ကိတ်ဆိတ်နေ၏။

စုရင်သည် အနီးရှိကျောက်ခဲတစ်ခုကိုကောက်ယူကာလိုက် ဂူထဲသို့ပစ်ထည့်လိုက်၏။

မည်သည့်တုံ့ပြန်မှုကိုမှ မကြားရပါ။

ဂူထဲတွင် လွန်စွာမောင့်မဲပြီး ဆမ်းလျှောက်ရန်ပင်ခက်နေ သဖြင့် သူမတမီးခြစ်အား ထုတ်ယူကာခြစ်လိုက်၏။

အား

မီးခြစ်၏ အလင်းရောင် အောက်တွင် တွေ့လိုက်ရ သော မြင်ကွင်းကြောင့် သူမက ရုတ်တရက် တန့်သွားလေ၏။

မီးရောင်အောက်တွင် လျှပ်မယှက် ထိုင်နေသော လူတစ် ယောက်အား တွေ့လိုက်ရ၏။

လားမားဘုန်းတော်ကြီး၏ရုပ်ကလာပ်ဖြစ်၏။

သူမသည် ဓားအားဆွဲထုတ်ထား....

'ဘယ်သူလဲ'

မည်သည့်တုံ့ပြန်သံမှ မကြားရပါ။

သူမသည် ထိုလူအား သေချာစွာ ကြည့်၍ အနားသို့ကပ် သွားလေ၏။

ထို့နောက်....

သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ရာ....

'အိုး....ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကို'

သူမသည်လိုက်ဂူတစ်ခုလုံးအား ကြည့်ရှင်းလူတစ်ယောက် ဝင်နိုင်သောအပေါက်အား တွေ့လိုက်၏။

သူမသည် ထိုအပေါက်ထဲသို့ လွမ်းဝင်လိုက်၏။

လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် မီးငြိမ်းသွား၏။

* * *

သူမသည် တစ်ဘက်လိုက်ဂူအတွင်းသို့ ခြေချမိစဉ် မှာပင် သူမ၏ညာဘက်မှ လူရိပ်တစ်ခုက တိုက်ခိုက်လာသည်ကို သိရှိ လိုက်ရလေသည်။

စုရင်သည် ထိပ်တန်းသိုင်းသမီးပျိုဖြစ်၏။

သူမသည် တိုက်ခိုက်လာမှုကို ရှောင်တိမ်းကာ လက်ဝါး တွင်းသို့အတွင်းအား ပို့ကာဆန့်ထုတ်လိုက်၏။

'သယ်သွလဲ့ ဘာကြောင့်တိုက်ခိုက်တာလဲ'
 သူမက တစ်ဆက်တည်းမေးလိုက်၏။
 တစ်ဖက်မှ တုံ့ဆိုက် လာသူက သူမ တို့ကိစ္စအား
 ရှောင်တိမ်းကာ....
 'မင်းကကော ငါ့ကို ဘာကြောင့် လုပ်ကြံချင်တာလဲ'
 ထိုလူက ပြောရင်းထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။
 စုရင်သည် နောက်သို့ သုံးလှမ်းဆုတ်ကာ....
 'ရှင်အသိကို ကျွန်မ ရင်းနှီးနေသလိုပဲ'
 တစ်ဘက်မှ လူကလည်း အနည်းငယ် တွေ့စေသွားလေ
 သည်။
 'ဟုတ်တယ်...မင်းအသိနဲ့ မင်းရဲ့တုံ့ပြန်တဲ့ သိုင်းကွက်ကို
 ငါလဲသိနေသလိုပဲ'
 သူတို့နှစ်ယောက်သည် တခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားကာ....
 'အစ်ကို...အစ်ကို...ပိုင်ကျွန်'
 တစ်ဘက်မှ လူကလည်း ဝမ်းသာအားရအသံဖြင့်....
 'ညီမ...စုရင် ဟုတ်လား'
 စုရင်သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပိုင်ကျွန်အား ပြေးဖက်
 လိုက်၏။
 ပိုင်ကျွန်ကလည်း အလိုက်ဆင့် ပြန်လည် သိုင်းဖက်ထား
 လိုက်၏။
 'ညီမ ချောက်သာတာတကယ်ပါနော်၊ အစ်ကို အိပ်မက်
 မကဲနေဘာမှဟုတ်ပါဘူးနော်'
 ပိုင်ကျွန်၏အသံမှာ အနည်းငယ် တုန်ယင်နေ၏။

စုရင်သည် ပိုင်ကျွန်လက်အား ဆုပ်ကိုင်ကာ....
 'တကယ်ပါ...အစ်ကိုရယ် အစ်ကို... ဘယ်လိုလုပ်မိအလဲ
 မာပိကမိနေတာလဲ၊ ပြီးတော့ ဟိုအခွေ ဘတ်က ရုပ်ကလောင်
 က ဘယ်လဲ ကျွန်မကိုပြောပြပါ'
 ပိုင်ကျွန်သည် စုရင်၏အမေးကြောင့် ဖြစ်ပျက်သမျှကို အတို
 ချုံး၍ ပြန်လည်ရှင်းပြလိုက်လေ၏။

* * *

ပိုင်ကျွန်သည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့်သက်ပြင်း ချလိုက်
 သည်။
 ထိုအချိန်မှာပင်....
 ကျယ်လောင်သောအသံထွက်ပေါ်လာ၏။
 'ဂုန်း....'
 ပိုင်ကျွန်သည် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။
 'ညီမရေ... ဂူအဝကို တစ်ယောက်ယောက်က ပိတ်လိုက်
 ပြန်ပြီထင်တယ်'
 သူသည် ပြောရင်း ပြေးထွက်လာသော်လည်း မှီတော့
 ပါ။

ဂူဝမှာ ပိတ်ဆို့ပြီးဖြစ်နေ၏။
 ပိုင်ကျန်သည် စုရင်းအား၊ စိတ်မကောင်းစွာကြည့်ကာ...
 'အစ်ကို ကံဆိုးတာပဲ ဂူဝပြန်ပိတ်သွားပြီ ညီမလဲအစ်ကို
 ကြောင့်ဒုက္ခရောက်ရတာ'
 'အဲ့ဒီလို မပြောပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုသာ အနားမှာ
 ရှိရင် ကျွန်မဘာမဆိုင်ဆိုင်ရဲပါတယ်'
 သူမ၏ နှစ်သိမ့်စကားကြောင့် ပိုင်ကျန်သည် ပို၍ပင်စိတ်
 မကောင်းဖြစ်သွားလေ၏။
 စုရင်သည် စကားအား လူ့လိုက်၏။
 'ပိတ်မိတော့လဲ မထူးပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ သိုင်းကျွမ်းကို
 တွေ့အောင်ရှာကြတာပေါ့'
 'သိုင်းကျွမ်း တွေ့တော့ကော ဘာထူးမှာလဲ အစ်ကိုတို့
 ပိတ်နေမိပြီ မဟုတ်လား'
 'ပိတ်မိတာ ဘာဖြစ်သလဲ ကျွန်မတို့မှာ ခြေလေးဘက်
 ထုတ်လေးဘက် ရှိနေသားဘဲ၊ အင်ကိုက သိုင်းကျွမ်းကို
 တွေ့အောင်ရှာ ကျွန်မက လွတ်မြောက်ဖို့လမ်းရှာမယ်'
 ပိုင်ကျန်သည် စုရင်၏ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ...
 'ညီမရဲ့ စကားကြောင့် အစ်ကိုစိတ်ဓာတ် မကျတော့ဘူး၊
 အစ်ကိုတို့ ဒီလိုဏ်ဂူကို တူးဆွကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား၊
 'ကောင်းတယ်'

ပိုင်ကျန်နှင့်စုရင်သည် ဓားကိုယ်စီဖြင့်လိုဏ်ဂူ၏ ကြမ်းပြင်
 အားတူးဆွကြ၏။
 အတန်ကြာ တူးသွားသော်လည်း မည်သည့်ထူးခြားချက်ကို
 မှ တွေ့ရပါ။
 ပိုင်ကျန်သည် လွန်စွာစိတ်ပျက်စွာဖြင့် လက်ထဲမှဓားအား
 နှံ့ရပေါ်သို့ ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။
 'ဒုတ်'
 ဓားသည် နှံ့ရပေါ်တွင် ထွင်းထားသော စာလုံးပေါ်သို့
 စိုက်ဝင်သွားလေသည်။
 'ဟင်'
 စုယင်ထံမှ လွတ်ခနဲ အသံထွက်သွားလေသည်။
 'အစ်ကို ဓားကိုကြည့်လိုက်'
 ပိုင်ကျန်သည် ဓားအားကြည့်လိုက်ရာ ဓားမှစုနှံ့ရပေါ်
 တွင် သုံးလက်မခန့် စိုက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့
 သည်။
 'ဒါဆို ဒီနှံ့ရက'
 သူ၏စကား မဆုံးမီမှာ စုယင်က ကြားဖြတ်၍...
 'နှံ့ရနောက်မှာ လိုက်ဂူရှိရမယ်'
 ပိုင်ကျန်သည်ဓားအားဆွဲထုတ်ကာ နှံ့ရအားခေါက်လိုက်
 လေသည်။
 ဓားနှင့်နှံ့ရထိမိသောနေရာတွင် လိုဏ်သံ ပါနေသည်ကို
 ကြားလိုက်ရလေသည်။
 သူသည် အတွင်းအားကို လက်ဝါးတွင် ခုစည်းသည်။

ကျောက်နံရံအား ရိုက်ချလိုက်လေသည်၊
'ဝန်'

ကျယ်လောင်သောအသံနှင့်အတူ လိုက်ဂူနံရံမှ ကျောက်
သားများပြိုကျကာ လူတစ်ယောက်ခန့်ဝင်နိုင်သော အပေါက်
ဖြစ်လာသည်။

ပိုင်ကျန်သဘောကျစွာ ပြုံးရင်း...

'ဝီလိုက်ဂူနာမည်ကိုက သုံးဆင့်လိုက်ဂူလို့ ဆိုထားတာပဲ၊
လိုက်ဂူက သုံးဆင့်ရှိရမယ်ဆိုတာ ငါက မစဉ်းစားမိဘူး၊'
သူတို့နှစ်ယောက်သည် လိုက်ဂူထဲသို့ လှမ်းဝင် လိုက်၏။
သူတို့ရှူရှိုက်ရသောလေမှာ ပို၍ခန်းမြလာသည်ကိုခံစား
လိုက်ရလေသည်။

BURMESE
CLASSIC

သူတို့သည် ခြေလှမ်းငါးဆယ်ခန့် လျှောက်လာမီသော
အခါ ကြီးမားသော အရက်အိုးကြီးတစ်ခုရှိနေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

ပိုင်ကျန်နှင့်စုယင်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်ကာ

'ဒီအရက်အိုးက ထူးဆန်းလှချင်လား'

'အေး... ဘယ်လိုလုပ် ဒီအခန်းထဲ ရောက်နေရတာလဲ'
ပိုင်ကျန်သည် အရက်အိုးအား ကိုင်တွယ်ကြည့်စား...

'အိုးကတော့ ပေါ့ပေါ့လေးပဲ၊ အရက်တော့ ရှိမယ်မထင်
ဘူး၊ အဖုံးလဲ အသေပိတ်ထားတယ် ဒီတော့'

ပိုင်ကျန်သည်ပြောရင်း အရက်အိုးအား လိုက်ဂူနံရံ သို့
ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

'ဖက်'

အရက်အိုးသည် အစိပ်စိပ်အမြွှာမြွှာကွဲသွားပြီး စာအုပ်
တစ်အုပ် လွင့်ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

ပိုင်ကျန်သည် စာအုပ်ကို ကောက်ယူကာ...

'ခါ... အန်ကိုတို့ချစ်နေတဲ့ စာအုပ်ပဲ'

စုယင်သည် စာအုပ် ကြည့်ကာ...

'ဘာတော့ရေးထားတာလဲ မသိဘူး'

အဲဒါ တိဗက်လိုရေးထားတာညီမရဲ့၊ အဖေက တိဗက်
တတ်တော့ သူ့ကို ပြကြည့်ရင်ကောင်းမယ်'

'ဟုတ်တယ်... ဘုန်းဘယ် ဖေဖေက ခါတို့ကို နားလည်
လိမ့်မယ်'

သူတို့သည် စာအုပ်အားယူကာ လိုက်ဂူထဲသို့ ဆက်လက်
လျှောက်လာကြသည်။

သူတို့သည် ခြေလှမ်းသုံးဆယ်ခန့် လျှောက်လာမီသော
အခါ ရေကျယ် တဝှန်းဝှန်းကို ကြားလိုက်ရသည်။

ပိုင်ကျန်၏မျက်နှာမှာ ရက်ချည်း တည်ကြည် သူစးသည်။
သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာလည်း တလက်လက်တောက်ပလာ
သည်။

စုယင်သည် ပိုင်ကျန်အား နားမလည်သလိုကြည့်ကာ
ပိုင်ကျန်ကြည့်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ရေအိုးကလေးတစ်ခုဖြစ်၏၊
သူတို့သည် ရေအိုင်ထဲသို့ဆင်းကာ ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်
သွားကြသည်။

၁၄၄ မိုးကျော်သူ

ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့် လျှောက်လာမိသောအခါ ရေအိုင်
တလေးမှတစ်ဆင့်ဖြည်းဖြည်းချင်းဝန်းလှည့်ပြီး ရေမှာလည်းသူတို့
၏ ခါးလယ်ဆီသို့ ရောက်ရှိလာသည်။
သူတို့၏ရှေ့ အနည်းငယ်အကွာတွင် တုဝန်းဝန်းကျဆင်း
နေသော ရေတံခွန်ကို တွေ့မြင်လိုက်တော့သည်။

ပိုင်ကျန်က အားရပါးရပြုံးကာ...

‘လွတ်ပြီကွ’

‘ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်သည်။’

သူသည် စုယင်ဘက်သို့လှည့်၍...

‘ညီမရေ...အစ်ကို့တို့ ဒီရေတံခွန်အပြင်ဘက်ကိုထွက်နိုင်ရင်

လွတ်ပြီကွ သိလား’

သူသည်ပြောရင်း သိုင်းစအုပ်အား ရေလွှတ်ရာထောင့်
တစ်နေရာတွင် လုံခြုံစွာဝှက်ထားလိုက်ပြီး...

‘ညီမရေ...သိုင်းစအုပ်က ရေစိုရင် ပျက်စီးမှာစိုးလို့
ဒီမှာဝှက်ထားခဲ့တော့မယ်၊ နောက်တစ်ချိန်ကျ လာယူကြ
တာပေါ့’

‘ကောင်းသားပဲ’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရေကူး၍ ရေတံခွန်အောက်မှ ဖြတ်
ကျော်လိုက်သည်။

ရေတံခွန်၏တစ်ဖက်ခြမ်းသို့ရောက်သောအခါ စီးဆင်းနေ
သော ရေမြောင်းတစ်ခုနှင့် သစ်ပင်များဝါးပင်များကိုတွေ့မြင်
လိုက်ရတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC

သဲလွန်စ

မုန်းတည့်ချိန်ဖြစ်၏။

ပိုင်ကျန်နှင့် စုယင်သည် နေရောင်အောက်တွင် ထိုင်ကာ
အေးအေးအေးအေးနေကြသည်။

တိမ်လွန်းတောင့်၏ ဝန်းကျင်တစ်ခုတွင် လွန်စွာလှပ
သောယာနေ၏။

ရေတံခွန်မှ ရေများသည် အချိန်မပျက်စီးဆင်းခဲ့မီရှိနေ
သည်။

‘ဒီတောင်က သာယာသလောက်အနွှာရယ် တောင်တန်း
များတင်နေရ’

စုယင်သည် မချီတင်ကဲ ရေရွတ်လို၏။

ပိုင်ကျန်သည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါးပါးအောင်ဆုပ်ကပ်...

‘အစ်ကိုကတော့ အစ်ကိုတို့ကိုပိတ်လှောင်တဲ့ လူကိုတွေရင်
ကလဲ စားချေရမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်’
သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရေတံခွန်ကြီးအား နောက်ဆုံး
တစ်ကြိမ် ကြည့်ကာ တောလမ်းကလေးအတိုင်း ဆက်ပြီး
လျှောက်သွားတော့သည်။

ပိုင်ကျန်နှင့် စုယင်သည် ခြေလှမ်းအနည်းငယ် လျှော့စက်
လာမိသေးအခါ...
ထိုလမ်းကလေးမှာ ဂူ၏အရှေ့ဘက်သို့ကွေ့ နေမှန်း ရိပ်မိ
လိုက်၏။
ထိုအချိန်မှာပင်...
သူတို့အဝဲဘက်ရှိ ဘောအုပ်ထဲမှ လူသံများကိုကြားလိုက်
ရတော့သည်။
ပိုင်ကျန်သည် စုယင်၏လက်ကိုဆွဲကာ အနီးရှိသစ်ပင်ပေါ်
သို့ ခုန်တက်လိုက်တော့၏။
မကြာပါချေ။

သူတို့ လျှော့စက်နေသော တောလမ်းကလေးအတိုင်း လူ
နှစ်ယောက် လျှောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
အသက် ၁၆-ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော အဘိုးဘွဲ့နှစ်ယောက်
ဖြစ်၏။
အဝတ်အစားများမှာ...
စုတ်ပြတ်၍ အဖာရာများတို့နှင့် ဖြစ်နေကြသောကြောင့်
သူတောင်းစားနှင့် တူပေ၏။
ထိုအဘိုးဘွဲ့နှစ်ယောက်မှ တစ်ယောက်သည် ခြေတစ်ဖက်
မရှိ၍ ချိုင်းထောက်နှင့် သွားနေရ၏။
ကျန်တစ်ယောက်မှာ လက်တစ်ဖက် မရှိပေ။
သူတို့နှစ်ယောက်၏ လမ်းလျှောက်ပုံမှာ သာမန်လူထက်
ပို၍ လျင်မြန်လှပေသည်။
သိုင်းပညာအစဉ် မနိမ့်သူများဖြစ်သည်ကို နားလည်မိ၏။
သူတို့နှစ်ယောက်မှာ...
ပိုင်ကျန်တို့ ပုန်းအောင်းနေသည့် သစ်ပင်အောက်မှ ဖြတ်
ကျော်သွားပြီ ဖြစ်၏။
စုယင်က ထိုလူများ၏ နောက်ကျောကိုကြည့်၍...
‘ဒီလူနှစ်ယောက်ခွဲ မျက်နှာတွေက ရက်စက်မယ် ပုံပဲ။
ကျန်မဘို့ သူတို့နေခက်ကနေ ခြေရာခံလိုက်သွားရင် မကောင်း
ဘူးလား’
သစ်ပင်ပေါ်မှဆင်းကာ ထိုလူနှစ်ယောက်နောက်သို့ ပြေး
လိုက်သွားတော့သည်။

*

*

*

ပိုင်ကျွန်နှင့် စုယဉ်တို့ တေးအုပ်ကလေးမှ ထွက်လာခဲ့ကြ
 ယောအခါ
 ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ စောင်ပေါ်သို့တက်နေပြီ ဖြစ်သည်။
 ဒုတိယ နှစ်ယောက်သည် ကိုက်နှစ်ခုနှင့် အကွာမှနေ၍
 နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေကြ၏။
 ထိုလူနှစ်ယောက်၏ ဦးတည်ရာမှာ သုံးဆင့်လိုက်ဂူအဝသို့
 ဦးတည်သွားနေခြင်း ဖြစ်၏။
 စုယဉ်သည် အံ့အားသင့်စွာဖြင့်...
 'ဒီလူတွေက ဘာသဘောလဲ၊ ကျွန်မတို့ပိတ်တံမိနေခဲ့တဲ့
 လိုက်ဂူဘက်ကို သွားနေပါလား၊ ဒါဆို ဒီလူတွေဟာ ကျွန်မ
 တို့ကို ပိတ်ဆို့ခဲ့တဲ့ လူတွေပဲဖြစ်ရမယ်'
 ပိုင်ကျွန်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။
 'အခုအချိန်တိတော့ အင်ကိုလဲ ဘာမှမပြောနိုင်သေးဘူး။
 ဒါပေမယ့် ဒီလူတွေနဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်တူကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အခု
 တလော သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဇုက္ခံ တဂိုဏ်း
 က လူတွေဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ဘော့ ပြောနိုင်မယ်'
 သူမက မျက်မှောင်ကြုံတလိုက်၏။
 'တယ်လို...ဇုက္ခံတဂိုဏ်း ဟုတ်လား'
 ပိုင်ကျွန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။
 'ဟုတ်တယ်၊ ဒီဇုက္ခံတဂိုဏ်းဝင်တွေဟာ ရက်စက်တယ်
 သိုင်းပညာ ထူးချွန်တယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ဂိုဏ်းကလူတွေဟာ
 ခြေကျိုးလက်ကျိုးဆွဲပါတော့၊ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း ဖန်
 ခုနဲ့ ချွတ်ယွင်းတဲ့လူတွေချည်းပဲ'

သူတို့ ပြောနေစဉ်မှာပင်...
 ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ဘောင်ခါးပန်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီ
 ဖြစ်၏။
 စုယဉ်က မျက်လုံးပြူးသွားပြီး
 'အစ်ကိုရေ...မြန်မြန်လိုက်'
 သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုလူနှစ်ယောက်နောက်သို့ တစ်
 တုန်တိုင်း ပြေးလိုက်သွားတော့၏။

* * *

စောင်ပေါ်လမ်းသည်လူနှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်သွား
 နိုင်ရုံသာ ကျယ်ဝန်း၏။
 စောင်ပေါ်တွင် ကွေ့ကောက်၍ မောက်လုပ်ထားသည့်
 လမ်း ဖြစ်၏။
 ပိုင်ကျွန်နှင့် စုယဉ်သည် စောင်ခါးပန်းအား ကွေ့လိုက်
 သည့်နဲ့ စကားပြောသံသံ ကြားလိုက်ရ၏။
 ဘစ်ယောက်က လှည်းဆေးလိုက်၏။
 'သေချာရဲ့လား အစ်ကိုကြီး'
 အခြားတစ်ယောက်က...

‘ဆေချာပါတယ်၊ ဒီနေရာပါပဲ’
 သူတို့နှစ်ယောက်သန့် ကျောက်တုံးများစုပြုံနေကြသည့်
 နေရာသို့ ဦးတည့်သွားကာ ပြောဆိုနေကြ၏။
 သူတို့သည် ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာဖြင့် ကျေနပ်တုံးပုံသို့
 ရောက်ရှိလာ၏။
 လက်တစ်ဖက် ပြတ်နေသည့် အဘိုးအိုသည် ကျောက်ပုံကို
 မျက်မှောင်ကုပ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး...
 ‘ဟင်...ကျောက်တုံးကြီးက တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်’
 ချိုင်းထောက်နှင့် အဘိုးအိုက...
 ‘ဟုတ်တယ်၊ ပြောတော့ ခရေပွင့်ပုံစံထားတဲ့ နေရာတဲ့၊
 အခုတော့ သယ်လိုဖြစ်နေရတာလဲ’
 သူသည် ပြောရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်၍...
 ‘ကြည့်ရတာ ရန်သူရောက်နေပြီ ထင်တယ်’
 သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်အား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်
 သည်။
 ရုတ်တရက်...
 ညဇာတ်လက်အား ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။
 အဖြူရောင် အလင်းတန်းတစ် လက်ခန့်ဖြစ်သွားလေတော့
 သည်။
 ခါးပါးလေး တစ်ချောင်းသည် အနီးရှိ တောအုပ်ထဲသို့
 ပြေးဝင်သွားလေ၏။
 ‘ခွိုင်’
 သံချင်း ထိခတ်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ချိုင်းထောက်နှင့်အဘိုးအိုသည် လက်တစ်ဖက်ပြတ် အဘိုး
 အိုကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး တောအုပ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ...
 ‘မိတ်ဆွေ ပုန်းမနေပါနဲ့၊ လူမှန်ရင် ထွက်သာပြီး ရင်ဆိုင်
 ပါ’
 သူ၏စကားသံ ဆုံးသွားသည်နှင့် တောအုပ်ထဲမှ လူတစ်
 ယောက် ထွက်လာလေ၏။
 ထိုလူသည် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာ
 ကို အဝတ်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ထား၏။
 ‘လာပါပြီ၊ ဒီကိစ္စဟာ မိတ်ဆွေတို့နဲ့မပတ်သက်ဘူး၊ အဲဒါ
 ကြောင့် ဒီနေရာကနေ လှည့်ပြန်သွားပါလို့ ကျုပ်က အကြံ
 ပေးချင်တယ်’
 လက်တစ်ဖက်ပြတ်နေသည့် အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်လေ
 သည်။
 ‘မိတ်ဆွေက တယ်ပြီး ရန်လိုတာကိုး၊ ဒီကမိတ်ဆွေကြီးက
 တဆိတ်လောခက် နမူမည်ပြောပြပါလား၊ ဒါဆို ကျုပ်တို့က
 ခြိန်သင့်မပြန်နှင့် စဉ်းစားပါမယ်ဗျာ’
 မျက်နှာဖုံးနှင့် လူက...
 ‘ကျုပ် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ အရေးမရှိဘူး၊ ခင်ဗျား
 တို့ အနေနဲ့လဲ သိစရာမလိုပါဘူးဗျာ’
 ချိုင်းထောက်နှင့် အဘိုးအိုက ခါးထောင့်က
 ‘အစ်ကိုကြီးခရေ၊ ဒီတိမ်လွှမ်းတောင်က တယ်ပြီးမလွယ်ပါ
 လားဗျာ’
 လက်တစ်ဖက်ပြတ် အဘိုးကလည်း...

'ဟုတ်ပါ၊ ညီလေးရာ၊ လူသိခံစိတ်လူစားတွေက နှိပ်စက်ယ်၊ ဂါပေမယ်၊ ကျုပ်ကလဲ အသိခံစိတ်တွေမှာ သိချင်လာဘယ်'

သူသည် ပြောရင်း မျက်နှာဖုံးနှင့်လူတက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

'ကဲ....ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတော့ မပြောရင်တော့ ကျုပ်သိအောင် လုပ်ရတာမှာပဲ'

မျက်နှာဖုံးနှင့်လူက....

'မင်းတို့က ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွား၊ ငါဒေါသထွက်ခင်အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ကြစမ်းပါ၊ နို့မဟုတ်ရင်တော့'

ချိုင်းထောက်နှင့် အဘိုးအိုက စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ၊

'ကျုပ်တို့သွားရမလား၊ ခင်ဗျားသေမလားဆိုတာ ကြည့်ရသေးတာပေါ့ကွာ'

သူသည် ယင်းသို့ကြုံးဝါးရင်း ချိုင်းထောက်ကိုမြေပေါ်တွင် ထောက်၍ လေထဲသို့ခနဲတက်ကာ မျက်နှာဖုံးစုပ်နှင့်လူအား တိုက်ခိုက်လိုက်တော့သည်။

'ယား'

မျက်နှာဖုံးစုပ်နှင့်လူသည် ညာသံပေးရင်းဝဲဘက်လက်ကို အပေါ်သို့ ဖင့်တင်ကာ ညာလက်သီးကို ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ချိုင်းထောက်နှင့်အဘိုးအိုသည် ဟောင့်နိုင်မှန်းသိ၍ တိုက်ခိုက်မှုကို ရပ်သိမ်း၍ နောက်သို့တစ်ပတ်ကျွမ်းမတ်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

သိုင်းပညာတွင် မျက်နှာဖုံးစုပ်နှင့်လူက သာလွန်နေလေသည်။

ပိုင်ကျွန်နှင့်စုလင်တို့သည် ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုနောက်တွင် ပုန်းအောင်း၍ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။

ပိုင်ကျွန်သည် အသံတိုးတိုးဖြင့်....

'မျက်နှာဖုံးစုပ်နှင့်လူက အစကိုတို့ကို ပိတ်ခဲ့တဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်'

သူသည် ပြောနေရင်း ဒေါသများဖြစ်လာလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် မျက်နှာဖုံးစုပ်နှင့်လူက လက်တစ်ဖက်ဖြတ် အဘိုးအိုကိုပါ တိုက်ပွဲသို့ဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းနဲ့ မဖြစ်ပါဘူးဗျား၊ ဟိုဘက်က လက်ပြတ်နေတဲ့ မိတ်ဆွေလဲဝင်လာပါ၊ ဒါမှ ကျုပ်အတွက် အချိန်ကုန် သက်သာမှာ'

လက်တစ်ဖက်ဖြတ်အဘိုးအိုသည် အံ့ကိုတင်းတင်း ကြိတ်လိုက်လေသည်။

လက်တစ်ဖက်ဖြတ်အဘိုးအိုမှာ မြောက်ပိုင်းတစ်ခုတွင် နာမည်ကျော်ကြားသော အဘိုးအိုတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ၏အမည်မှာ 'ပေစီ'ဖြစ်၏။

သူ၏အဓိက သိုင်းပညာမှာ 'လက်ဝဲလက်ဝါး' သိုင်းကွက် ဖြစ်၏။

ထိုသိုင်းကွက်အား သိုင်းလောကတွင် ခံနိုင်သူအလွန် နည်း၏။

သူ့အား မည်သူကမှ ထိပ်တိုက်ရင်မဆိုင်ဝံ့ပါ။

ချိုင်းတောက်နှင့်အဘိုးအိုမှာ ပေစီနှင့် သိုင်းပညာမတိမ်၊ မယိမ်းဖြစ်၏။

သူ၏သံချိုင်းထောက်မှာ ဆယ်ပိဿာခန့်လေး၍ သူ၏ အဓိကလက်နက်ဖြစ်၏။

သူ၏အမည်မှာ 'နန်ကုန်' ဖြစ်၏။

ပေစီသည် နန်ကုအခြေအနေမဟန်မှန်း သိလိုက်သဖြင့် တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ည် ဝဲယာမှ နှစ်ဘက်ညှပ်၍တစ်ပြိုင်တည်း တိုက်ခိုက်လိုက်တော့သည်။

ယား

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူသည် တစ်ချက်အော်ကာ သူတို့နှစ် ယောက်၏တိုက်ကွက်များကို ပြန်လည်ခုခံပေးလိုက်လေ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

ပြန်၍တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုနှစ်ယောက်၏တိုက်ကွက်များသည် မျက်နှာဖုံး စွပ်နှင့်လူ၏ တိုက်ကွက်များအောက်၌ ပျောက်သွယ်သွား တော့သည်။

တခဏအတွင်းမှာပင် သိုင်းကွက် ငါးဆယ်ခန့် ယှဉ်ပြိုင် မိ ဇာလေသည်။

ပေစီသည် အခြေအနေမဟန်မှန်း သိလိုက်သဖြင့် သူ၏ အကျော်ကြားဆုံသော လက်ဝဲလက်ဝါး သိုင်းကွက်အား ဖော်ထုတ် အသုံးပြုလိုက်လေသည်။

သူ၏လက်ဝါးသည် မျက်နှာဖုံးစွပ်လူ၏ ခါးနှင့်လည်ပင်း အား လျှပ်တစ်ပြက်ခုတ်ချလိုက်သည်။

နန်ကုန်ကလည်း အပေါ်မှနေ၍ ချိုင်းထောက်ဖြင့် ဦး ခေါင်းအား ရိုက်ချလိုက်တော့သည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူသည်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ချိုင်းထောက် ကိုကစလိုက်ကစ....

ခန္ဓာကိုယ်ကိုလှည့်၍ နန်ကုအား ခြေဖြင့်ကုန်လိုက်လေ သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပေစီ၏ တိုက်ခိုက်မှုအား ကာကွယ်လိုက်သည်။

ပေစီ၏တိုက်ခိုက်မှုသည် အယောင်ပြုခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တိုက်သော လက်ဝါးသည်အလွယ်မှနေ၍ မျက်နှာ

ဖုံးစွပ်နှင့်လူ၏ ရင်ဝဲသို့ဝင်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူ၏ခြေထောက်သည်

နန်ကုအား ကန်မိလိုက်သည်။ 'ဝုန်း'

နန်ကုန်းမှာ နေ့စက်သို့ ခြေလှမ်းငါးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွား ပြီး မြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေ၏။

၁၅၆ မိုးကျော်သူ

မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူမှာလည်း ရင်ဝတွင် လတ်ဝါးထိမှန်
ကာ နောက်သို့ လှင့်စင်သွားလေသည်။
ပေစီက ရယ်မောလိုက်လေသည်။
'မင်း အခု ဘာတတ်နိုင်သေးလဲကွ'
မျက်နှာဖုံးနှင့်လူက လူးလှိမ့်ဆလိုက်၏။
သို့သော်...
'ဝေ့'
ဧကရာမှာ ပြင်းဆန်လွန်းသဖြင့် လဲကျကာ ပါးစပ်ထဲမှ
သွေးများ အန်လေသည်။
ပေစီသည် နန်ကုအားကြည့်လိုက်လေသည်။
နန်ကုန်းသည် တစ်ချက်မျှ လူးလွန်ကာ ငြိမ်သတ်သွား
တော်သည်။
ပေစီသည် လွန်စွာဝေးသွားလေသည်။
'သေပေရတော့'
သူသည် မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူအား အသေသတ်ရန် လက်
ကိုမြှောက်လိုက်လေသည်။
'ရပ်လိုက်စမ်း'
ကျယ်လောင်သောဟန့်အားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

* * *

ပထမပိုင်း ပြီး၏။
ဒုတိယဇာတ်သိမ်းပိုင်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်
မိုးကျော်သူ

မိုး ကျော်သူ

တိမ်လွှမ်းတောင်မှ တစ်ဆွေရယ်သံ

(ခုတ္တိယ ဇာတ်သိမ်းပိုင်း)

ရသေ့ကြီးပိုက်အစ်

‘ရပ်လိုက်စမ်း’

ကျယ်လောင်သော ဟန့်တားသံနှင့်အတူကျောက်တုံးကြီး
တစ်ခု နောက်ကွယ်မှ လူတစ်ယောက် ပြေးထွက် ထွက်လေ
သည်။

ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်နှာဖုံးစုပ်နှင့်လူ၏
ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ချက်တုန်ခါသွား၏။

‘ပိုင်....ပိုင်ကျန်’

သူ၏နှုတ်မှလည်း လွတ်ခနဲအသံထွက်သွားလေ၏။
ပေစီသည် ထိုသို့ ကြားလိုက်ရသည့်နှင့် အံ့အားသင့်သွား
သည်။

သူသည် အထက်အမိန့်အရ ပိုင်ကျန်နှင့်ရသေ့ကြီးပိုက်အစ်
တို့ ပိတ်ဆို့ခံနေသည်ကို အခြေအနေသိရအောင် လာကြည့်
ခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် ပိုင်ကျန်အား အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်ရှုင်း...
မင်းက ပိုင်ကျန်သား၊ ဘယ်လိုလုပ် ဂူထဲက ထွက်လာ
တာလဲ

ပိုင်ကျန်သည် ပေစီအားစိုက်ကြည့်ကာ...
ဒါက အရေးကြီးပါဘူး၊ ခင်ဗျား သူ့ကို လွှတ်လိုက်ပါ
ပေစီက လှောင်ပြုံးပြုံး၍...
'မလို့တော့ ပါဘူးလေ မင်းလဲ့ မကြာခင် သေရတော့
မှာပဲ'

ပိုင်ကျန်က ပြုံးလိုက်လေသည်။
'မင်ဗျားတို့က နှစ်ယောက် တစ်ယောက် ပိုင်းတိုက်လို့
အနိုင်ရတာကို ကိုယ် ကိုယ်အထင်ကြီးနေတယ်၊ မရှက်ဘူး
လားဗျား၊ ကျုပ်ဆို ရှက်တာနဲ့သေမှာပဲ'

သူက ပေစီမခံချင်အောင် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။
ပေစီက အံ့ဘင်းတင်းကြိုက်ကာ...

'မင်းအရပ် ကျူအကြောင်းသိစေရမယ်'
ပိုင်ကျန်က လှောင်ပြုံးပြုံး၍...

'ရပါတယ်... ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားရဲ့ အထင်ကြီးစရာ
မကောင်းတဲ့ သိုင်းကွက်ကို ယှိတ်ပစ်ချင်တာ'

ပိုင်ကျန်သည် ပေစီအား အနိုင်ရနိုင်သည်ဟု ကိုယ် ကိုယ်
ထင်မိ၏။

သူသည် တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။
ပေစီသည် ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုး၍ ပိုင်ကျန်၏ ရင်ဝသို့
လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချလိုက်၏။

ပိုင်ကျန်ကလည်း ညာဘက်လက်ဝါးဖြင့် ပူးကပ်ကာ ပြန်
လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

'ရုန်း'
လက်ဝါးနှစ်ခုသည် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်မိလိုက်၏။

ပိုင်ကျန်သည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်လေ
သည်။

ပေစီသည် နောက်သို့ ခြေသို့ လှမ်း ဆုတ်လိုက်ရ လေ
သည်။

ပေစီသည် မဲပြုံးပြုံး၍...
'ဪ...မင်းကလဲ အလာကြီးပါလား'

သူသည် ပြောရင်းအတွင်းအားကို နှစ်ဆသုံး၍ ပြင်းထန်
စွာတိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်၏။

ပိုင်ကျန်သည် အင်အားကို မဖြုန်းတီး လိုသေးပါ။
ထို့ကြောင့်...

နောက်သို့ဆုတ်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

ပေစီသည် မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့်လူအား တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်ဟု
တစ်ကြောင်း၊ အင်အားကိုမျှမျှစွာ အသုံးပြုခဲ့ခြင်းက တစ်
ကြောင်းတို့ကြောင့် အနည်းငယ် မောပန်းလာသည်။

ပိုင်ကျန်က သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်၏။

၁၆၂ မိုးကျော်သူ

‘ခင်ဗျားက စပြီး တိုက်တာနဲ့စုံကြိမ်ရှိပြီ ဝီတစ်ခါတော့ ကျုပ်ကစရာမဲ့အလှည့်ပဲ၊ ကဲ....ရှောင်ပေးတော့’

ထို့နောက်

ပေစီထံသို့ တစ်မျှန်ထိုး တိုးဝင်သွားပြီး လက်ဝဲလက်ကို လက်သီးသဏ္ဌာန် လက်ယာလက်တိုလက်ဝါးသဏ္ဌာန်ပြုကာ သိုင်းကွက် ဆယ်ကွက်တိတိ တစ်ဆက်တည်း တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ပေစီသည် လွန်စွာရပ်သိတ်သွားသည်။

သူက ကမန်း၊ကတန်းရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

သို့သော်....

ပိုင်ကျန်၏လက်ဝါးချက်သည် သူ၏ခါးအား တည့်မတ် စွာထိမုန်သွားလေသည်။

ပေစီသည် နောက်သို့လဲကျသွားလေသည်။

သူသည် လူးလိမ့်ထကာ ပိုင်ကျန်၏ ထပ်မံ တိုက်ခိုက်လာ မည့်တိုက်ကွက်ကို ကာကွယ်ရန် အတင့်ပြင်ထားလိုက်လေတော့ သည်။

ပိုင်ကျန်သည် စုရင်အားကြည့်၍ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်လေ သည်။

စုရင်သည် မျက်နှာဖုံးစွပ်နှင့် လူအား ပြေးပွေ့လိုက်လေ သည်။

ပေစီသည် ပိုင်ကျန်အားအကျပ်ကိုင်ရန် စုရင်ထံသို့ ခုန်ပင် လိုက်၏။

ထို့ကြောင့်....

တိမ်လွှမ်းတောင်မှတစ်ဆင့်ရယ်သံ (၅) ၁၆၃

စုရင်၏ မေ့ကြောအားချိတ်ချန် ထက်ဝါး မြှောက်လိုက် သည်။

သို့သော်....

စုရင်အားအထင်သေးမိသော သူ့အမှားအား ချက်ချင်း သိ၍ ခုန်ထွက်ရန်ကြိုးစားလိုက်လေ၏။

အချိန်မမီတော့ပါ။

စုရင်၏လည်ကုပ်ပေါ်သို့ သူ၏လက်ဝါး မရောက်မီမှာပင် စုရင်၏ လက်ဝါးသည် သူ၏ ရင်ဝအား ချိတ်ချန်မိလေ သည်။

အား....

ဤတစ်ကြိမ်တွင်....

ပေစီသည် လုံးဝမသက်သာပါ။

စုရင်သည်အထင်သေးစွာကြည့်၍....

‘ရှင်က ယောကျ်ားဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ အလစ် တိုက်ချင် ရတာလဲ’

ပေစီသည် အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်....

ညာသံတစ်ချက်ပေးကာ တောင်အောက်သို့ ပြေးဆင်း သွားလေသည်။

ပိုင်ကျန်သည် နေ့စက်မှပြေးလိုက်ရန် ဟန်ပြင် လိုက်လေသည်။

စုရင်က လက်ကပြလိုက်ပြီး....

‘လိုက်မနေပါနဲ့တော့ အစ်ကိုရယ် သူ့သေမှာ သေချာနေပါပြီ။ သူ့နေရာကိုတောင် ပြန်ရောက်နိုင်မယ် မထင်ဘူး’

ပိုင်ကျန်သည် လက်သီးတဖက်ဆုပ်ကစ

‘တို့တော့ သဲလွန်စတစ်ခု လွတ်သွားပြန်ပြီ’

စုယင်က မချိပြုံးပြုံး၍

‘ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ၊ အခုတော့ ဒီလူ့ဘယ်သူလဲ သိရမအောင် မျက်နှာဖုံး ဖြုတ်ကြည့်ရအောင်’

ပိုင်ကျန်က ခေါင်ညိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်....

သတိ မေ့နေသော မျက်နှာဖုံးစုပ်နှင့်လူ၏ မျက်နှာမှ အဝတ်အား ဆွဲဖြုတ်လိုက်၏။

ထိုလူ၏မျက်နှာအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ပိုင်ကျန်၏ မျက်နှာတွင် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွား၏။

‘အင်....ရသေ့ကြီးပိုက်အစ်’

သူသည် ရသေ့ကြီးအားကြည့်ကာ သဘောပေါက် နားလည်သွား၏။

သူသည် စုယင်ကိုကြည့်၍ မချိပြုံးပြုံးကာ....

‘သူက အစ်ကိုနဲ့အတူတူပိတ်မိနေတဲ့ ရသေ့ကြီးပိုက်အစ်ပေါ့၊ သူက လိုဏ်ဂူထဲက ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် သိုင်းကျမ်၊ လိုချင်တဲ့လောဘကြောင့် အခုလို ထပ်လာခဲ့တယ်’

သူသည် ပြောရင်း လိုဏ်ဂူအဝဆီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ဂူအဝမှ ကျောက်တုံးများကို ဖယ်ရှားပြီး ဂူထဲသို့လွှမ်းဝင်လိုက်၏။

စုယင်က....

‘အစ်ကို ဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘ရသေ့ကြီးကို ကြည့်ထား၊ အစ်ကို အခုပဲ ပြန်လာခဲ့ပါမယ်’

* * *

တစ်ခဏအကြာတွင် ရသေ့ကြီးပိုက်အစ် ပြန်လည်သတိ
ရလေ၏။

ပိုင်ကျန်လည်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။
သူ၏လက်ထဲ၌ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ပါလေ၏။
ရသေ့ကြီးသည် ထိုစာအုပ်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ
မျက်လုံးများ အားရဝင်းတောက်ပလာ၏။

သို့သော်
ချက်ချင်းပင် စိတ်ဆောင်းသော တန်မူရာများ ပြစ်ပေါ်
လာသည်။
သူသည် ခုတ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိထား၍ သေဆုံးမည်ကို
သိနေ၏။

ထို့ကြောင့်
သူသည် ပိုင်ကျန်ကျိကြည့်ကာ...
'ဒကာလေး ပိုင်ကျန်၊ ကျုပ် မင်းကိုဂူပေါက်ပိတ်ခဲ့မိတာ
ခွင့်လွှတ်ပါ။ အခုလဲ ကျုပ်ကပဲ လေဘာစိတ်ကြောင့် သေရ
တော့မှာပဲ ကွာ'

ပိုင်ကျန်သည် ဟန်မူရာကင်းမဲ့စွာဖြင့်
'ရော... သိုင်းကျမ်းစာအုပ်၊ ရသေ့ကြီးလိုချင်ရင်ယူသွား၊
လာ... ညီမ၊ သွားကြစို့'
သူသည် ဗုယင်၏လက်ကိုဆွဲကာ နေ့စက်သို့လှည့်လိုက်လေ
သည်။
ရသေ့ကြီးပိုက်အစ်သည် အားလျော့သော အသံဖြင့်...

'ဒကာလေး... ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ ဒီစာအုပ်က ဒကာ
လေးနဲ့ပဲ ထိက်သန်ပါတယ်။ ကျုပ်အကြောင်းကိုတော့ ဝူတန်
ဂိုဏ်းချုပ်ဆီ အကြောင်းကြားပေးဖို့ ခေတ္တခဏရပ်ခံပါတယ်'

သူသည် ပြောပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျစာ သေဆုံးသွား
တော့သည်။

ပိုင်ကျန်နှင့် ဒီရင်သည် ပိုက်အစ်နှင့် နန်ကုတို့၏အလောင်း၊
များကို ကောင်းမွန်စွာ မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ် လိုက်ကြတော့
သည်။

စုယင်သည် ပိုင်ကျန်၏သက်မောင်းအား ဆုပ်ကိုင်ကာ...
'ကျွန်မတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ'

'အခုလော့လောဆယ်တော့ ဝူတန်ဂိုဏ်းကိုသွားရောက်ပြီး
အကြောင်းကြားပေးဖို့ပဲ ရှိတယ်။ ပြီးရင် အစ်ကိုတို့ ဂူကွဲတ
ဂိုဏ်းကိုသွားပြီး စုံစမ်းကြတာပေါ့'

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ချက်ကို တစ်ယောက်
စွဲ၍ တိမ်လွှမ်းတောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြတော့သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီပလ္လံသံရဲ့အဓိပ္ပာယ်က လောကပေါ်မှ
ဟန်ဆောင်နေတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိနေတယ်လို့ ဖော်ညွှန်း
ထားတာပဲ။’

စုယင်က ပြုံး၍

‘ဟုတ်တယ်နော်’

ပိုင်ကျန်သည် သူမ၏ ဦးခေါင်းအား တစ်ချက်ပွတ်သပ်
ကာ....

‘ကဲ....အချိန်ရှိတုန်း၊ တောင်ပေါ်တက်ကြစို့။’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် တောင်ပေါ်သို့
ပြေးတက်သွားတော့၏။

အကျည်းတန်မြင်ကွင်း

ညနေဆည်းဆာ....

တောင်ကင်တစ်ခုလုံး ပုစွန်ဆီရောင် သန်းနေ၏။

အဝေးဆီမှ ပလ္လံသံတစ်ခု လွှမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

ပိုင်ကျန်နှင့် စုယင်သည် ဆယ်ရက်ခန့်ခရီးပြင်းနှင့်လာကာ
ဝူတန်တောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

သူမသည် ပလ္လံသံကိုကြားလိုက်သည်နှင့်....

‘အစ်ကိုရယ်၊ ပလ္လံသံက ငမ်းနည်းဖို့ကောင်းလိုက်တာ’

ပိုင်ကျန်က ပြုံး၍

ပိုင်ကျန်နှင့် စုယ်သည် တောင်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ
ရင်ထဲ ထိတ်နဲနဲ ဖြစ်သွား၏။

မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းမှာ လွန်စွာ အကျည်းတန်လှ
ပေသည်။

ဝုတန်ဂိုဏ်းရှိ ကျောင်းဆရာ အချို့မှာ မီးလောင်ကာ
ပြာကျနေ၏။

လူသေ အလောင်းများမှာလည်း ပြန်ကျနေ၏။

အလောင်းကောင်များ ကြားတွင် သွားလာနေကြသော
ဝုတန်ဂိုဏ်းသားအချို့ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ပိုင်ကျန်တို့သည် ဝုတန်ဂိုဏ်းသား တစ်ယောက်ထံ ချဉ်း
ကပ်ကာ...

‘ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဗျာ’

ဝုတန်ဂိုဏ်းသားက သူ့အား မျက်မှောင်ကုပ်၍ကြည့်လိုက်
ကာ...

‘မင်းက ဘယ်သူလဲ’

ပိုင်ကျန်က ပြုံး၍

‘ဘာညီတော် ပိုင်ကျန်ပါ’

‘ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဝမ်းထိုက်ကိုတွေ့ချင်လို့ပါ’

ဝုတန်ဂိုဏ်းသားများ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းရိပ်
များ ဖြစ်လေသေးသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဝမ်းထိုက် ဓိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးသွားပါပြီ’

ပိုင်ကျန်သည် မျက်မှောင်ကုပ်၍...

‘ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲဟင်’

ဝုတန်ဂိုဏ်းသားက သူ့ကိုပြုံးချလိုက်လေ၏။

‘ဒီနေ့မခက်ကဘဲ မျက်နှာဖုံးစုပ်ထားတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့
နောက်လိုက် ငါးယောက်ရောက်လာတယ်။ သူတို့က သက်
သက်မယ် အကြောင်းရှာပြီး ရန်စကြတယ်။ အဲဒီမှာ ဂိုဏ်း
သားအချို့နဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတယ်’

သူက ဓမ္မတ္တနား၍ စကားဆက်လိုက်လေသည်။

‘ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့သိင်္ဃိပညာက မျက်နှာဖုံးစုပ်နဲ့လူကို
မယှဉ်နိုင်တော့ နေလေးနဲ့ သေဆုံးသွားတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်
မှစပဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဝမ်းထိုက်ကိုယ်တိုင် တွက်လာပြီး ရင်
ဆိုင်တယ်...’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလဲ မျက်နှာဖုံးစုပ်လူရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့်
တိုက်ပွဲမှာ ကျဆုံးသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ နောက်လိုက်
လူငါးယောက်က ကျောင်းဆရာဝန်တွေကိုမီးရှို့တယ်။ နောက်
ဆုံး မေ့ဆေးသူတော် တိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ပြီး လက်နက်ချ
အညံ့ခံလိုက်တော့မှ မျက်နှာဖုံးစုပ်လူက သူတို့ဂိုဏ်းရဲ့ဩဇာ
ကို နာခံရမယ်ထင်ပြီး မေ့ဆေးဆရာတော်ကို ခေါင်းဆောင်
တင်ပြီး ပြန်သွားကြတယ်’

ပိုင်ကျန်က တွေးရကြပ်သွားလေသည်။

ဝုတန်ဂိုဏ်းချုပ်အားအနိုင်ယူနိုင်သူမှင် ခေသူတစ်ယောက်
မဟုတ်ဘူး...

စုယ်သည် ကြွေးမြတ်၍...

‘သူက ဘာမျက်နှာဖုံးစုပ်ထားတာလဲ’

ဝုတန်ဂိုဏ်းသားက အကြိတ်ရှို...
 'သူ့မျက်နှာဖုံးက ရွှေးရောင်မျက်နှာဖုံး၊ ပါးစပ်နေရာမှာ
 ရယ်နေတဲ့ပုံစံ လုပ်ထားတယ်။ အဲဒီလူရဲ့ အတွင်းအားက
 တော်တော်ကောင်းတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဝမ်းထိုက်ထက်
 အတွင်းအားမှာ အများကြီးသာနေတယ်'
 ပိုင်ကျန်က မျက်မှောင်ကုပ်၍...
 'မူတန်ဂိုဏ်းမှာ အညံ့ခံတဲ့ထုံးစံမရှိဘူး၊ မဟုတ်လား၊
 ထိုဂိုဏ်းသား၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။
 'ဒကာသေး...မင်းတို့ပြန်ရင်ကောင်းမယ်'
 'ဘာဖြစ်လို့လဲ'
 ထိုဂိုဏ်းသားက အသံတိုးတိုးဖြင့်...
 'အခုအချိန်မှာ မေ့ဆေးသူတော်က ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်နေပြီ၊
 သူ့ဩဇာအာဏာက လွှမ်းမိုးသွားပြီ၊ ကျုပ်အထင်တော့
 သူက အရင်ကတည်းက အဲဒီအဖွဲ့နဲ့ ပတ်သက်နေတာ ဖြစ်ရ
 မယ်၊ နောက်ပြီ၊ သူဒီမှာ သူ့လျှို့ဝှက်နေတာ ကြာပြီ သူ့မှာ
 တောင်တပည့်တော်တော်ရှိဘယ်'
 ပိုင်ကျန်က သက်ပြင်းချ၍...
 'တပည့်တော် အခုလာတာ ဝုတန်နဲ့ရှေ့စင်လင်ကိုသွေးထိုး
 ပေးနေတဲ့သူကို စုံစမ်းနေတာပါ၊
 စုယင်က...
 'အစ်ကို ဟိုမှာ သူတော်တစ်ပါး'
 ထိုဂိုဏ်းသားသည် လျှင်မြန်စွာဖြင့် အခြားနေရာသို့ထွက်
 ခုလှသွားလေသည်။

သူတော်တပါးသည် ပိုင်ကျန်ရှိရာသို့ လျှောက်လာလေ
 သည်။
 ပိုင်ကျန်သည် ထိုသူတော်အားတွေ့မြင်ဖူးသည်ဟု ထင်မှတ်
 နေ၏။
 သူတော်သည် ပိုင်ကျန်အား လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...
 'ဪ...ပိုင်ကျန်ကိုး၊ မင်းက ဒီကို ဘာလားရှုပ်စားလဲ'
 ပိုင်ကျန်က ထိုအသံကြားမှ မှတ်မိလိုက်သည်။
 'ခင်ဗျားက မေ့ဆေးသူတော်ကိုး၊ ကျုပ်ကို စိတ်ညှို့၊
 ဘာဘာ ခင်ဗျားပဲ'
 မေ့ဆေးသူတော်က ပြုံး၍...
 'ဟုတ်ပါကွာ မင်းအခု ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ'
 ပိုင်ကျန်သည် အံတင်းတင်းကြိတ်၍ လက်သီးဆုပ်လိုက်
 သည်။
 စုယင်သည် သူ၏သက်မောင်းအား ဆုပ်ကိုင်ကာ နားရွက်
 သို့ကပ်၍...
 'အစ်ကို အခုအချိန်မှာ လှုပ်ရှားလိုက်ရင် အဓိကတရားခံ
 ဘက်သွားလိမ့်မယ် ကျွန်မတို့ပြန်ကြရအောင်'
 ပိုင်ကျန်သည် စုယင်အား ယုံကြည်၏။
 ထို့ကြောင့်...
 စုယင်၏စကားအား နားထောင်လိုက်လေသည်။
 'ကျုပ်တို့ နောင်တစ်ချိန်မှာ တွေ့ကြဦးမှာပါ၊
 သူသည် ချာခနဲလှည့်ကာ တောင်အောက်သို့ ပြေးဆင်း
 လေသည်။

၀၇၄ မိုးကျော်သူ

စုံယင်ကလည်း နေ့စဉ်မှ ထက်ကြပ်မခွာ လှိုက်သွားလေ
 သည်။
 မေ့ဆေးသူတော်က မဲပြုံးပြုံး၍ အော်လိုက်လေတော့
 သည်။
 'ပိုင်ကျွန်...ပိုင်ကျွန် တနေ့ကျရင် ငါတို့ရဲ့ ကျင်ရှောက်'
 ဂိုဏ်းအကြောင်း သိရမှာပေါ့ကွာ'
 သူ၏အသံသည် တောင်အောက်သို့ ပျံလွင့်သွားလေတော့
 သည်။

တိုမိုလွမ်းတောင်မှတစ်ဆင့်ရယ်သံ (၅) ၀၇၅

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မည်းနေ၏။
 လမ်းကလေးပေါ်တွင် လူသွားလူလာလုံးဝမရှိတော့ပါ၊
 စုတန်တောင်ခြေတစ်ဝိုက်တွင် တိတ်ဆိတ်လွန်းမက တိတ်
 သိတ်နေ၏။
 လမ်းကလေး၏အဆုံးတွင်ဖွင့်လှစ်သားသော စားသောက်
 ဆိုင်ကလေးဖြစ်၏။
 စားသောက်များတု လုံးဝပိတ်သေးတဲ့ စေ့ရံသာစေ့ထူး
 သည်။
 စားသောက်ဆိုင်၏ အတွင်းဘက်ရှိ စားပွဲကလေးတွင်
 နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်နေကြ၏။
 ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ဆိုင်ပိတ်စာနီးမှ ရောက်လာသဖြင့်
 ရှောင်က မအိပ်နိုင်သေးဘဲ ထိုင်စောင့်နေရခြင်းဖြစ်၏။
 ထိုလူနှစ်ယောက်မှပင် ပိုင်ကျွန်နှင့် စုံယင်ဖြစ်၏။
 ပိုင်ကျွန်သည် စားသောက်ခြင်းကို လက်စသည်ကစ တိတ်
 တဖြည်းကိုးဖြိုခွဲလိုက်လေသည်။
 'ကဲ...ညီမရဲ့အကြံကိုပြောပါဦး'...
 စုံယင်မှာလည်း စ...သောက်ခြင်းကို ရပ်စဲကွာ...
 'ဟိုလို...သူတို့အိပ်ချိန်ရောက်မှ ကျွန်မတို့ တစ်ခေါက်ထပ်
 ရှောင်ကောင်းမလားလို့ပါ'
 'အဲဒီအကြံကောင်းဟယ်...ညီမ စားပြီးရင်သွားကြမယ်'
 စကားအကြားတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လျှာသင့်ငွေ
 ပေးကာဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

၁၇၆ မိုးကျော်သူ

တိမ်လွမ်းတောင်မှတစ္ဆေရယ်သံ (၃) ၁၇၇

လှသာနေ၏။
 လရောင်အောက်တွင် ဝူတန်ဂိုက်၏ ကျောင်းဆောင်များ
 အားထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။
 အစောင့်အကြပ်များမှာလည်း လိုမှသည်မှ လှိုင်ရှားသွား
 လာနေကြ၏။
 ပိုင်ကျန်နှင့် စုရင်သည် ကြီးမားသောသစ်ပင် တစ်ပင်ပေါ်
 သို့တက်ရောက် ပုန်းအောင်းလိုက်၏။
 အစောင့်များဖြတ်ကျော်သွားသည်နှင့် ပိုင်ကျန်သည်စုရင်
 ၏လက်ကိုဆွဲကာ သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။
 ထို့နောက်....
 အနီးရှိ ကျောင်းဆောင်တစ်ခုနားသို့ ကပ်လိုက်လေတော့
 သည်။
 ကျောင်းဆောင်အချို့မှာ မီးလင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်
 လေသည်။

ကြိုကျောင်းဆောင်မှာ ဝူတန် ဂိုက်တွင် ဧည့်သည်များ
 စုဆုံရာကျောင်းဆောင်ဖြစ်၏။
 အခြားကျောင်းဆောင်များထက် လှပသစ်သောအတန်
 သိရှိကြီးမားလေသည်။
 ပိုင်ကျန်က အသံတိုးတိုးဖြင့်....
 ‘အဲ့ဒီ မီးလင်းနေတဲ့ ကျောင်းဆောင်ကို သွားကြမယ်’
 လူတို့နှစ်ယောက်သည် ကိုယ်ဗော့ ပညာဖြင့် ထိုကျောင်း
 ဆောင်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။
 ထိုကျောင်းဆောင်မှာ အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်များ
 စုဆုံသောနေရာဖြစ်မည်ဟု ပိုင်ကျန်က တွက်ဆမိလိုက်လေ
 သည်။
 မီးရောင်သည် ကျောင်းဆောင်အပြင်ဘက်သို့ ဖြန့်ကျဲနေ
 သည်။
 ကျောင်းဆောင် အတွင်းတွင် မေ့ဆေးသူဗော်နှင့် ရသေ့
 နှစ်ပါးဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေ၏။
 ပိုင်ကျန်သည် စကားကြားနိုင်သည့် နေရာအထိ တိုးကပ်
 လေသည်။
 စုသည် ပြတင်းစက္ကူများ အနည်းငယ် ဖြဲကာ ချောင်း
 သို့လိုက်၏။
 မွေးဆေးဆရာတော်သည်ရသေ့ကြီးနှစ်ပါးအား....
 ဆတ်ကျုံး အခု ငါတို့လူစုက ဝူတန်ဂိုက်ကို ကောင်း
 စွာထိန်းသိမ်းထားနိုင်ပြီ၊ ဂိုက်၊ ယားတို့ကိုသွေ့သန့်စင်

ဖြစ်အောင် လုပ်ပြီးပြီ၊ ဘာတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်မနက်ကျရင်
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သတင်းပို့ပါ’

ဆတ်ကျုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ကောင်းပါပြီ၊ တပည့်တော် မနက်လင်းတာနဲ့ သတင်း
သွားပို့ပါမယ်’

‘အေး.....တန်ခိုးလဲ သူနဲ့အတူလိုက်သွား’

ကျန်တစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ကောင်းပြီ’

* * *

မေ့ဆေးသူတော်သည် ကျင်းရှေ့က ဂိုဏ်းမှ အမှတ်သုံး
ငါးရာမျှဖြစ်၏။

ဆတ်ကျုံးနှင့်တန်ခိုးမှာ သူ၏အပည့်မျှစဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဝမ်းဆိုက်အားအယူသွင်းကာ
စိမ့်ဝင်ခဲ့သော သစ္စာဖောက်ချားဖြစ်သည်။

ယခုတော့.....

သိတိုသည် ဂူတန်ဂိုဏ်းအား ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်ပြီ ဖြစ်သ
သည်။

အမုန်တော့.....

ကျင်းရှောက်ဂိုဏ်းသည် ရှောင်သင်နှင့် ဂူတန်ဂိုဏ်းအား
ရန်တိုက်ပေးကာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျသော အခါမှဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်ရန်ဖြစ်၏။

သို့သော်.....

ပိုင်ကျန်သည် သူတို့ အကြံအစည်အား ရိပ်မိ သွားကာ
ဖိုက်လုံးဖက်လုံးနင်းသောကြောင့်.....

ပာရကွဲသို့ပြောင်းပြောင်းတင်းတင်း ဆိုသလို ကိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်
သည်။

ပိုင်ကျန်သည် ရှောင်လင်းကျင်းသို့ဝင်လာဖန်အား သတိရ
လေသည်။

ဆရာတော် တာဖန်ထံသို့ အကျိုးအကြောင်း သွေးတက်
သားက.....

ကျင်းရှောက်ဂိုဏ်းအား ဖြိုခွဲရန်အကူအညီ တောင်းမည်
တုဆုံးပြတ်လိုက်၏။

အခန်းပွင့်မှထပ်မံဆွက်ပေါ်လာသော စကားသံကြောင့်
သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ပျက်စီးသွားရ၏။

မေ့ဆေးသူတော်၏ အသံဖြစ်၏။

‘အခုရသောကြီး လုံစန်းနဲ့ရီချိုကို ပြန်ဖမ်းမိတာ သိပ်တ
ကောင်းသွားတယ်၊ ကျုပ်တို့ကဆရာတော်အဖန်ကို လုပ်ကြံ
တန်းက သူတို့အတူမြင်သူက ဘယ်လေးချက်ချင်းပဲ သူ့ကိုပြန်
ကြိတ်မယ်’

သူကစားအားဆက်လိုက်၏။

'ဒါပေမယ့် အချိန်အခါနဲ့ အခြေအနေက တိုဘက်ကို မျက်နှာသာပေးနေတယ်ထင်ရဲ့ အဖွဲ့ငါးကသူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြန်ဖမ်းမိသွားတယ်....

'သူတို့နှစ်ယောက်ကလဲ ပိုင်ကျန်ဆိုတဲ့အကောင်ကို သိပ် အစားကိုးနေကြတယ်....

'မနက်ကျရင် သူတို့ကို သုတ်သင်ပစ်ဖို့အဖွဲ့ငါးကိုချက်ချင်း အကြောင်းကြားလိုက်ရတယ်'

ဆတ်ကျုံးက ပြုံး၍....

'သူကဲ့ရဲ့ သိုင်းပညာကနဲ့တော်တော် ထက်မြက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ သိုင်းပညာနဲ့တော့ လုံးဝ မယှဉ် သာပါဘူးလေ'

ကန့်ရှိကလည်း

'သူတို့နှစ်ယောက်ကမနက်အစောကြီး ရောက်လာပြီးဂိုဏ်း ချုပ်ဝမ်းထိုက်ကိုသတိပေးသွားသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန် တော်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်က အချိန်မီရောက်လာလို့ အခုလိုအောင် မြင်သွားတာ'

မေ့ဆေးသူတော်က ခေါင်းညိတ်၍....

'ကဲ....ကဲ....မင်းတို့ မနက်အစောကြီးသွားရမှာ အနားယူ ယူကြတော့'

သူသည်ပြောရင်း အတုင်းခန်းသို့ လှမ်းဝင်သွားလေတော့ သည်၊

သူတို့၏ စကားများကြောင့်ပိုင်ကျန်မှာ လွန်စွာစိတ်ဓာတ် ကျသွားလေသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်....

ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ဘဝဖန်သည် ကျဆုံး သွားလေပြီ ဖြစ်၏၊

ယခုအချိန်ဆိုလျှင်....

ရှောင်လင်ဂိုဏ်းသည်လည်း ဂူတန်ဂိုဏ်းကဲ့သို့ပင် ကျင်၊ ရွှေကဲဂိုဏ်း၏ လက်အောက် သို့ကျရောက်နေပြီ ဖြစ်၏၊

ထိုအချိန်မှာပင်

ကျောင်းဆောင်အတွင်းမှ မီးများ ငြိမ်းသွားစေသည်၊ ပိုင်ကျန်နှင့် စုယင်သည် ကျောင်းဆောင်အနီးမှခွာကြပြီး အနီးရှိ ကြီးမားသော သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်၍ ဖုန်းအောင်းလိုက်၏၊

ပိုင်ကျန်က အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့်

'ညီမရေ.... ကျင်းရွှေကဲဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကတော့ကွာ ဖက်ကယ် မလွယ်တော့ဘူး၊ တော်တော်အကြံကြီးလုပ်၊ သူ့ကို အချိန်မှီ မသုတ်သင်နိုင်ရင် သိုင်းလောက တစ်ခုလုံးကတော့ ရုက္ခပ'

စုယင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း စိုးရိမ်သောဟန်မူရာတို့ ဖြစ်ပေါ်အာ၏၊

'ဟုတ်တယ်....အစ်ကို၊ အခု ပို့အရေးကြီးတာက ရသေ့ ကြီး နစ်ပါးကို ကယ်ဖို့ဘဲ'

ပိုင်ကျန်က

‘သူတို့ပြောတော့ အဖွဲ့ငါးဆီမှာ ရောက်မှတယ်ဦး၊ အဲဒီ
အဖွဲ့ငါးက တယ်နေရာမှာလဲ၊ ဒီနေရာမှာကော့ မရှိနိုင်ဘူး၊
ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ’

စုယ်သည် အနည်းငယ်စဉ်းစားကာ

‘အခု... ကျွန်တို့ တည်းခိုခန်းတခုမှာ တစ်ညလောက်
တည်းကြမယ်၊ မနက်ကျရင် အစားကြီးထပြီ၊ ဟိုလူနှစ်ဦး
နောက်ကို လိုက်ကြမယ်’

မိုးလင်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း နေရောင်သည်ထွန်းလင်းစွာ
မတောက်ပသေးပါ။

မြို့ကခါး ပွင့်လိုက်သည်နှင့်...

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ဝင်သူများ၊ ထွက်သူများဖြင့် စည်
ကင်းသွား၏။

သူတို့သည် ငမ်းရေးအတွက် နံနက်စောစောကပ်အလုပ်
ဝင်ကြလေ၏။

ထိုမြို့ကလေးမှာ...

ဝူတန်တောင်ခြေရင်း၌ ရှိပြီး နံနက်စောစောမာစင် လူသံ
များဖြင့် သက်ဝင်လျှပ်ရှားလာ၏။

မြို့ကလေး၏ အစည်ကားဆုံးနေရာမှာ မြို့လယ်ပိုင်း ဖြစ်
သည်။

ပိုင်ကျန်နှင့် စုယ်သည် မြို့ကလေး၏ တစ်ခုတည်းသော
တည်းခိုခန်းတွင် တစ်ညတာ တည်းခိုကာ...

နံနက်စောစောထ၍ ဝူတန်တောင်ခြေသို့ သွားကာလာကြ
ရင်း ဖြစ်သည်။

ပိုင်ကျန်သည် စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်အား တွေ့လိုက်
သဖြင့်...

ညီမဒေရ... အစ်ကိုတို့ တစ်ခုစားပြီးမှ သွားရင် ကောင်း
မယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စားသောက်ဆိုင်သို့ဝင်၍ ထမင်း၊
အသားဟင်းနှင့် အရက်များ စားသောက်ကြလေ၏။

ရုတ်တရက်...

စုယ်၏မျက်လုံးများ ကောက်ပလာလေ၏။

‘အစ်ကို၊ ရှေ့ကနေသွားကြီးတွေကို ကြည့်ခမ်း’

ပိုင်ကျန်သည် ထိုရဲသမားနှစ်ပါးကို ကော့ချာစွာကြည့်၍...

‘သေချာတယ်၊ ညတုန်းကတွေ့ခဲ့တဲ့ ရဲသမားနှစ်ပါးပဲ’

ပိုင်ကျန်သည် ငွေတုံးလေး တစ်တုံးအား စားပွဲပေါ်သို့
ထပ်၍...

‘ကဲ.... အစ်ကိုတို့ သူတို့နောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်
သွားရင် သူတို့ဂိုဏ်းရဲနေရာကို သိနိုင်မယ်’
‘ဟုတ်တယ်၊ မြင်မြန်လိုက်ကြစို့’
သူတို့နှစ်ယောက်သည် ‘ဆိုင်ထဲမှပြေးထွက်ကြတာ ရသေ့
နှစ်ပါးနောက်သို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်ပါသွားလေသည်။’

* * *

ရသေ့ နှစ်ပါးသည် မြို့ပြင်သို့ဦးတည်၍ ထွက်လာကြလေ
သည်။
ပိုင်ကျန်နှင့် စုယင်သည် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်၍ မရဘော
ပါ၊
ထို့ကြောင့်....
ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လျှောက်ကာ
လိုက်ပါသွားကြ၏။
လူနေအိမ်များဖြင့် ဝေးကွာခဲ့လေပြီ။
တောလမ်းကလေးအဆုံး....
တောအုပ်တစ်ခုထဲသို့ ရောက်သောအခါ ရသေ့ နှစ်ပါး
သည် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ပိုင်ကျန်နှင့်စုယင်သည် ရသေ့ နှစ်ပါးနောက်မှ ထက်ကြပ်
မကွာ လိုက်ပါသွား၏။
တောအုပ်အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ပိုင်ကျန်မှာ
မျက်လုံးပြူးသွား၏။
ခြေလှမ်းလည်း ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားလေ၏။
သူတို့ရှေ့ ဝါးနှစ်ရိုက်ခန့်အကွာတွင် မည်သည့် လူတစ်စုံ
တစ်ယောက်မှ မရှိပါ။
ရသေ့ နှစ်ပါးမှာ ခြေရာပျောက်သွားခဲ့လေ၏။
စုယင်လည်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။
‘ဟင်.... ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်’
‘အစ်ကိုလဲ အဲဒါကိုတွေးနေတာ’
သူတို့သည် တောအုပ်ထဲသို့ မျက်စိကစားလိုက်၏။
ရုတ်တရက်....
‘ဟား....ဟား....ဟား’
တောလမ်း၏ဝဲဘက်မှ ကျယ်လောင်သောစရယ်သံ ထွက်
ပေါ်လာသည်။
သူတို့နှစ်ယောက်က ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်၏။
သို့သော်....
လူသူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရပါ၊
ထိုအချိန်မှာပင်....
တောသမ်း၏ ယာဘက်မှနေ၍....
‘ဟား....ဟား....ဟား’
ပိုင်ကျန်က သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

ဟေ့...လတ္တီဒိုနီထွက်ခဲ့
 လူ၏အသံ ဆိုသွားသည်နှင့်
 'မင်းတို့က ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်လို့လား'
 အသံမှာ သူတို့အရှေ့ဘက်ရှိ လမ်းကပ်မြစ်၏
 ရေသံတစ်ပါးသည် လမ်းပေါ်တွင် ခါးထောက်၍ရပ်နေ
 သည်။

ပိုင်ကျွန်သည် မြဲပြုံးပြုံး၍...
 'ခင်ဗျားက ခီမှာကိုး'
 'ကျုပ်က တွက်မပြေးပါဘူး၊ မင်းတို့ဘာကြောင့် ကျုပ်
 တို့နားကို လိုက်နေလဲဆိုတာ သိချင်လို့'
 ပိုင်ကျွန်က ပြုံး၍...
 'ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းရဲ့ တည်နေရာကို သိချင်လို့ပါ၊ ပြောပြ
 မယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကို အကြံချမ်းသာ ပေးပါမယ်'
 'ဘာ...မင်းက ငါ့ကို ချမ်းသာပေးမယ် ဟုတ်လား'
 'ခါးပါ'
 ရေသံမှာ လွန်စွာခေါ်သံထွက်လာလေသည်။
 'မင်းက ဝေချင်ပြီထင်တယ်'
 ပိုင်ကျွန်က ရေသံအားစိုက်ကြည့်ကာ...
 'ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဆက်ကျုံးလား'
 'ဟုတ်တယ်'
 'ဒါဆို နောက်တစ်ယောက် ဟန်ရှိုးကား'
 'ကျုပ် ခီမှာ'

သူတို့၏ နောက်ဘက်ဆမ်းကိုပတ်၍ ရေသံတစ်ပါးက
 လေလေသည်။
 'ဪ...ခင်ဗျားက နေ ကံကောင်း'
 ပိုင်ကျွန်သည် စုယင်အား ပြုံးပြလိုက်သည်။
 စုယင်က သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်
 ကာ ဟန်ရှိုးအား ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။
 'ယား'
 ဟန်ရှိုးသည် ညာသံတစ်ခုတံပေးကာ စုယင်အားတိုက်ခိုက်
 လိုက်သည်။
 ဆတ်ကျုံးမှလည်း ပိုင်ကျွန်၏ခင်ပွားကြွေထောင့်ဖြင့်
 ကန်လိုက်လေသည်။
 သူ၏ကန်ချက်မှာ လေထဲသို့ ခုန်ရဲ၍ ဦးခေါင်း၊ ဝမ်းဗိုက်၊
 ခြေထောက် စသော နေရာများသို့ ဆင့်၍ ဆင့်၍ ကန်လိုက်
 ခြင်းဖြစ်၏။

ပိုင်ကျွန်သည် တိုဝင်လစသောဆတ်ကျုံး၏ ခြေထောက်အား လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

ဆတ်ကျုံးက နောက်သို့ကမန်းကတန်း ခုန်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

‘တော်တယ်’

ဆတ်ကျုံးက ပြုံး၍ ချီးကျူးလိုက်၏။

ပိုင်ကျွန်က ပြုံးပြလိုက်၏။

ထို့နောက်....

တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်၏။

ဆတ်ကျုံးက ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

ပိုင်ကျွန်သည် ဝဲဘက်လက်ကိုလက်သီးသဏ္ဌာန်၊ ယာဘက်လက်ကိုလက်ဝါးသဏ္ဌာန် ပြုလုပ်ကာ ဆတ်ကျုံးထံသို့ တစ်ချိန်ထိုး ဟိုးဝင်သွားလေ၏။

ဆိုနောက်....

ဆတ်ကျုံး တိုက်ခိုက်မှုကို လက်ဝါးဖြင့်ကာ၍ လက်သီးဖြင့် တရကြမ်းထိုးချလိုက်လေသည်။

‘ဝုန်း....’

ဆတ်ကျုံး၏ရင်ဝတွင် လက်သီးတစ်ချက်မိကာ နောက်သို့ ခြေသုံးလေးလှမ်းမျှဆုတ်သွားပြီး မြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေသည်။

* * *

တန်ရှိသည်ဆတ်ကျုံး၊ လဲကျသွားသည်ကိုတွေ့ရသောအခါ ဒေါတချောင်းချောင်းထွက်လာ၏။

‘တောက်... မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သေနေစေပြီကွ’

သုက ကြိမ်းဝါးရင်းစုရင်အား ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

အတန်ကြာမှ....

ပိုင်ကျွန်သည် စုရင်အား ဝင်မကူဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေသည်။

စုရင်သည် သုခန်သိုင်းသမားမယုတ်ပါ။

ခားဘုရင်၏ သိုင်းပညာရပ်များအားလုံးကို အမွေရထားသူဖြစ်သည်။

သူမသည် တန်ခိုးတိုက်ခိုက်မှုကို အသာအယာ ရှောင်စိမ်းကာတန်ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဒေါလထွက်နေသော ဝန်ငိုတွင်ဟစ်ကွက်များ ဖြစ်လာသည်ကို စုရင်သမားက ပိုင်ကျွန်ပါတွေ့မြင်လို့ရ လေတော့သည်။

စုယင်နှင့် ပိုင်ကျွန်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ပြုံးပြုံးစိုက်လေသည်။

‘ယား’

စုယင်သည် ညာသံတစ်ချက်ပေးကာ လေထဲသို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး....

ဟန်ရှိ၏ ဦးခေါင်းအစား တိုက်ခိုက်မည့်ဟန်ရှိ ကျော်တက်လိုက်သည်။

ထို နောက်...
 ဟန်ရှိ၏ ကျောအား ခြေစုံကန်လိုက်တော့သည်။
 'အား...'
 ဟန်ရှိသည် မြောပါ သို့သော်ကျသွားလေသည်။
 ဘုရားရှင်တတ်နှင့် ဦးခေါင်းသည် မြေကြီးနှင့်ပြင်းထန်စွာ
 ရိုက်မိလှပြီ လုံးဝပြန်မထနိုင်တော့ပါ။
 စုယင်သည် အသက်ကင်းမဲ့နေသော ဟန်ရှိအားကြည့်
 ကာ...
 'သူ့ရဲ့သိုင်းပညာက မဆိုးပါဘူး၊ ဒါမှမဟုတ် မကောင်း
 တဲ့ဘက်မှာ အသုံးချမိလို့ အခုလို အသက်ဆုံးရှုံးရတာပါ'
 ပိုင်ကျွန်က သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

* * *

ပိုင်ကျွန်နှင့်စုသည် ဆတ်ကျုံးထံ ချဉ်ကပ်သွားလေ၏။
 ဆတ်ကျုံးသည် လူးလှိမ့်၍သလိုက်သော်လည်းပြန်၍လဲကျ
 သွားသည်။

သူသည်အ တွင်းခဏ်ရာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရနေသည်ကို
 နားလည်လိုက်၏။

သူသည် ပိုင်ကျွန်ကား ရွှံ့မုန်းစူးကြည့်၍...
 'အင်းတို့ ငါ့ကို အသေမတ်လိုက်ကြာ...'
 ပိုင်ကျွန်က ပြုံး၍ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆေးပုလင်းထုတ်လိုက်
 လေသည်။

'လေးမကြီးပါဗျာ၊ ဒီဆေးက ကျုပ်ဆရာ ဘေးဘုရင်
 ကိုယ်တို့ ဖော်စပ်သားတဲ့ အတွင်းခဏ်ရာ ပျောက်စေတဲ့
 ဆေးပါ။'

ဆတ်ကျုံးသည် ဆေးပုလင်းကြည့်ကာ မျက်လုံးအစုံ
 တောက်ပလာလေသည်။

ပိုင်ကျွန်က...
 'ကျုပ်တို့ သိချင်တာကို ခင်ဗျားက ပြောပြမယ်ဆိုရင်
 ကျုပ်တို့ ဆေးတိုက်မယ်အပြင် အတွင်းအားနဲ့ ခင်ဗျား
 ခဏ်ရာကို ကုပေးပါမယ်'

ဆတ်ကျုံးက ဘခဏမျှခွဲတူခပ်သွား၏။

သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး...

'မင်းတို့သတ်ချင်သတ်လိုက် လို့ ဝမ်းပြောဘူး'

ပိုင်ကျွန်သည် ဆေးပုလင်းအား အင်္ကျီအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်
 ၍...

'ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်က အလကားနေရင်း လူမသတ်
 ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအ ပြောပြဘူးဆိုရင် ကျုပ်
 ကတော့ သတ်ရမှာပဲ'

၁၉၂ မိုးကျော်သူ

ဆတ်ကျုံးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။
 'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်အဆိုးမဆိုနဲ့'
 သူကပြောရင်း ဆတ်ကျုံးအား လက်ခါးဖြင့်ရိုက်ချရန်
 ဟန်ပြောင်လိုက်လေသည်။
 ဆတ်ကျုံးက အထိတ်တလန့်ဖြင့်...
 'နေပါဦး'
 ပိုင်ကျန်က သဘောကျစွာဖြင့် ပြုံးလိုက်၏။
 'ဘာကိစ္စရှိသေးလို့လဲ၊ ဗျ'
 'ခင်ဗျားတို့ သိချင်တာကို ပြောပြမယ်'
 ပိုင်ကျန်က ပြုံး၍...
 'ဒီလုံမှခဝါ...အခု ကျင်းရွှေကံဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ဆိုတာ
 ကျီလုံရသေ့ ဟန်ဆောင်ခဲ့တဲ့လူ မဟုတ်လား'
 'ဟုတ်ပါတယ်'
 စုယင်က...
 'သူက လျှောင်ပြောင်ရယ်မောနေတဲ့ ပုံစံမျက်နှာဖုံးတပ်
 ထစွဲတယ် ဟုတ်လား'
 'ဟုတ်တယ်'
 ပိုင်ကျန်က တစ်စုံတစ်ခုအား သတိရဟန်ဖြင့်...
 'ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းက ခုကွဲတိုက်နဲ့ ဘယ်လို
 ပတ်သက်နေသလဲ'
 ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခုကွဲတိုက်ကိုဖြိုခွဲပြီး ခုကွဲတိုက်
 ဂိုဏ်းဝားတွေကို သိမ်းသွင်းခဲ့ပါတယ်'

တိမ်လွှမ်းတောင်မှတစ်ဆင့်ရယ်သံ (၃) ၁၉၃

'ခင်းတို့ဂိုဏ်းရဲ့ ဌာနချုပ်က ဘယ်မှာလဲ'
 'ဒါကိုတော့ ကျုပ်မသိဘူး'
 'ဒါဆို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်သလဲ'
 'ကျုပ်တို့က ဆက်သွယ်ခွင့်ရင် လုပ်သွားမို့က ဌာနမှူးနဲ့
 ဆက်သွယ်ရပါတယ်။ သူ့ရဲ့ မျက်ခုံးနှစ်ခုက ဘယ်မှာ အနီးရောင်
 မှုအကြံ ကြီးတစ်ခု ရှိပါတယ်'
 'သူနာမည်က ဘယ်သူလဲ'
 'သူနာမည်က'
 ဆတ်ကျုံး၏ စကားမဆုံးမီပေမယ့်...
 အဖြူရောင် အလင်းတန်းတစ်ခု ရုတ်တရက် ပစ်လွှင့်လာ
 စွဲ၏။
 ပိုင်ကျန်သည် အေးတူအေးကြည်ကျက်သော သိုင်းသမား
 စံသည့်အတွက် လေထဲမှဘိုးဝင်သော အသံကို ကြားမိ
 သည့်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကိုဘေးသို့သိမ်း၍ ရှောင်လိုက်၏။
 စုယင်ကလည်း ဘေးသို့ခုန်ထွက်လိုက်၏။
 သို့သော်...
 ခက်ရာရာနေသော ဆတ်ကျုံးမှတစ်ဆင့် မည်သို့မျှ မရှောင်နိုင်
 ဘူးပါ။
 'ဘူး'
 ခားပါးလေး တစ်လက်သည် သူ၏ရင်သို့ စိုက်ဝင်သွား
 သ၏။
 ကျန် သည် ခား၏ဦးတည်ရာသို့ ကြည့်လိုက်လေသည်။

၁၉၄ မိုးကျော်သူ

တိမ်လွမ်းတောင်မှတစ်ဆင့်ရယ်သံ (၄) ၁၉၅

မေ့ဆေးသူတော်က ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေ၏၊

‘ကြော်ခင်ဗျားကိုး’

‘အေး... ငါပဲ’

မေ့ဆေးသူတော်က မဲပြုံးပြုံး၍

‘မင်းတို့အကြောင်းကို တွေးမိလို့ ကျုပ် ချက်ချင်းလိုက်လာတာ၊ ကံကောင်းလို့ပေါ့ကွာ’

မေ့ဆေးသူတော်သည် ပိုင်ကျန်၏ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုးလာလေ၏၊

ပိုင်ကျန်က မဲပြုံးပြုံး၍

‘ခင်ဗျား ဒီစစ်ခါတွေက ကျုပ်ကိုညှို့လို့ မရတော့ပါဘူး’

မေ့ဆေးသူတော်က မဲပြုံးပြုံး၍

‘ကျုပ်က လူလဲ သတ်တတ်သေးတယ်ကွာ’

ပိုင်ကျန်က သည်းမခံနိုင်တော့ပါ၊

‘ဒီနေ့တွေက ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကလဲ့ စားချေရတော့မှာပေါ့’

သူသည် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏၊

စုယင်က လက်ကပြု၍

‘အစ်ကိုရယ်၊ ဒီလိုလူအတွက် ဘာဖြစ်လို့ အပင်ပန်းခံချင်ရတာလဲ၊ ကျွန်မပဲ သူ့ကိုဆုံးမလိုက်မယ်’

မေ့ဆေးသူတော်က မဲပြုံးပြုံး၍

‘ကလေးမ ...မင်းဘေးဖယ်နေပါ၊ တော်ကြာ အချောင်ဆေးသွားပါဦးမယ်’

စုယင်ကပြုံး၍

‘ကိစ္စ မရှိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မကိုတောင် နိုင်အောင်မတိုက်နိုင်ဘူးဆိုရင် အစ်ကို့ကို ချက်လွှာတောင် ပင့်မကြည့်ပါနဲ့လို့ ကြိုးပြာထားပါရစေ’

သူမသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မေ့ဆေးသူတော်ကို စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်တော့သည်။

* * *

သူ့၏ ကိုယ်ပေးပညာသည် မေ့ဆေးသူတော်ထက်ပင်
များစွာ သာလွန်နေ၏။

သို့သော်

မေ့ဆေးသူတော်သည် တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံ ပို၍ရင့်ကျက်
သည်။

သူတို့၏ဘိုက်ကွက်များမှာ ပို၍ပိုင်းဆန်လာသည်။

မေ့ဆေးသူတော်သည် ခြေကုန်သိုက်ပန်း ကျလာတော့
သည်။

သူသည် အခြေအနေမသန်မန်း သိလိုက်သည်နှင့် အင်္ကျီ
အိတ်ထဲမှ အဆိပ်အပ အနည်းငယ် ထုတ်ယူ၍ ဖစ်လွှဲလွှဲ
သည်။

ပိုင်ကျန်၏ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။

‘ညီမ သတိထား’

သူက အော်ဟစ်သတိပေးရင်း

‘မေ့ဆေးသူတော်’ဟုခေါ်ဝင်ကာ ရင်တတ်ကိုလက်သီးဖြင့်
ထိုးလိုက်၏။

‘ဘုတ်’

မေ့ဆေးသူတော်၏ လက်ထဲမှ အဆိပ်အပများမှာ ဟန်
ချက်လွှဲကာ တစ်ခြားတက်သို့ ရောက်၍ သွားလေ၏။

မေ့ဆေးသူတော်သည် အသွင်းအား လက်သီးတက်ကို
ခံလိုက်ရ၏။

အတွင်းအား ချေဖျက်သိုင်း

မွန်းတည့်ချိန်....

တံတံဆိတ်လှသော တောအုပ်ထဲတွင် လူနှစ်ယောက်သည်

ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေ၏။

စုယင်နှင့် မေ့ဆေးသူတော်သည် သိုင်းကွက်တစ်ရာကျော်

ခန့် ယှဉ်ပြိုင်လေ့ရှိပြီး ဖြစ်၏။

အနိုင်အရှုံး မသိကွဲသေးပါ။

မေ့ဆေးသူတော်သည် အတန်ငယ် မောပန်းလာပြီ ဖြစ်
သည်။

စုယင်မှာမူ....

ပျံ့လွှားငှက် ဝဲပျံနေသည့်အလား သွက်လက်စွာ ခုန်ခင်
တိုက်ခိုက်နေ၏။

၁၉၈ မိုးကျော်သူ

မေ့ဆေး သူတော်သည် ဘာမှမဖြစ်သည့်အလား ပြုံးနေသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင်

သူ၏အပြုံးများမှတစ်စလက်တစ်စ ပျက်ယွင်းလာလေသည်။

‘ဝန်း’

မေ့ဆေးသူတော်သည် ရင်ဝကိုလက်ဖြင့်ဖိကာ မြေပေါ်လဲကျသွားလေသည်။

‘အတုင်းအား ချေဖျက်သိုင်းကွက်ကို မင်း....မင်းတတ်နေ’

သူသည် စကားကိုဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ပါ။

ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများအန်ထွက်ကာ လုံးဝငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ပိုင်ကျန်၏သိုင်းကွက်မှသာ မန်လူတစ်ယောက်အဖို့ မထူးခြားလှပါ။

သို့သော်

အတုင်းအားကောင်းကာ သိုင်းပညာတတ်မြောက်သူအဖို့ အနိုင်ယူရန် အထူးတီထွင်ထားသော သိုင်းကွက်ဖြစ်၏။

သူ၏လက်သီးစက်ကို အတုင်းအားဖြင့်မခံလိုက်လျှင် မည်သို့မျှဖြစ်ဟု ထင်ရပေသည်။

အတုင်းအားကို လျှော့ချလိုက်သောအခါ...
သူ၏လက်သီးအရှိန်သည် အတုင်းအားအရှိန်နှင့်ပေါင်း၍ နှစ်ဆ ထိခိုက်နိုင်ပေ၏။

တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားချေပြီ၊
ပိုင်ကျန်နှင့် စုယင်သည် မေ့ဆေးသူတော်ဘို့ သုံးယောက်အား မြေမြှုပ်ပေးလိုက်သည်။
ပိုင်ကျန်က မြေပုံသုံးခုအား ကြည့်ကာ
‘ကဲ....ညီမခေ၊ အစ်ကိုတို့ လင်ယွမ်ကိုသွားကြရင်ကောင်းမယ်’

‘ကောင်းတယ်၊ အခုပဲ သွားကြမယ်’
သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘောလမ်းသေးအတိုင်း လွင်ယွမ်မြို့ကို ဆက်လက်ထွက်ခွာ လာခဲ့၏။
တစ်နေ့လုံး အပြင်းနှင့်သွားကြသောအခါ
ညနေအချိန်၌ လင်ယွမ်မြို့အား လှမ်းမြင်လိုက်ရပြီဖြစ်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၌ မြင်းမပါသဖြင့် ခြေလျင်လျှောက်သွား
ရသောကြောင့် လွန်စွာခမာပန်းနေပြီ ဖြစ်၏။

သို့သော်...

အနားမယူရဲသေးဘဲ မြို့ကလေးအရောက် ဆက်လက်ပြေး
လာကြ၏။

မြို့ကလေးမှသာ -စားစရာနှင့် တည်းခိုစရာ ရှိမည်မဟုတ်
မိလား။

*

*

*

နေလုံးကြီး ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်၏။
အမောင်ထူက လွမ်းခြုံလာလေသည်။
ပိုင်ကျန်နှင့် နယ်သည့် လွင်ယွမ်မြို့ထဲသို့ ရောက်ရှိလာလေ
သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တည်းခိုခန်းတစ်ခုသို့ ဝင်ရောက်၍
အခန်းဌာားလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်...

စားစရာများမှာယူကာ အခန်းတွင်း၌ပင် စားသောက်
ကြ၏။

သူတို့သည် တစ်ခဏမျှ လဲလျောင်းကာ ပိုင်ကျန်အား
စားစားစလိုက်လေသည်။

‘ညီမရေ...မြို့ထဲဝင်ပြီး ကျင်းရွှေခက်ဂိုဏ်း အကြောင်း
သတင်းနားထောင်ကြတာပေါ့’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြို့ထဲသို့ လျှောက်သွားကြလေ
သည်။

လမ်းပေါ်တွင် လူသွားလူလာအနည်းငယ် သတိကျန်တော့
သည်။

သူတို့သည် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်ဖြင့် မြို့အနှံ့
လျှောက်သွားကြသည်။

သို့သော်...

ကျင်းရွှေခက်ဂိုဏ်းနှင့်ပတ်သက်သော သတင်းကိုအစအန
ပင် မကြားရသဖြင့် တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်လွှာကြသည်။

*

*

*

အဆွဲထဲတွင် အင်္ဂုတ်နှင့်ထုပ်၍ သိမ်းထားသေ့ သိုင်း
ကျမ်းမှ ဂွေဂွေခြင်းမလှ ပျောက်နေ၏။

ရုတ်တရက်....

စုယင်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဘယ်သူလဲ’

သူမသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှခုန်၍ ပြေး
ထွက်သွားသည်။

ပိုင်ကျန်ကလည်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားသည်။

လရောင်အောက်တွင် သူတို့ရှေ့ကိုက် ငါးဆယ်အကွာမှ
ပြေးလွှားနေသေ့ လူရိုက်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

စုယင်က....

‘ရပ်လိုက်စမ်း’

သူမက အော်ဟစ် ဟန့်ဘားရင်းနောက်မှ ပြေးလိုက်သွား
သည်။

ပိုင်ကျန်ကလည်း နောက်မှ ထက်ကြပ်မခွာလိုက်သွားလေ
သည်။

ထိုလူအားဖမ်းမိလျှင် သိုင်းကျမ်းအား ပြန်လည်ရရှိမည်
ဖြစ်သည်။

ပိုင်ကျန်ရှင်စုယင်၏ ကိုယ်ဖေပညာသည် ထိပ်ကန်းအဆင့်
တွင် ရှိ၏။

သို့သော်....

ရှေ့မှနေသေ့လူ၏ ကိုယ်ဖေပညာလည်း မိမိတို့ကက်
သလွန်နေ၏။

သိုင်းရာဇာ

တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။

အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ပိုင်ကျန်၏မျက်လုံး
အစုံမှာ ပြုံးကျယ်သွားလေသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး ဖယိုဖရဲဖြစ်ကာ ပစ္စည်းများပြန့်ကြဲနေ
သည်။

ခြေရာလက်ရာပျက်နေ၏။

တစ်စုံတစ်ဟောက် ဝင်ရောက်မေ့နေ့ခက်ရှုဖွေသွားသည်
မှာ သေချာနေ၏။

ပိုင်ကျန်သည် သိုင်းကျမ်းကိုရုတ်တရက်သတိရကာ အဆွဲ
ထဲသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

လူတို့နှစ်ယောက်သည် မည်မျှကြိုးစား၍ ခြေနှစ်ဖက်
လည်း ကိုက်ဝါးကိုက်အကွာမှပင် လိုက်နိုင်၏။

ဤသို့ဖြင့်....

သူတို့သည် မြို့ပြင်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

*

*

*

ဤနေရာမှာ ဖရစ်တစ်ခုဖြစ်၏။

လွန်စွာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ရှေ့မှလူသည် ခြေလှမ်းရပ်တန့်ကာ သူတို့ဘက်သို့လှည့်

လိုက်လေသည်။

ပိုင်ကျန်နှင့်စုယင်လည်း ခြေလှမ်းရပ်တန့်လို၏။

ထိုလူမှာ မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထား၏။

မျက်နှာ ပါတူပိုးပိုးသော အစိမ်းရောင် ဖုံးလွှမ်းထားလေ

သည်။

ပိုင်ကျန်က ထိုလူအား စူးစိုက်ကြည့်ကာ....

‘ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ထိုလူက စူးမျှာရယ်မောလို့လေ၏။

တိမ်လွှမ်းတောင်မှတစ်စွာရယ်သံ (၃) ၂၀၅

အဝှင်းအား၊ အလွန်ကောင်းသူဖြစ်မုန်း သိသာ၏။

‘ကျုပ် ဘယ်သူဆိုတာ အရေးကြီးဘူး အခုအချိန်
လောက်ဆိုရင် မင်းတို့တည်းခိုခန်းကို ကျင်းရွှောက်ဂိုဏ်းက
လူတွေ ခိုင်းနေလေ ကပြီ...’

ပိုင်ကျန်က ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြူသွားလေသည်။

‘ကျင်းရွှောက်ဂိုဏ်းကလူတွေ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူတို့က မင်းတို့ကိုယ်တို့ ယထာရပ်ခါလာ
သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ကိုမတွေ့လို့ ပြန်သွားကြ
တယ်။ နောက်တစ်ခါကို လင်လင်မှာ သေချာနေတယ်’

ပိုင်ကျန်က နားလည်နိုင်ဟန်ပြည့်....

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ကျင်းရွှောက်ဂိုဏ်းက မဟုတ်ဘူး
ဟေ့...’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒါဆို ကျုပ်တို့ကို ဘာကြောင့် ရန်မူချင်လဲ’

‘ဟား ဟား ဟား’

ထိုလူက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

‘ကျုပ်က မင်းတို့ကို ဘာရန်မူနေလို့လဲ’

‘ကျုပ်တို့ကို ဘာကြောင့် ဒီနေရာကိုမျှားခေါ်လာရတာ
လဲ...’

‘ကျုပ်က မင်းတို့အသက်ကို နှမြောလို့ပေါ့ကွာ၊ ကျုပ်က
ဟာ မင်းတို့အဆွယ်က သိင်းကျမ်းကိယုမသားရင် အခုချိန်
မှာ ကျင်းရွှောက်ဂိုဏ်းလက်ထဲ ရောက်နေပြီပေါ့ကွာ’

ပိုင်ကျန်က မဲပြုံးပြုံး၍....

၂၀၆ မိုးကျော်သူ

‘ကျုပ်တို့က သူတို့ကိုမကြောက်ပါဘူးဗျာ’
 ‘ဝါကို မငြင်းပါဘူး။ မင်းတို့အနေနဲ့ တစ်ယောက်ချင်း
 ကို အေးအေးဆေးဆေးအနိုင်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုလူစတဲ့
 ငါးရာရက် ပေါင်းလိုက်ရင်’
 ထိုလူက စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်လိုက်လေ
 သည်။
 ပိုင်ကျန်က မငြင်းသာတော့ပါ။
 စုယင်သည် ထိုလူထံသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။
 ထိုလူက ဇက်တစ်ဖက်ကို သွပ်တစ်ဖြက်ခွဲ ယမ်းလိုက်လေ
 သည်။
 စုယင်က လက်ဖြင့်ကာ၍ ဖမ်းလိုက်လေသည်။
 ‘ဟင်....သိုင်းကျမ်းစာအုပ်’
 စုယင်က ထိုလူအား စေ့စေ့ကြည့်ကစ....
 ‘ရှင်က ဘယ်သူလဲ’
 ထိုသူက ရယ်မော၍....
 ‘ကျုပ်ဘယ်သူဆိုတာ သိတော့ဘာထူးမလဲ’
 စုယင်က အကြိတ်လိုက်လေ၏။
 ‘ရှင်က ကျွန်မတို့ကို ကယ်ခဲ့တာမှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့်
 ရှင်ဘယ်သူလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်မသိမှဖြစ်မယ်’
 သူမကပြောရင်း ထိုလူ၏မျက်နှာဖုံးအား ဆွဲချွတ်ရန်ကြံ
 စားလိုက်လေသည်။
 ‘ဒီလောက် မလွယ်ဘူးကွ’
 ထိုလူက အသာအယခရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

တိမ်လွှမ်းတောင်မှတစ်ဆင့်ရယ်သံ (၃) ၂၀၇

စုယင်းသည် ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောမထားတော့ပါ။
 ထို့ကြောင့်....
 ဖခင်၏ သိုင်းကွတ်များကို ထုတ်ဖော်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
 သည်။
 ထိုလူသည် စုယင်၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် နောက်သို့ခြေ
 လှမ်းသုံးလှမ်းဆုတ်သွားရလေသည်။
 ‘အင်း....စုအိရဲ့သမီးက ဘယ်ဆိုလို့လဲ’
 စုယင်းက ထိတ်လန့်သွားလေသည်။
 သူမသည် ထိုအသံအား ရင်နှိုးနေသည်ဟုထင်မိလှလေ
 သည်။
 ‘ရှင်က ဖေဖေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ၊ ရှင့်အသံကို
 ကျွန်မ ကြားဖူးနေသလိုပဲ’
 ထိုလူက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။
 ပိုင်ကျန်သည် စုယင်ရှေ့မှ ကာကွယ်၍ ရပ်လိုက်လေတော့
 သည်။
 ထိုလူသည် မျက်နှာပေါ်တွင် စည်းတားသော အဝတ်
 အစား ဖယ်ရှားလိုက်လေတော့သည်။

* * *

၂၀၈ မိုးကျော်သူ

‘ဟဲ့...ဟဲ့’
 အနီးခေါင်းခေါက်သံ နှစ်ချက်တိတိ ထွက်ပေါ်လာ၏။
 ပိုင်ကျန်နှင့် စုယင်သည် မိမိတို့ခရီးမှလူအား အံ့အား
 သင့်စွာကြည့်နေ၏။
 ‘ဟဲ့လူနဲ့မုတ်နာအား တပြည့်ပြည့် တွေ့မြင်လိုက်ပြီဖြစ်
 သည်။’
 ‘ဟဲ့လူမှာ အသက်ခြောက်အယ်ကျော်ခန့်ရှိသော အဘိုးအို
 ဖြစ်၏။’
 သူ၏မျက်နှာမှာ လွန်စွာတည်ကြည်ပြီး ဩဇာအာဏာရှိ
 သော ရုပ်ရည်ရှိ၏။
 စုယင်သည် ဟိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် တွဲကြ
 ဝမ်းသာသွားလေသည်။
 ‘ဘာ... အဘက သိုင်းရာဇာ မဟုတ်လား’
 အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်၍ ပြုံးလိုက်လေ၏။
 ‘ဟုတ်တယ်... သမီးက ငယ်သေးတော့ ဘာတထွက်သွား
 တာကို သိပ်အမှတ်မရဘူးပေါ့’
 ‘စုယင်က လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍...’
 ‘သမီးက အမှတ်ရပါတယ်။ ဖေဖေကလဲ အဘကိုလိုက်
 ရှာသေးတယ်။ မတွေ့လို့ သမီးရက်တရက် မမှတ်မိတာကို
 ခွင့်လွှတ်ပါနော်’
 သိုင်းရာဇာကျပြုံး၍...
 ‘သမီးမှာ အနှစ်မရှိပါဘူးကွယ်’
 စုယင်က နားလည်နိုင်ပုံ ဖြစ်နေ၏။

‘သူက’
 သိုင်းရာဇာက ကြားဖြတ်၍
 ‘ကျုပ်က စုအိနဲ့ ညီအစ်ကိုလိုခင်မင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ
 ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ငါးနှစ်ဘုန်းက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စ
 အခွင့်အကြောင့် သူတို့ဆီကထွက်သွားခဲ့တယ်...’
 ‘အခုတော့ ကိစ္စပြီးပြတ်လို့ ပြန်လာခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့်
 စုအိက လွတ်လို့ မင်းတို့နောက်ကို လိုက်လာခဲ့တာပဲ’
 သူက စကားဆက်လိုက်လေသည်။
 ‘စုအိပြောတော့ မင်းပြန်မလာလို့ စုယင်ကို လွတ်လိုက်
 စေတယ်။ အခု စုယင်လဲပြန်မလာလို့ ကျုပ်ကိုလိုက်သွားပါ
 ရဲ့လို့ လိုက်လာတာပဲ’
 ပိုင်ကျန်က ယခုမှ သဘောပေါက်သွားလေသည်။
 ‘အဘကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’
 ‘အဘကို သမီးကလဲ မျှော်နေတာ’
 သိုင်းရာဇာသည် စုယင်၏ ဦးခေါင်းအား အသာအယာ
 နှစ်ကိုင်၍...
 ‘ကဲ... အခုလော့ တည်းခိုးခန်းပြန်မသွားနဲ့တော့ ငါနဲ့ပဲ
 နေခဲ့တော့’
 ‘ခကခင်းပါပြီ’
 သူတို့သုံးယောက်သည် ထိုနေရာမှ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွား
 လေသည်။

တိမ်လွမ်းတောင်မှတစ်စွာရယ်သံ (၄) ၂၁၁

လွန်စွာ အေးချမ်းလှသော ထိုနေရာလေးအား စုယင်
လွန်စွာနှစ်ခြိုက်နေ၏။

စုယင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်သဘာဝအလှအားငေးမောခဲ့စား
သည်။

ရုတ်တရက်...

'ကယ်ကြပါရှင်'

ကျယ်လေးသောအသံသည် သူ့နှင့် ခပ်လွမ်းလွမ်းရှိ
သောအသံကလေးအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသေးသည်။

စုယင်သည်စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အသံအရာသို့ပြေးလွှား
သည်။

အတန်ငယ်သွားမိသောအခါ လူတစ်ယောက်သည်မိန်းက
လေးတစ်ယောက်အား ပေ့ချီသွားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

'ဘေ...ရပ်လိုက်စမ်း'

သူမက အော်ဟစ်၍ ဟန့်တားလိုက်လသည်။

ထိုလူသည် လုံခြုံကြားသည့်အလား ဆက်လက်ပြေး
သွားခဲ့၏။

စုယင်ကလည်း နောက်မှ ထက်ကြပ်အကွာ ပြေးလိုက်သွား
သည်။

* * *

တောင်ချောက်

မေ့လျော့တသွင်သွင် စီးဆင်းနေ၏။

တောင်အုပ်ကလေးအတွင်းမှ ကွေ့ငိုက်ကာ စီးဆင်းသွား
ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုစမ်းချောင်းကလေး၏နံဘေးတွင် 'ဝါးဖြင့်ဆောက်လုပ်
ထားသော အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိ၏။

ဤအိမ်ကလေးမှာ သိုင်းရာဇာ၏ အိမ်ကလေးပင်ဖြစ်လေ
သည်။

ပိုင်ကျွန်နှင့်စုယင်သည်ဤနေရာသို့ရောက်ခဲ့သည်မှာနှစ်ရက်
ခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။

ယခုနှစ်နက်စောစောတွင် စုယင်သည် စမ်းချောင်းကလေး
တစ်လျှောက် လမ်းလျှောက် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

၂၁၂ မိုးကျော်သူ

သိုင်၊ ရုဇာ၏နေအိမ်နှင့် လွန်စွာ ဝေးကွာသွားဖြစ်လေသည်။

စုယင်သည် ကြည့်နေရင်းမှာပင် ထိုလူသည်မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

စုယင်က ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်၏။

သို့နောက်....

ပတ်ဝန်းကျင်အစား လှည့်ပတ်၍ အကဲခတ်လိုက်လေတော့သည်။

သူမရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် ပျက်စီးနေသော တဲအုံတစ်လုံးရှိ၏။

စုယင်သည် အနည်းငယ်စဉ်းစား၍ ထိုနေရာသို့ အလျင်အမြန် ပြေးလွှားသွားလေသည်။

‘လွတ်... လွတ်... လူယုတ်မာ’

ရုန်းရင်း ဆန်ခတ် ဖြစ်နေသော အသံများကို ‘သဲ...သဲ... ကြားလိုက်ရသည်။’

စုယင်သည် တဲအိမ်၏ ပြတင်းပေါက်မှအတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

အခြေအနေမှာ ဆိုးဝါးနေပြီ ဖြစ်၏။

‘လွတ်... ချေးမျိုး ရှင်မယုတ်မာနဲ့... ထယ်ကြပါရှင်’

‘ဟဲ... ဟဲ... မင်းလေး အော်ချင်သလောက် အော်စမ်း...’

ဒီအခါ... ဟိုဝိုက်မှာ လူလုံးဝမရှိဘူးကွဲ့’

တိမ်လွှမ်းတောင်မှတစ်ဆင့်ရယ်သံ (၃) ၂၁၃

စုံရင်က မနေနိုင်တော့ပါ။

သူမသည် ပြတင်းပေါက်မှ ခုဖဝင်လိုက်၏။

‘ဟေ့... လူယုတ်မာ လွတ်လိုက်စမ်း’

အခန်းတွင်းရှိ မိန်းကလေးမှာ အဝတ်အစားများစုတ်ပြု၍ ငိုနေ၏။

ထိုလူမှာ စုယင်ဝင်လာသည်ကိုက တွေ့လိုက်ရသော အခါ အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ဟင်... မင်းဘယ်သူလဲ လွန်လှချည်လား’

စုယင်၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဒေါသကြောင့် တုန်ယင်သွားသည်။

‘အေး... ကျွန်မက ရှင်ရဲသေမင်းပဲ’

သူမသည် ပြောရင်း ထိုလူ၏ရင်ဝဲသို့ ခုန်၍ကန်လိုက်လေသည်။

နောက်သို့ ပက်လက်လန်လဲကျသွားလေသည်။

သို့သော်....

ချက်ချင်းပင် လူ့လိမ့်က အင်္ကျီပက်ကို ဘစ်ချက်ဝေ ဖမ်းလိုက်သည်။

ခဲးပါးလေးတစ်လက်ဖြစ်၏။

စုယင်က အသာအယာ ရှောင်တိမ်း လိုက်လေသည်။ ထိုလူသည် အခြေအနေမဟန်မှန်း သိလိုက်သည်နှင့် အခန်းပြင်ညီသွက်ပြေးသွားလေသည်။

‘ဒီလိုဘယ်ရမလဲ’

စုယင်သည် အပြင်ဘက်သို့ လျှောက်မြန်စွာ ပြေးလိုက်သွား
လေသည်။

သို့သော်...

ထိုလူ၏ ဖခင်အယောင်ကိုပင်လုံး မမြင်တွေ့ရတော့ပါ။

*

*

*

စုယင်သည် ခံစားတိုင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်လာလေ၏။

မိန်းကလေးမှာ ငိုနေဆဲပင်။

‘ကဲ...ကဲ...မငိုပါနဲ့တော့... ထိုလူကို ကျွန်မ မောင်းထုတ်
လိုက်ပါပြီ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’

‘မလိုပါဘူးရှင်... မတရားတာ တွေ့ရင်တော့တားဆီးရမှ
လူတိုင်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင်တာဝန်ပါ’

‘သူက ကျွန်မကို ရိုက်လဲရိုက်ပါတယ်ရှင်’

စုယင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

သူမသည် မိန်းကလေးအား စေ့စပ်စွာ ကြည့်မိလေ
သည်။

မိန်းကလေး၏ ကျော့ပြိုင်လက်နှင့်မျက်နှာတွင် အညိုအခဲ
မှူးမွှေးစွဲနေသည်ကိုတွေ့ရုံကပ်ရသည်။

‘ဘာက...တောင့်တင်းလှသန့်တာက... ရှင့်ကို အိမ်ခေါ်
သွားပြီး ဆေးကုညှိပေးမယ်...လာ’

သူမသည် မိန်းကလေးနားတွင် ခူးသောက်ချကာဖေး
လိုက်လေ၏။

ထိုတစ်ခဏအတွင်း သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါ သွားလေ
သည်။

‘ဟင်...ရှင်...ရှင်’

မိန်းကလေးက မတ်တတ်ရပ်ကာ စောစောကျစွာ ရယ်သို့က်
လေသည်။

‘ဟင်...ဟင်...ရှင်အသိမိသွားတာပါရှင်’

မိန်းကလေးက စုယင်အား သွေးကြောပိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။

စုယင်သည် တံဘင်းတင်းကြိုက်ကာ...

ရှင်က အယ်သုလဲ’

မိန်းကလေးက ပြုံး၍

‘ကျွန်မက ပျံလွှားမယ်ပါ’

စုယင် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူမသည် ပျံလွှားမယ်၏လက်ဘောင်း ညှိ ကျရောက်ခဲ့လေပြီ
ဖြစ်၏။

‘ရှင်တို့ အလုပ်ချင်လို့လဲ’

ပျံလွှားမယ်က

ကျွန်မက ရှင့်ကိုဘဝလုပ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဖမ်းခိုင်းလို့ပါ။

‘ရှင်တို့က ကျင်းရွှေကံဂိုဏ်းကမှ ဟုတ်ရဲ့သားရှင်’

ပျံလွှားမယ်က ပြုံး၍

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ရှင်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက တကယ်တော့ ပိုင်ကျွန်ကို လိုချင်တာပါ’

စုယ်က မွဲပြုံးပြုံး၍

‘ဒါဖြင့် သူ့ကိုသွားဖမ်းပါလားရှင်’

ပျံလွှားမယ်က

‘မဖြစ်လို့ပေါ့ရှင်၊ သူ့အနားမှာ သိုင်းရာဇာ ရှိနေတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပိုင်ကျွန်ကို အရှင်လိုချင်တာရှင်၊ ဒါကြောင့် ရှင့်ကိုတည်ကြက်အဖြစ် အသုံးပြုပြီးတော့ ပိုင်ကျွန်ကို မျှားခေါ်ရမှာ’

စုယ်သည် တက်တစ်ချက်ခေါက်ကာ

‘ရှင်တို့ သိပ်ယုတ်မာတယ်’

ပျံလွှားမယ်သည် မကြားသယောင်ပြုကာ လက်ခုပ်ဘီး လိုက်၏။

လက်ခုပ်သံ ဆုံးသွားသည်နှင့် လူသုံးယောက် တဲအတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာ၏။

ထို့နောက်....

စုယ်ကားထမ်းကာ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် သွားကြတော့သည်။

သူမမှာ မည်သို့မျှမလှုပ်ရှားနိုင် တောင့်တောင့်ကြီးလိုက်ပါသွားရလေသည်။

သိုင်းရာဇာသည် စိတ်အလွန်လှုပ်ရှားနေ၏။

ပိုင်ကျွန်မှာလည်း စမ်းချောင်းလေးတစ်လျှောက် ငေး၍ ကြည့်နေ၏။

မုန်းတည့်ချိန်သို့ပင် ရောက်နေပြီဖြစ်၏။

ပိုင်ကျွန်သည် သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

‘အာ...ကျွန်တော် စုယ်ကိုလိုက်ရှာဦးမယ်’

သူကပြောရင်း စမ်းချောင်းလေးတစ်လျှောက် ပြေးထွက်သွား၏။

စုယ်သွားတတ်သော နေရာများကို ရှာဖွေကြည့်၏။

စုယ်၏ အရိပ်အယောင်မျှကိုပင် မတွေ့ရပါ။

‘စုယ်...ညီမရေ’

သွေးသည် ကျယ်လောင်စွာဖြင့် အော်ခေါ်လိုက်လေ၏။
သူ၏အသံသည် တစ်တောလုံးသို့ လွင့်ပျံ့သွားလေ
သည်။

သို့သော်....
တို့ပြန်သံ လုံးဝမကြားရပါ။
စုယ်သံသည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိနေပါသနည်း။
ပိုင်ကျွန်၏ရင်ရင်ထဲ၌ ထိတ်လန့်လှ၏။
စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်များသည် ရင်ထဲတွင် ပြင်းထန်စွာဖြစ်ပေါ်
လှ၏။

အချိန်အတန်ကြာ ရှာဖွေသော်လည်း မည်သည့်ထူးခြား
ချက်ကိုမ မတွေ့ရပါ။
ထို့ကြောင့်....

သွေးသည် သိုးရာဇာထံပြန်၍ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရန် ဆုံး
ဖြတ်လိုက်လေသည်။

ညနေဆည်းဆာ....
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေ၏။
အိပ်စားဝင်လာကြသော ငှက်ကလေးများ၏ အသံမှာ
သာယာနူးပျော်ဖွယ် ကောင်းလှပသည်။

သို့သော်
ပိုင်ကျွန်၏ရင်ထဲတွင် လွန်စွာ စိုးရိမ်နေ၏။
သူသည် တုံ့အတွင်းသို့ လွမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် သိုင်းရာဇာ
၏ စိုးရိမ်စွာမေးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။
‘တယ်လိုလိုဟေ’

ပိုင်ကျွန်က ခေါင်းခါယမ်းလှိုက်၏။
‘အတူခဲပါဘူး အဘရယ်’
သိုင်းရာဇာက

‘ဒါဖြင့် သူက ဘယ်ကိုသွားရတာလဲ’
ပိုင်ကျွန်က ‘အနည်းငယ်စဉ်းစား၍’
‘ကျွန်တော် စိတ်ဆင် တစ်ယောက်ယောက်က ပစ်သွား’
တယ် ဖြစ်ရယ်’

ကျွန်းရှောက်ဂိုဏ်း၊
သိုင်းရာဇာက လွတ်နေ အသံထွက်သွားလေ၏။
ပိုင်ကျွန်ကလည်း ခေါင်းညှိလိုက်၏။
‘ကျွန်တော်သို့ ထင်နေတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့နောက်လိုက်’
သွေးမယ်

သိုင်းရာဇာက
‘နေဦး၊ မင်းက သူတို့ဂိုဏ်း ရဲ၌နေချုပ်ကိုသိလို့ ဆား’

၂၂၀ မိုးကျော်သူ

‘မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သိတဲ့လူတစ်ယောက်ကတော့
လွင်ဟွမ်မြို့မှာ ရှိတယ်’

သိုင်းရာဇာ၏ မျက်လုံးအစုံ တေးစက်ပသွားလေသည်။

‘ဘယ်သူလဲ’

‘လူကိုတော့ အတိအကျမသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့
မျက်ခုံးမွေးနှစ်ခုကြားမှာ မွဲအနီအကြီးကြီး တစ်ခုရှိတယ်’

သိုင်းရာဇာသည် ခေတ္တမျှစဉ်းစား၍

‘မွဲအနီနဲ့လူဆိုရင်ရင်တော့ ဟုန်ကျန်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်
ရှိတယ်’

ပိုင်ကျန် ဝမ်းသာသွားလေ၏။

‘ဟုတ်တယ် သုပဲဖြစ်ရမယ်’

သူသည် သိုင်းရာဇာအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ....

‘အဘ...ကျွန်တော်ကို သွားခွင့်ပြုပါ’

သိုင်းရာဇာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

‘အခု အချိန်မှာ မင်းရဲ့သိုင်းပညာနဲ့ ကျင်းရှောက်ဂိုဏ်းကို
ဖြိုခွဲဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ကျုပ်ရဲ့အထက်
မြက်ဆုံး သိုင်းကွက် သင်ပေးမယ်....’

‘ပြီးတော့ ကျုပ်လေ့လာ သလောက်ဆိုရင် လာမား
ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ သိုင်းကျမ်းက အတိုင်းအားအလွန်တော့ရင်၊
တဲ့ ရန်သူနဲ့တိုက်ရင် အရမ်းအသုံးဝင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်း
သိုင်းပညာ ဆပ်သင်ပါ’

တိမ်လွှမ်းတောင်မှတစ်ဆင့်ရယ်သံ (၃) ၂၂၁

ပိုင်ကျန်သည် မည်သို့မျှ မကြံနိုင်တော့ပါ။

ထို့ကြောင့်....

သိုင်းရာဇာ၏စကားကို နားထောင်လိုက်ရလေသည်။

* * *

တစ်လတည်းဟူသောအချိန်သည် ကုန်ဆုံးသွားချေပြီ။

ပိုင်ကျန်သည် သိုင်းရာဇာ၏သိုင်းပညာအချို့နှင့် လာမား
ဘုန်းတော်ကြီး၏ သိုင်းကျမ်းထဲမှ သိုင်းကွက် ဆယ်ကွက်
ခန့် တတ်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သိုင်းရာဇာသည် ထိပ်တန်းအဆင့်မြင့် သိုင်းသမားဖြစ်
သည်။

တစ်ချိန်က သိုင်းလေ့စွဲတတွင် ခေးဘုရင် စုအိနှင့်တူ၍
ကျော်ကြားခဲ့သူဖြစ်၏။

မန်ချူးအစိုးရ တတ်လာပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် မျိုးချစ်
ပုဂ္ဂိုလ်များနည်းတူ ဇာတ်မြူပုံနေထိုင်ခဲ့၏။

သိုင်းရာဇာသည် တိဗက်စာနှင့် စကားကိုလည်း တတ်
မြောက်၏။

၂၂၂ မိုးကျော်သူ

သုသည် မန်ချူးအစိုးရအား ပြည်မကြီးမှ မောင်းထုတ်
နိုင်ရန် အစဉ်ကြိုးစား ကြံစည်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်
သည်။

သိုင်းရာဇာတ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...
'ပိုင်ကျွန်... ခင်းလဲ သိုင်းပညာတော်တော်တိုးတက်နေပြီ၊
သွားချင်ရင် သွားနိုင်ပါပြီကွယ်'
ပိုင်ကျွန်က ဝမ်းသာသွား၏။
'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အဘ၊ ကျွန်တော် ခံယင်ကိုကယ်
ပြီးဘာနဲ့ အာအဲပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်'
သိုင်းရာဇာသည် ပိုင်ကျွန်အား စူးစိုက်ကြည့်၍...
'ပိုင်ကျွန်လားဘုန်းကြီးရဲ့ သိုင်းပညာကို မှန်ကန်တဲ့
နေရာမှာပဲ အသုံးပြုပါ'
ပိုင်ကျွန်က ခေါင်းညိတ်၍...
'ကျွန်တော် ကကိပေးပါတယ်အဘ'
သုသည် သိုင်းရာဇာအား နှုတ်ဆက်ကာ လွင်ယွမ်မြို့သို့
ဦးတည်ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

* * *

လွင်ယွမ်မြို့၊
ယူနန်ပြည်နယ်၏ မြို့တော်တစ်ခုဖြစ်၏။
လမ်းလနားဆက်သွယ်ရေး ကောင်းမွန်သဖြင့် ရောင်ဝယ်သူ
များဖြင့် စည်ကားလေသည်။

မန်ချူးအစိုးရ၏ ဩဇာအာဏာလွှမ်းမိုးသော နေရာလည်း
ဖြစ်၏။

လွင်ယွမ်မြို့သို့ သွားရာလမ်းပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်
သွက်လက်စူးလျှောက်နေ၏။

ပိုင်ကျွန်ပင်ဖြစ်သည်။

လွင်ယွမ်နှင့် နီးကပ်သော သေသ သူ၏မျက်စိသည် ပို၍
ကောလံလာလေလှဖြစ်သည်။

သိုင်းရာဇာ၏ ပြောပြချက်များကို သူ၏နားထဲတွင် ကြား
ယောင်နေ၏။

ကျင်းချောက်နိတ်သည် မန်ချူးအစိုးရ၏ ဩဇာခံဖြစ်
သည်။

မန်ချူးအစိုးရသည် ပြည်မကြီး ဘားသိမ်းပိုက်လိုက်သော
အခါ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် မခံရပ်နိုင်ဖြစ်လာလေတော့
သည်။

ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းအဖွဲ့သားများဖွဲ့ကာ မန်ချူးအစိုးရကို
ဖော်လှန်ကြလေသည်။

ပြည်သူများအား လှုံ့ဆော်ကြ၏။

မန်ချူးအစိုးရအား အမျိုးမျိုးနှောက်ယှက်ကြသည်။

မနဲချုံးအစိုးရသည် တော်လှန်ရေးသမားများအား ပြင်းထန်သော ဖမ်းဆီးအရေးယူကြ၏။

အင်အားချင်းမမျှဘဲဖြင့် မျိုးချစ်အဖွဲ့များ ပြိုကွဲရတော့သည်။

သို့သော်....

ရှောင်လင့်၊ စုတန်စသော လူအင်အားတောင့်တင်းသည့် ဂိုဏ်းအဖွဲ့များသည် တော်လှန်ရေးသမားများအား နောက်ကွယ်မှနေ၍ ဝံ့ပိုးအားပေးခဲ့၏။

မျိုးချစ်လူငယ်များအား သိုင်းပညာ သင်ကြားပေးခဲ့ကြသည်။

မနဲချုံးအစိုးရက ကြည့်မနေနိုင်ပါ။

ပြည်သူလူထုက အားပေးထောက်ခံသော ဂိုဏ်းသားများအား ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဖြိုခွဲလျှင်ပြသနာများဖြစ်ပေါ်လာမည်ဖြစ်၏။

မနဲချုံးအစိုးရသည် ပြည်သူများနှင့် ပဋိပက္ခမဖြစ်လိုပါ။

ထို့ကြောင့်....

အမျိုးသားသမ္မတဖောက် ကျုံးရိအား ရှောင်လင့်၊ စုတန်စသော မျိုးချစ်ဂိုဏ်းသားများအား ဖြိုခွဲရန်တစ်စုံတစ်ရာပေးခဲ့လေသည်။

ကျုံးရိသည် သူ၏သိုင်းပညာနယ်၌ မနဲချုံးတို့၏ ဩဇာအာဏာကို အသုံးပြုကာ မျိုးချစ်အဖွဲ့အား နှိမ်နင်းဖျက်ဆီးခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်....

မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာသော သိုင်းရာဇာသည် ကျုံးရိအား နှိပ်ခေါ်ကာ သွားရောက်သတ်ဖြတ်ခဲ့၏။

သိုင်းရာဇာနှင့် ကျုံးရိသည် တစ်နေ့နှင့်တစ်ညသွတ်ဖြတ်ပြီး နောက်ပိုင်း သိုင်းရာဇာ ရှုံးနိမ့်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်....

သူသည် ထွက်ပြေးပုန်းခအောင်ကာ သိုင်းပညာများအား ကြိုးစားတီထွင်ခဲ့၏။

ယခုအချိန်တွင်တော့ ရှောင်လင့်၊ စုတန်စသော ဂိုဏ်းများသည် ကျုံးရိ၏ ဩဇာအာဏာလွှမ်းမိုးမှုကို ခံလိုက်ရပြီဖြစ်၏။

ပိုင်ကျွန်သည် တွေးရင်းဖြင့် လျှောက်လာကာ မြီတံခါးသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့လေပြီ။

‘အင်း....တုန်ကျွန်ကို အရင်သွားရှာရမယ်’

သူသည် မြီ၏အဘွားဘက်သို့ ဦးတည်သွားလာလေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင် စုယင်အားကယ်တင်ပြီး သမ္မတဖောက်ကျုံးရိနှင့်ကျင်းရှောင်ဂိုဏ်းအား ဖြိုခွဲဖျက်ဆီးမည်ဟု အားခံထားလေသည်။

၂၂၆ မိုးကျော်သူ

သူတစ်ယောက်တည်းအတွက် ကလဲစားချေခြင်း မစား
လျှင်တောင် နယ်ချဲ့ ထော်လှန်ရေးကြီးအတွက် ဆူညံ
ဖြစ်သော သစ္စာဖောက်တို့အား သုတ်သင်ပစ်ရန်မှာ မျိုးချစ်
ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း၏ တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်လေသည်။

* * *

နဂါးနီစားသောက်ဆိုင်....

အနီရောင်အောက်ခံပေါ်၌ ရွှေရောင်စာလုံးကြီးများဖြင့်
ခန့်ညားစွာရေးသားထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကိုကြည့်ကာ
ပိုင်ကျန်က ပြုံးလိုက်လေ၏။
လင်ယွမ်မြို့တွင် နဂါးနီစားသောက်ဆိုင်သည် အကောင်း
ဆုံး ဖြစ်၏။

အစားအသောက်များနှင့် အရက်များ၊ စုံလင်လှပသည်။
ထိုမြို့သို့ရောက်လျှင်....
ဤနဂါးနီဆိုင်သို့ ရောက်လာမှသာ ထိုမြို့သို့လာရကူးနပ်
သည်ဟု ပြောကြလေ၏။
အစားအသောက် တောင်းခြင်းအပြင် အခြားအကြောင်း
ရင်း တစ်ခုမျှ....

၂၂၈ ပိုးကျော်သူ

ငွေစာနည်းငယ်မှစ၍ သောင်းနှင့်သိန်းနှင့်ချီ၍ လောင်း၊
နိုင်သော လောင်းတစ်သောင်းမျှ ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်လေ
သည်။

ပိုင်ကျန်သည့် စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ လွမ်းဝင်လိုက်သည့်
အခါ ဆိုင်လူလင်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။

‘အစ်ကိုလေး... ဘာများသုံးဆောင်မသိရဘူး’

ပိုင်ကျန်သည် ဆိုင်လူလင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

‘ထမင်းတစ်ပွဲ၊ ဟင်းနှစ်ပွဲ၊ ဟင်းချိုတစ်ပွဲ၊ အကောင်းဆုံး’

အရက်တစ်အိုး’

တစ်ဧကတောင်းမစုပင်...

ပိုင်ကျန်မှတစ်ဆင့် သောင်းလျှာများ ရောက်ရှိလာလေ
သည်။

သူသည် အားရပါးရ စားသောက်ပြီးနောက် ဆိုင်လူလင်
အား ခေါ်ကာ...

‘ဘယ်လောက်ကျလဲ’

‘ကြေးပြားလေးဆယ်ပါ’

သူသည် အိတ်ထဲမှ ငွေတုံးတစ်တုံး ထုတ်ယူကာ စားပွဲ
ပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။

‘ဒီငွေတုံး ဘယ်လောက်တန်လဲက’

‘ကြေးပြားနှစ်ရာလောက် တန်ပါတယ်’

သူက ခေါင်းညိတ်၍

‘ကျုပ်မေးတော့တာကို ဖြေမယ်ဆိုရင် ကြေးပြား... တစ်ရာ
ခြောက်ဆယ်ကို မင်းရမယ်’

ဆိုင်လူလင်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ တောက်ပသွားလေတော့
သည်။

‘အစ်ကိုလေးက ဘာမေးမလို့လဲ’

သူက လေသံတိုးတိုးဖြင့်

‘မျက်ခုံးနှစ်ချက်ကြားမှာ မွဲနီရှိနေတဲ့ တုန်ကျန်ဘယ်မှာလဲ’

ဆိုင်လူလင်၏မျက်နှာမှာ ခုတ်တခုကပ်ကပ်သွားသည်။

စားပွဲပေါ်မှ ငွေတုံးအား သူက သက်စွာ ယူ၍ ပတ်ဝန်းကျင်

ကို မျက်စိစာစားလိုက်၏။

ထို့နောက်

အသံတိုးတိုးဖြင့်...

‘အပေါ်ထပ် လောင်းကစားခိုင်းမှာ ရှိနေပါတယ်’

ဆိုင်လူလင်၏အသံမှာ တိုးညှင်းနေသော်လည်း ပိုင်ကျန်
ကောင်းစွာ နားလည်လိုက်လေသည်။

မဲ့နီကြီး တုန်ကျန်

အပေါ်ထပ်ခန်းမ....

လောင်းကစားသော သူများ၏ အသံများ ဆူညံနေလေသည်။

လူတစ်ယောက်၏အသံသည် အခွေလုံးထက်ပို၍ပင် ကျယ်လောင်နေ၏။

ထိုလူ၏ မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားတွင် မဲ့နီကြီးတစ်လုံးသည် ထူးခြားစွာ ရှိနေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ အသံနှင့် မလိုက်ဖက်အောင်ပင် ပိန်လှနေ၏။

ပိုင်ကျန်သည် ထိုလူအားတွေ့ရသည်နှင့် တုန်ကျန်ဖြစ်မည်ကို ခန့်မှန်းမိလေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင်....

တုန်ကျန်၏နံဘေးသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီးလျှင် တံတို၊ပြောလိုက်သည်။

တုန်ကျန်ခေါင်းညိတ်ကာ ပိုင်ကျန်အားကြည့်လိုက်သည်။

‘မိတ်ဆွေက ညှော်သံထင်ရဲ့’

ပိုင်ကျန်က ခေါင်းညိတ်၍

‘ကျွန်တော် လူလာရှာတယ်ပါ’

‘ဘယ်သူပါလိမ့်’

‘တုန်ကျန်’

တုန်ကျန်က အံ့အားသင့်စွာ ပြုံး၍

‘ကျုပ်က တုန်ကျန်ပါ’

ပိုင်ကျန်က ဦးညှိတ်၍

‘ဟာ....တွေ့ရတာ ဝမ်းလိုက်တာဗျာ’

တုန်ကျန်ကလည်း ပြန်လည်ဦးညှိတ်ကာ....

‘မိတ်ဆွေက ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

ပိုင်ကျန်က အသံတိုးတိုးဖြင့်

‘ကျွန်တော်ကို မေးဆေးသူတော်က လွတ်လိုက်တယ်ပါ’

တုန်ကျန်သည် ပိုင်ကျန်အား သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်၍

‘ကျုပ်တို့ သီးသန့်ခန်းထဲ သွားကြတာပေါ့’

သူသည် ပြောပြီးနောက် အနောက်ဘက်ရှိ သီးသန့်ခန်းသို့

ဦးဆောင်ခေါ်သွားလေသည်။

*

*

*

သီးသန့်ခန်းထဲတွင် ဖြစ်၏။
 တုန်ကျန်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်
 လိုက်သည်။
 ပိုင်ကျန်ကလည်း သူ့ရှေ့ရှိကုလားထိုင်တွင် ဝင်ရောက်၍
 ထိုင်လိုက်၏။
 တုန်ကျန်၏မျက်နှာမှာ လွန်စွာ တည်ကြည်နေသည်။
 'မေးဆေးသူတော်က ဘာမှာလိုက်လို့လဲ'
 သူက အရက်တစ်ခွက် ကမ်းပေးရင်း မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်
 သည်။
 ပိုင်ကျန်သည် အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူကာ...
 'ငှတန်ကြီးကို ငြိမ်အောင်ထိန်းသိမ်းထားဖို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
 ကိုမှီလိုက်ပါတယ်'
 တုန်ကျန်က ပြုံး၍...
 'သိပ်အေးခင်းတယ်၊ ကဲ...ခင်ဗျားလဲ ပင်ပန်းလေ့တယ်
 သေ့ကလေးလိုက်ပါဦးဗျာ'
 ပိုင်ကျန်သည် အရက်အား တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်
 သည်။
 တုန်ကျန်ကလည်း သူ့အား အေးစက်စွာ ကြည့်၍...
 'မင်းက ကျုပ်ကို အလွယ်တကူညှစ်လို့ရမယ်လို့ ထင်နေ
 သလား၊ မင်းသေ့ကလေးမှ နားမလည်ရင် တုန်ကျန်မလုပ်ဘူးကွ'
 ပိုင်ကျန်သည် ရင်အုတ်အား လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ လဲကျ
 သွားလေသည်။
 'ခင်...ခင်ဗျား အဆိပ်...ခပ်'

တုန်ကျန်က ကောက်ကျစ်စွာပြုံး၍...
 'မင်း ဘယ်သူဆိုတာ ငါ့သိတယ်ကွ'
 ပိုင်ကျန်ကမျက်လုံးမပွင့်နိုင်တော့ပါ။
 တုန်ကျန်က ရယ်မောကာ...
 'ပိုင်ကျန်...ပိုင်ကျန်... မင်းကိုယ်မင်းသိပ်လည်လှတယ်ပေါ့
 လေ၊ ဒီမှာ မသေခင်မှတ်သားဦး မင်းရှာနေတဲ့ စုံယင်က
 နှစ်လွန်း တောင်ပေါ်က တို့ရဲ့ ဌာနချုပ်မှာ ရှိနေတယ်ကွ'
 ပိုင်ကျန်သည် လဲနေရာမှ ခုန်က၍ လည်ချောင်းထဲတွင်
 ငုံ့ထားသော အရက်မျှားအား ထွေးထွက် လိုက်၏။
 'ကျုပ်က ခင်ဗျားထက်လည်သို့ ပိုင်ကျန် လုပ်နေတာဗျ'
 တုန်ကျန်က လွန်စွာ အံ့အားသင့်သွားကာ နေ့ကလေး
 နိမ့်ဆုတ်လိုက်၏။
 'မင်း...မင်း...ဘာမှ'
 သူ၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် ပိုင်ကျန်၏ ဓားသည် သူ၏
 ဇာညှပ်ပင်းအား ဖောက်ထွက်သွားလေ၏။
 တုန်ကျန်သည် အသံပင်မထွက်နိုင်တော့ပါ။
 ပိုင်ကျန်သည် ဓားအစီးဆွဲနှုတ်ကာ သွေးများ သုတ်လိုက်
 လေတော့သည်။
 ထို့နောက်
 အခန်းပြင်သို့ တစ်ဟုန်သိုး ပြေးထွက် သွားခဲ့သတော့
 သည်။

* * *

ပိုင်ကျန်သည် သူမအား လိုက်လံ ရှာဖွေနေမည်ကို သူမ
ကောင်းစွာယူကြည်နေ၏။

သူမသည် ဤနေရာသို့ အကျဉ်းသားအဖြစ်လာရောက်နေ
သော်လည်း နှိပ်စက်ခံရခြင်းမရှိပါ။

သူမအား ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးထား၏။
သို့သော်....

သူမအတွက် နေ့စဉ်ဒုက္ခကပ်စွဲနေသည်။
ယင်းဒုက္ခမှာ....

ချန်လွန်းတောင်

ချန်လွန်းတောင်....

သစ်ပင်လုံးဝမရှိသော တောင်ကုန်းဖြစ်၏။

သို့သော်....

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ လွန်စွာပေါများ၏။

စမ်းချောင်း ငယ်များ တသွင်သွင်သွင် စီးဆင်းမနေပါ။

နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကမ်းပါးကြီးသစ်၏။

စုယင်သည် ချန်လွန်းတောင်ရှိ ကျင်းရှေ့ပိုင်း ဂိုဏ်း၏ဌာန

ချုပ်ဆိုရောက်ရှိနေသည်မှာ နှစ်လနီးပါးရှိနေလေပြီ။

သို့သော်....

ပိုင်ကျန်ရောက်ရှိမလာသေးပါ။

မည်သို့ဆိုစေ....

ယင်းကွမ္မာ....
 အချုပ်ခန်းတံခါးပွင့်လာ၏။
 တံခါးဝမှ လူတစ်ယောက်ပေါ်လာသည်။
 ကျင်းရှောက်ဂိုဏ်း၏ အမှတ်တံဆိပ်နဲ့မျိုးဖြစ်၏။
 သူသည်အခန်းအတွင်းသို့ဝင်ကာ စုယင်ရှေ့တွင် မျက်နှာ
 ချင်းဆိုင်၍
 'ဘယ်လိုလို့ စုယင် ကျုပ်ပြောတဲ့ကိစ္စ စဉ်းစား ပြီးပြီ
 လား'

သူပြောထဲ သည်းကိစ္စမှာ....
 'စုယင်၏ အကူအညီကိုယူ၍ ပိုင်ကျန်နှင့်အတူ ဓားဘုရင်
 နှင့် သိုင်းရာဇာတို့အား ကျင်းရှောက်ဂိုဏ်းထဲသို့ဝင်၍ သစ္စာ
 ခံရန် ဖြစ်၏။

စုယင်အား နားပင်အောင် နေ့တိုင်းပြောဆိုနေ၏။
 ယူမက ခေါင်းခါးယမ်း၍
 'ဒီမှာ ကျန်မက်သက်ရင် ပမ်းမနည်းဘူး၊ အဲဒီလို တိုင်း
 ပြည်နဲ့ လူမျိုးအပေါ် သစ္စာဖောက်ရရင်တော့ ကျန်မအတွက်
 တစ်သက်လုံး ပမ်းနည်းနေရမယ်၊ ကျန်မ မလုပ်နိုင်ဘူး'

ဌာနခွဲမှူးက ပြုံး၍
 'နေပါဦး၊ စကားကို ကျန်အောင် မပြောပါနဲ့ဦးဗျာ၊
 ခင်ဗျားမှာ စဉ်းစားဖို့ အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်၊ ကျုပ်
 အနေနဲ့ကတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ရှေ့ထူး ကောင်းကောင်းသေး
 ရအောင် လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်'

စုယင်က မွဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

'ကျွန်မဖေဖေနဲ့ အစ်ကို ပိုင်ကျန်သာ ဒီနေရာကိုရောက်
 လာခဲ့ရင် ရှင်တို့အတွက် မသက်သာဘူးဆိုတာ ကြီးပြောထား
 လိုက်မယ်'

ဌာနခွဲမှူးက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။
 ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဓားဘုရင်နဲ့ သိုင်းရာဇာတို့ကို
 တောင် မမူဘဲ၊ ပိုင်ကျန် မျက်စိသဲဒေသနာ ထည့်ကာမဟုတ်
 ဘူး....

'ဒါပေမယ့် သူတို့လို သိုင်းပညာထက်တဲ့လူတွေအတွက်
 အလကား အသက်ဆုံးရှမယ် အစား ကျင်းရှောက်ဂိုဏ်းကို
 သစ္စာခံရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်လို့ ကခုန် စောင့်ဆိုင်းနေတာ
 ပါ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကြောက်လန့်တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျ'

စုယင်က အံ့စည်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး
 'ရှင်တို့ပြောနိုင်တုန်း ပြောထားပါ၊ သူတို့လာရင် ရှင်တို့
 တယ်လို့ဖြစ်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ပါရှင်'

ဌာနခွဲမှူးသည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍
 'စဉ်းစားပါဦး၊ အချိန်တွေရှိပါသေးတယ်၊ ကဲ....ကျုပ်ကို
 သွားခွင့်ပြုပါ'

သူသည် အချုပ်ခန်းမှထွက်ကာ တံခါးကို ပြန်လည်ပိတ်
 သွားလေတော့သည်။

၂၃၈ မိုးကျော်သူ

ကျင်းရှေ့က ဂိုဏ်းသားများသည် ဟိုမှသည်မှသူ့လေး
နေကြ၏။

သူတို့၏ကိုယ်ပေါ်တွင် အနက်ရောင် ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီများ
ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

ရင်ဘတ်ပေါ်၌ ရယ်မောနေသည့် မျက်နှာကို ငွေရောင်
ခြည်ဖြင့် ထိုးထား၏။

ထိုစဉ်မှာဝင်....

မြင်းတစ်ကောင်သည် အဆောက်အဦးကြီး တစ်ခုရှေ့သို့
ခုန်းစိုင်း မောင်းနှင်လာ၏။

အဆောက်ဦးရှေ့တွင် မြင်းကိုရပ်တန့်ကာ မြင်းပေါ်မှလူ
သည် အထဲသို့ပြေးဝင်သွားသည်။

စကြိုလမ်းရှည်ကိုဖြတ်၍ ခန်းမကျယ်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်
လာ၏။

ကျားသစ်ရေ ခင်းထားသော ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ရှေ့
ရောင် ရက်မောနေသော မျက်နှာဖုံးတစ်ခု တပ်ဆင်ထား
သော လူတစ်ယောက်ထိုင်နေ၏။

ထိုလူသည် ကျင်းရွာတ်ဂိုဏ်း၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ
ကျုံးရီပင် ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ အနုခက်ဘက်တွင် ခန္ဓာကိုယ် ထွားကျိုင်းသည့်
လူဆယ်ဦး စောင့်ကြပ်နေ၏။

ပြေးဝင်လာသူသည် လတ်နှစ်ဖတ်ဆုပ်တာ ခူးထေးစက်
လှိုက်သည်။

တိဇလွမ်းတောင်မှတစ်ဆင့်ရယ်သံ (၃) ၂၃၉

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး.... ဌာနခွဲမှ... နံပါတ်လေးဆီက သတင်း
လာပါတယ်၊ ခါးဘုရင်စုအိမ် မြေပြန့်ကိုရောက်လာပါပြီ’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျုံးရီသည် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်၍...
‘ဘယ်အချိန်တလဲ’

သတင်းပို့သူက....

‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်ကပါ၊ အခု ဟန်ကြူးမြို့ကို ရောက်နေ
ပါပြီ’

ကျုံးရီသည် သဘောကျသွားပြီး၍
‘ကောင်းတယ်၊ ဟန်ကြူးမြို့မှာရှိတဲ့ ထိုလူတွေကိုချက်ချင်း
အကြောင်းကြားပါ၊ စုအိမ်ကို တွေ့ချင်ရင် ချန်လှန်းတောင်ကို
အခွင့်အလမ်း ပြောခွင့်လိုက်’

သတင်းပို့သူက ခေါင်းညိတ်၍
‘ကောင်းပါပြီ’

သူသည် ချာခနဲလှည့်ကာ ခန်းမထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေ
သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျုံးရီသည် အစားရပါးရ ရယ်မောလိုက်
သည်။

‘ဟုတ်...ဟား...ဟား... စုအိမ်ရေ၊ မင်းသာ ဒီချန်လှန်း
တောင်ပေါ်ရောက်လာရင် ကိုယ် သေတွင်းကိုယ်တူးသလိုဖြစ်
နေမှာပေါ့ကွာ’

သူ၏ရယ်သံသည် ခန်းမတစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့လွင့်သွားခဲ့တော့
သည်။

သူသည် လမ်းကြားတစ်ခုသို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။
ထိုလမ်းကြားထဲတွင် လူသုကင်းရှင်းနေ၏။
သူသည် ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းခန့် လှမ်းမီသောအခါ ရုတ်တ
ရက် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

‘ဟေ့...ပုန်းကူးနေတာ။ သတ္တိရှိလို့လား’

သူ၏အသံမှာ စူးရှကာ ဩဇာသံပါနေ၏။
တစ်ဏအကြာတွင် ရှေ့တစ်ဖက်ရှိ သစ်ပင်ချင်းပေါ်မှ

လူများဆင်းလာလေသည်။
ဆယ်ယောက်တိတ်ဖြစ်၏။
ထိုဆယ်ယောက်အနက်မှ ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်းလော လူ
တစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ထွက်လာကာ...

‘ခင်ဗျားက ခမ်းဘုရင် စုအိ ဟုတ်လား’

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ကော ဘယ်သူတွေလဲ’

ထိုလူက...

‘ကျုပ်တို့ ကျင်းရှောင်းဂိုဏ်းကပါ’

‘ကျုပ်တို့ ဘာကြောင့်ဟန့်တားရတာလဲ’

‘ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မာသိုက်ပါတယ်၊ စုယင်ကို
တွေ့ချင်ရင် ချန်လှန်းတောင်ကိုလာခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါ
တယ်...’

စုအိသည် စုယင်အမည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့် မျက်လုံး
အစုံမှာ စူးရှလာလေသည်။

ခမ်းဘုရင်စုအိ

အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီး ရုပ်ရည်မှာတည်ကြည်
ခန့်ညား၏။

သူ၏ ဆံပင်များနှင့် မုတ်ဆိတ်ငမ္မေးများမှာ ရှည်လျားဖြူ
ဖွေးနေ၏။

သူ၏မျက်လုံးများမှာ လွန်စွာစူးရှတောက်ပ၏။

နားထင်နှစ်ဖက် ချိုင့်ဝင်နေခြင်းကြောင့် အတွင်းအား
အလွန်ကောင်းကဲသိုင်းပညာ အလွန်အဆင့်မြင့်သောလူတစ်
ယောက်ဖြစ်မုန်း သိသာ၏။

သူသည် ဟန့်ကြားမြဲရှိ မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်
သွားနေ၏။

‘မယုက သာဖြစ်လို့ ချန်လွန်းတော်မူပေါ်ကို ရောက်နေ
နေတာလဲ’

ထိုလူက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍...

‘ကျုပ်က ကျင်းရောင်ဂိုဏ်းရဲ့ အမှတ်ခြောက် ဌာနခွဲမှူး
ပါ၊ လူကြီးမင်းရဲ့သမီးကို ကျုပ်တို့က ခေါ်ထားလို့ပါ’

ဌာနခွဲမှူးပြောသောစကားအဓိပ္ပာယ်ကို စုအိက နားလည်
လိုက်လေသည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်မရပဲ ကျုပ်သမီးကို
ခေါ်ဆောင်တဲ့အတွက် မင်းတို့ ကျုပ်ကို အလျော် ပြန်ပေး
ရမယ်’

ဌာနခွဲမှူးကပြုံး၍...

‘အများပါလီမ့်’

စုအိသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်၍ ကောင်းကင်သို့ မေ့
ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍...

‘မင်းတို့ရဲ့ အသက်’

ကျင်းရှောင်ဂိုဏ်းသားများ၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား
သည်။

သူတို့သည် စုအိအား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ၏။

အမှတ်ခြောက် ဌာနခွဲမှူးသည် လက်ထဲမှ ဓားပြေးကြီး
အား ဝှေ့ယမ်းလိုက်သေသည်။

‘ယား’

သူသည် ညာသံအစ်ချစ်ပေးအစ စုအိအား တချိန်ထိုး
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျန်လူများကလည်း ခဲယာမှ တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

စုအိ၏ လက်ထဲတွင် မိမိသည် အချိန်ကထုတ်ယူလိုက်မှန်း
မသိသော ဓားတစ်လက်ရောက်ရှိနေ၏။

ဓားမှာ အနီရောင်သန်းနေ၏။

စုအိသည် ဓားအား တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်
တိုက်ခိုက်လေ၏။

ထိုအခါ....

သိုင်းပညာ နနယ်သေးသော ဂိုဏ်းသားအချို့သည် ချက်
ချင်းပင် လွင့်စင်လဲကျသွားကြလေသည်။

ဌာနခွဲမှူးမှာသာ ဓားကြီးဖြင့် ခုခံတိုက်ခိုက်နေ၏။

သူ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် စုအိ၏ဓားချက်များသည် ပင့်ကူ
အိမ်များအလား ပိတ်ဆို့ထား၏။

‘အား’

စုအိ၏ဓားသည် ဌာနခွဲမှူး၏ လည်ပင်အားဖောက်ထွက်
သွားလေသည်။

ထိုလမ်းကျဉ်းကလေးတွင် ကျင်းရှောင်ဂိုဏ်းသားများ၏
အလောင်းများ ပြန့်ကျဲသွားလေတော့သည်။

စုအိသည် ထိုလူများအားကြည့်ကာ မဲပြုံးပြုံး လိုက်၏။
ထို့နောက်....

ချန်လွန်းတောင်ရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်တော့သည်။

* * *

အချို့မှာအသက်မသေဘဲ ချန်လှန်းတောင်သို့ ထွက်ပြေးကြသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းအား အားပေးထောက်ခံသော မျိုးချစ်အဖွဲ့များသည် ကျင်းရွက်ဂိုဏ်းအားဖြိုခွဲရန် စတင်ထွက်ခွာလာကြလေသည်။

* * *

အပြောင်းအလဲ

ဇူလိုင်လတစ်လတွင် ထူးခြားထောပြောင်းလဲမှုများဖြစ်ပေါ်နေ၏။

မေ့ဆေးသူတော် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ ဇူလိုင်ဂိုဏ်းသားများသည် မေ့ဆေးသူတော်၏ တပည့်များအား သုတ်သင်လိုက်ကြလေသည်။

ဇူလိုင်ဂိုဏ်းချုပ်အသစ် တင်မြှောက်လိုက်ကြလေသည်။
ထို့နောက်.....

ရှောင်လင်ကျောင်းသို့ သွားရောက်ကာ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းသားများနှင့် ပူးပေါင်း၍ ကျင်းပျောက်ဂိုဏ်းမှ လူများကို သုတ်သင်ကြလေ၏။

ည....

တိတ်ဆိတ်မှောင်မဲနေ၏။

လရောင်လုံးဝမရှိပါ။

ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးတွင် အမှောင်ထုက လွှမ်းခြုံ ထားသည်။

သန်းခေါင် ကျော်လေးပြီဖြစ်၍ လူသံသူသံမကြားရတော့ပါချေ။

ကင်းသံများများ၏ စကားပြောသံကို တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားရသည်မှလွဲ၍ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ကျင်းရှောင်ဂိုဏ်း၏ ခန်းမကျယ်ထဲတွင်မီးရောင်ဖြင့် လင်းထိန်နေ၏။

ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်နေသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျုံးရီ၏ မျက်နှာဖုံး အောက်မှမျက်လုံးအစုံသည် ဒေါသရောင်ထွက်နေသည်။

သူ၏ရှေ့တွင် လူတစ်ယောက် ခူးထောက်ထိုင်တစ်ခေါင်း ငုံ့နေသည်။

သူ၏မျက်နှာဖုံးထဲ ထိတ်လန့်နေသည်။

ထိုလူမှာ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းမှ မောင်းထုတ်ခြင်း ခံရသော ကျင်းရှောင်ဂိုဏ်းမှ ဌာနခွဲမှူး တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ကျုံးရီသည် အေးစက်သောအသံဖြင့်....

‘မင်းက ဘာကြောင့်တုတ်ပြေးလစရာတလဲ’

ထိုလူသည် မဝံ့မရဲသောအသံဖြင့်....

‘ကျွန်တော်တို့အလစ်ဝင်တိုင်းတာ ခံရလို့ပါ။ သူတို့ဘက်က အင်အားများပါတယ်။ ဝါးတန်ခိုဏ်းက လူ့အတွဲပါအလစ်ဝင်လာလို့ပါ’

ကျုံးရီက ပြုံး၍....

‘မင်းက ကျင်းရှောင်ဂိုဏ်းက ပေးတာဝန်ကို မကျေပွန်ခဲ့ဘူး မအုတ်လား’

ထိုလူ၏မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်သကဲ့သို့ ဖြူလျော်သွားလေသည်။

သူသည် ကြမ်းပြင်နှင့် ဦးတိုက်လိုက်ပြီး....

‘ကျွန်တော် ကို ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ တောင်းပန်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

‘ဟား....ဟား....ဟား’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျုံးရီက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဌာနခွဲမှူးသည် သူ့အား ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ချစ်လုံးပြုံး၍ ကြည့်နေ၏။

‘ကျွန်တော်....ကျွန်တော် ကို’

ကျုံးရီသည် လက်တစ်ဖက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ကိုယ်ရံခတ်ဆယ်ဦးသည် ဓားကိုယ်စီဖြင့် သူ့အားဝိုင်းရံလိုက်သည်။

ဌာနခွဲမှူးသည် အခြေအနေ မဟန်မှန်း နားထည်လိုက်လေသည်။

သူသည် ခါးကြားမှ ခားဆွဲထုတ်ကာ....

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျွန်တော်ဟာ သေသည်အထိ ကျင်း
ရှောက်ဂိုဏ်းအပေါ်မှာ သစ္စာရှိတယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပေး
ပါ....’

သူသည် ပြောပြီးသည့်နှင့် ခားဖြင့် ရင်ဝဲသို့ ထိုးစိုက်လိုက်
လေတော့သည်။

ထို့နောက်....

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်းလဲကျဆင်းသွားတော့
သည်။

ကျုံးချီ မွဲပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

‘အားလုံးမှတ်ထားကြ၊ ကျင်းရှောက်ဂိုဏ်းကို သစ္စာ
ဖောက်ရင် ဟာဝန်မကျရင် ဒီလိုပဲ သေရမယ်’

သူ၏အသံမှာ အေးစက်နေ၏။

ရန်သူလော

တစ်ချိန်တည်းမှာပင်။

ကျင်းရှောက်ဂိုဏ်းဌာနချုပ်သို့ လူတစ်ယောက် ချဉ်းကပ်
လာလေသည်။

ထိုလူသည် တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် ဝတ်စုံဝတ်ဆင်
ထား၏။

သူသည် အမေ့ဒင်ရိပ်ကဓိကာ ကျင်းရှောက်ဂိုဏ်း ဌာန
ချုပ်သို့ တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

ထိုလူမှာ ပိုင်က မောင်ဖြစ်လေသည်။

ပိုင်ကျန်သည် ကျောက်တုံးကြီးများကြားမှ ကွယ်၍
အဆောက်အအုံများဘက်သို့ ချဉ်းကပ်လိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက်....

၂၅၀ မိုးကျော်သူ

ခြေသံများကြားလိုက်ရလေသည်၊
မီးတုတ်များကိုင်၍ လူနှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာနေ
သည်။

ကင်းလှည့်နေခြင်းဖြစ်၏၊
ပိုင်ကျန်သည် ကျေခက်တုံးကြီးတစ်ခု နောက်ကွယ်သို့ ဝင်
ရောက်ပုန်းအောင်းနေလိုက်လေသည်၊

ထိုသူနှစ်ယောက်သည် ပိုင်ကျန်နံဘေးမှ ဖြတ်ကျော်သွား
ကြလေသည်။

ပိုင်ကျန်သည် ကျောက်တုံး တစ်တုံးကို ကောက်ယူကာ
မိမိ၏အနောက်ဘက်ရှိ ကျောက်တုံးသို့ လှမ်းပေါက်လိုက်
လေသည်။

‘ခေါက်’

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက်ခြေလှမ်း ရပ်တန့်လိုက်
သည်။

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အသံကြား
ရာဘက်သို့ လျှောက်လာ၏။

‘ဟေ့...ဘယ်သူကွ’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပိုင်ကျန်ရှေ့သို့ ရောက်လာလေ
သည်။

ပိုင်ကျန်သည် ပုန်းအောင်းရာမှ ထွက်လိုက်ပြီး လက်သီး
နှစ်လုံးပစ်သွင်းလိုက်၏။

‘ဝုန်း’

‘အား’

တိမ်လွှမ်းတောင်မှတစ်ဆင့်ရယ်သံ (၃) ၂၅၁

ကင်းသမားနှစ်ယောက်လုံး လဲကျသွားသည်။

တစ်ယောက်မှာ လုံးပင်နိုင်တော့ပါ။

ပိုင်ကျန်သည် ကျန်တစ်ယောက်အား ဆွဲယူကာ....

‘စုယင်ကို ဘယ်မှာချုပ်ထားသလဲ’

ထိုလူသည် ပိုင်ကျန်အား ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်၍....

‘အနောက်ဘက် ဆောင်မှာပါ’

ပိုင်ကျန်သည် ထိုသူ၏ မွေကြောအား ပိတ်လိုက်လေ

‘မင်းသိပ်ပင် ပုန်းနေပြီ နားတော့’

ပိုင်ကျန်သည် အနောက်ဘက်ဆောင်သို့ တရွေ့ရွေ့ချဉ်း
ကပ်သွားလေသည်။

* * *

အနောက်ဘက်ဆောင်။
 အနောက်ဘက်ဆောင်မှ စျောက်ကမ်းပါးကိုကျောပေး
 ဤ ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၏။
 ထို့ကြောင့်...
 ထိုအနောက်ဘက် ဆောင်များအား အနောက်ဘက်မှ
 ကျွေပတ်၍သွားရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။
 ရှေ့တည့်တည့်မှစင်၍သာ ရောက်ရှိနိုင်၏။
 သို့သော်...
 အဆောင်များလွှဲလွှဲ အစောင့်များ ထူထပ်စွာစောင့်
 ကြပ်နေကြ၏။
 ပိုင်ကျန်က စိတ်ပျက်သွားလေသည်။
 သူသည် အကြံဉာဏ်များကို အလျင်အမြန်ဆုတ်နေရ၏။
 စုယ်အား မည်သည့် အဆောက်အဦ၌ ချုပ်ထားပါ
 သနည်း။
 အကြောင်းမှာအနောက်ဘက်တွင် အဆောက်အဦငါးလုံး၊
 စုံစား၍ မှီနေသောကြောင့်ဖြစ်၏။
 အစောင့်များသည် လုံးဝအလစ်အလပ်မရှိအောင် သွား
 လာလှုပ်ရှားနေကြ၏။
 ထိုစဉ်...
 ထူးခြားမှုတစ်ခုကိုရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။
 ညာဘက်အစွန်တွင် မှီနေသော အဆောက်အဦသည်
 အခြားအဆောက်အဦများထက် အစောင့်အကြပ် ပိုများပေ
 သည်။

မီးများလင်းထိန်နေ၏။
 ပိုင်ကျန်သည် ထိုအဆောက်အဦးမှာ စုယ်အား ချုပ်
 ထားခြင်းဖြစ်မည် ယူကြည့်မိသည်။
 သူသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားကာ သဘောကျစွာ ပြုံး
 လိုက်လေသည်။
 ထိုနောက်...
 သူသည် ဘယ်ဘက်အစွန်ဆုံးရှိ အဆောက်အဦးဘက်သို့
 ကိတ်တဆိတ်ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။
 ထိုနေရာတွင် အစောင့်မရှိပါ။
 သူ တွေးထင်သည့်အတိုင်းပင် ထိုအဆောက် အအုံမှာ
 မီးဖိုဆောင်နှင့် စတီဗန်းများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ
 သည်။
 သူသည် ကောင်းကင်အား မော့ကြည့်လိုက်၏။
 အချိန်မစောတော့ပါ။

၂၅၄ မိုးကျော်သူ

‘ဒေါင်....ဒေါင်....ဒေါင်’

အခင်းဆီမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံ လေးချက်တိတိ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မကြာမီ....

မိုးလင်းလာပေတော့မည်။

‘ပိုင်ကျန်သည် အကြံအစည်အစည်ကို ချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော်လိုက်လေသည်။’

မကြာမီ....

မီးဖိုခဆောင်တက်မှ မီးတောက်မီးလျှံ များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ပိုင်ကျန်သည် အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာကာ....

‘မီးချို....မီး’

သူသည် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြီးနောက် ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခု နောက်သို့ ဝင်ရောက် ပုန်းအောင်း လိုက်လေသည်။

ကျင်းရွှေကံဂိုဏ်းသားများသည် မီးလောင်ရာသို့ ပြေးလွှားငြိမ်းသတ်နေကြ၏။

ပိုင်ကျန်သည် ပြေးလွှားသံများ၊ အော်ဟစ် သံများ၊ အမိန့်ပေးသံများကြားမှ အချုပ်ခန်း ရှိရာသို့ ခပ်တည်တည် ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ကျင်းရွှေကံ ဂိုဏ်းသားများသည် သူ့အား သတိမပြုမီ ကြပါ။

တိမ်လွှမ်းထောင်မှတစ်ဆင့်ရယ်သံ (၅) ၂၅၅

သူသည် အချုပ်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်သော အခါ အစောင့်သုံးယောက်သည် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ရပ်၍ငေးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူသည် ရုတ်တရက်မျက်နှာကို ခက်ထန်ကာ....

ဟေ့ ဟောင်တွေ.... မီးလောင်နေတာကို မြင်ရက်နဲ့ ဘာဝိုင်နေတာလဲ၊ သေတော့မယ် သွား.... မြန်မြန် သွားငြိမ်းကြစမ်း’

သူက ခပ်တည်တည်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

အစောင့်သုံးယောက်သည် ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် မီးလောင်ရာသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှား သွားလေသည်။

ပိုင်ကျန်သည် သေ့အား ဓားဖြင့် ရိုက်ချီ၊ ပွင့်လိုက်လေသည်။

‘ထေ့ကံ’

အချုပ်ခန်းသေ့ ပုန်သွားသည်နှင့် သူသည် အခန်းတံးသို့ ပြေးဝင်လိုက်၏။

‘စုယင်....ညီခ’

စုယင်သည် အချုပ်ခန်း ထောင့်တံင် ခေ့၍ ခြိပ်နေလေသည်။

သူမအား နောက်ပြင်လက်ကိုကြိုးတုပ်ထား၏’

ပိုင်ကျန်သည် သူမအားပေ့ယူကာ ကြိုးများအား ဖြတ်ပေးလိုက်၏။

စုယင်သည် အံ့သြဝမ်းသာသဖြင့် ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်ပါ။

၂၅၆ စိုးကျော်သူ

ပိုင်ကျန်သည် စိုးရိမ်စွာဖြင့်....
 'ညီမ... လမ်းလျှောက်နိုင်မလား'
 စုယင်က ချစ်ခင်စွာ ပြုံး၍....
 'ရပါကယ် အစ်ကိုရဲ့ ကျွန်မဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး'
 'ကဲ...ဒါဖြင့် သွားကြမယ်'
 စုယင်မှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များ ကျလာလေသည်။
 'မငိုပါနဲ့ ညီမရယ် ဘာမ အားမငယ်နဲ့တော့'
 စုယင်က မျက်ရည်များဖြင့် ပြုံးပြရင်း....
 'ကျွန်မ ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ'
 သူတို့နှစ်ယောက်သည် အချုပ်ခန်း အတွင်းမှ အပြင်သို့
 ပြေ ထွက်သွားကြလေသည်။

ကျုံးရိ၏ ကိုယ်ရံတော် အမှတ်ငါးသည် ရောက်ရှိလာပြီ
 စသည်။
 မီးလည်း ငြိမ်းသွားပြီဖြစ်၏။
 အမှတ် ငါးသည် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးနေ၏။
 'ဟေ့....ထွက်ပေါက်တွေ ပိတ်ထားကြ ရန်သူတွေရောက်
 နပြီ'
 သူသည် ပြောရင်းမှသတိရလာသည်။
 'ဟေ့....ဟေ့....အချုပ်ခန်းသွားကြဦး'
 ဂိုဏ်းသားအချို့သည်အချုပ်ခန်းဘက်သို့ ပြေးလွှားသွား
 စသည်။
 မိုးစင်စင်လင်းလာပြီဖြစ်၏။
 မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးရှင်းလင်းပြတ်သားနေ၏။
 ပိုင်ကျန်သည် အခြေအနေမကောင်းမှန်း ရိပ်မိလိုက်လေ
 သည်။
 သူတို့သည် ကျော့ကတ်တုံးများအား အကာအကွယ် ယူ၍
 ထွက်ရန်ကြိုးစားလိုက်လေ၏။
 ကျော်ရှောက် ဂိုဏ်းတားအချို့နှင့် ရင်ဆိုင် တိုးမိသွား
 သည်။
 'ဟေ့....ရန်သူ ဒီမှာဟေ့....မပြေးနဲ့'
 ဂိုဏ်းသား များသည် ညာသံဇပးကာ သူတို့နောက်သို့
 က်လာကြ၏။
 ပိုင်ကျန်သည် စုယင်၏သတ်ကိုဆွဲကာ ထွက်ပေါက်၍ရာသို့
 တားပြေးလေ၏။

၂၄၀ မိုးကျော်သူ

လွှတ်ပါချေ၊

သူတို့ ရှေ့တွင်လည်း ဂိုဏ်းသားအချို့က ပိတ်ရပ် နေ၏။

အမှတ်ငါးသည် မှီပြုံးပြုံး

'ကဲ...ပြေးနိုင်ရင် ပြေးကြလေ'

သူသည် ဂိုဏ်းသားများအားအော်ဟစ်၍...

'ဝိုင်းကြ... မလွတ်စေနဲ့'

ဂိုဏ်းသား အယောက်နှစ်ဆယ်ခန့်သည် သူတို့အား ဝန်းရံ

ထားလိုက်လေ၏။

'ပိုင်ကျန် အေးအေးဆေးဆေးအဖမ်းခံပါ'

'မင်းတို့အနည်အချင်းရှိရင် လာဖမ်းကြပေါ့'

အမှတ် ငါးကကျယ်လောင်စွာဖြင့်...

'ထိုက်ကြ'

သူ၏အသံဆုံးသည်နှင့် ဂိုဏ်းသားများသည် ပိုင်ကျန်တို့ နှစ်ယောက်အားဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ပိုင်ကျန်နှင့်စုယင်သည် ကျောချင်းကပ်စာ ဝင်ရောက်လှာ သူများအား တကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

'အစ'

'ဝုန်း'

ဂိုဏ်းသားအချို့မှာ ပိုင်ကျန်၏လက်ချက်ကြောင့် လဲကျ သွားလေ၏။

စုယင်၏လက်ချက်ဖြင့် လူငါးယောက်သည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့သည်။

*

*

*

နဂါးပျံ

အမှတ်ငါး၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဒေါသကြောင့် နီရဲလေသည်။

သူက မနေနိုင်တော့ပါ။

'ဒီနေ့ မင်းတို့ ကျင်းရွှာထိဂိုဏ်းအကြောင်း သိသွားစေရမယ်'

သူသည် ပိုင်ကျန်အားတချက်ကြမ်းဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။ အမှတ်ငါးသည် ကိုယ်ရံတော် ဆယ်ဦးအနယ် ဒုတိယ

သိုင်းပညာ အတော်ဆုံးဖြစ်၏။

သူ၏ သိုင်းကွယ်များမှာ...

မိမိအသက်ကိုမဉ္ဇေဘဲ ရန်သူ၏သေကွင်းသေကွယ်များသို့ စို့တိုက်ခိုက်သော ပညာဖြစ်၏။

သို့သော်

သူသည် ပိုင်ကျန်၏ သိုင်းကွက် ငါးကွက်ပြည့်အောင်ပင်
မုန့်ခိုလိုက်ရပါး

ပိုင်ကျန်၏ခံသည် သူ၏လည်ပင်းထဲသို့ ထိုးဖောက်သွား
လေသည်။

အမှတ်ငါးသည် အသံပင် မထွက်နိုင်တော့ပါ။

ပိုင်ကျန်သည် မွဲပြုံးပြုံးကာ ဓားကိုဆွဲနုတ်လိုက်လေတော့
သည်။

‘ဝန်း’

အမှတ်ငါး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ
သည်။

ကျန်ရှိနေသော ဂိုဏ်းသားများမှာ နောက်သို့ဆုတ်သွား
တော့သည်။

ရုတ်တရက်....

ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံကြောင့် ဂိုဏ်းသားများ အား
တတ်သွားကြ၏။

‘ဘစတုဖြစ်နေကြတာလဲ’

အသံကြောင့်စွက်ဆယ်နေ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်သည်၊
အဝါရောင်အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထား၏။

သူ၏လတ်ထဲတွင် တေဇဝင်ဌေးတစ်ချောင်း ကိုင်ဆောင်၍
ထား၏။

အင်္ကျီရှင်ဘတ်၌ အစိမ်းရောင်ချည်ဖြင့် နဂါးတစ်ကောင်
ပျံနေပုံကို ရှေးထိုးထားလေသည်။

သူသည် မြေပေါ်တွင် လဲကျသေဆုံးနေသော အမှတ်ငါးကို
ကြည့်လိုက်လေ၏။

‘ဟင်....ကိုယ်ရံတော် အမှတ်ငါးပါလား’

သူသည် ပိုင်ကျန်အား ကြည့်ကာ....

‘မိတ်ဆွေရဲ့သိုင်းပညာက တတ်ကေစွမ်းပါလား၊ ခင်ဗျား
နမူနာ ဘယ်လိုခေါ်သလဲ’

ပိုင်ကျန်က လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍

‘ကျန်တော်နာမည် ပိုင်ကျန်ပါ’

ထိုလူ၏ မျက်ခုံးမွေးအစုံသည် နဖူးပေါ်သို့ပြင်းတက်သွား
လေသည်။

‘ဪ.... အဖြူရောင်ဓား ပိုင်ကျန်ဆိုတာ ခင်ဗျားကိုး’

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

နဂါးပျံက အမှတ်ငါးအား လက်ညှိုးထိုးပြ၍

‘သူ့ကို ခင်ဗျားသတ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား’

ပိုင်ကျန်က ခေါင်းညိတ်၍

‘ဟုတ်ပါတယ်’

နဂါးပျံက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

‘အင်း....သူနဲ့သိုင်းပညာက ခင်ဗျားကိုမမိဘဲနဲ့ သွားပုန်
တော့ အခုလိုဖြစ်တာပေါ့၊ ခါပေမယ် ကျုပ်တို့လူကိုသတ်ရင်

ကျုပ်တို့ အဲဒီလူကိုပြန်သတ်ရမယ်တာဝန် ရှိနေတယ်ဗျာ’

ပိုင်ကျန်သည် တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်လေသည်။

၂၆၂ မိုးကျော်သူ

‘ဝါဖြစ်သင့်ပါတယ်၊ ကဲ...ခင်ဗျားပဲ စပါ’
‘ကောင်းပြီ၊ မိတ်ဆွေ ခံနိုင်ရင်ပဲ’
နဂါးပျံဆည် ကြွေးဝါးရင်း ပိုင်ကျန်ထံသို့ခန့်ပျံတိုက်ခိုက်
လိုက်တော့သည်။

* * *

အတုနှင့် အစစ်

နေမြင့်လာပြီ ဖြစ်၏၊
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတိုင် အလောင်းများ ပြန့်ကျဲနေလေ
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...
ကျင်းရှောင်ဂိုဏ်း၏ ခေါင်းဆောင်ကျားရိုသည် ကိုယ်ရံ
တော်များ ခြံရံကာ အဆောက်အအုံထဲမှ လှမ်းထွက်လာလေ
သည်။

ဆူညံနေသည့် အသံများ ရုတ်တရက် ရပ်တန့် သွား၏၊
‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကြွလာပါပြီ’
ဂိုဏ်းသားများက ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်သိုက်လေ
သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင်....

‘ဝုန်း’

‘အား’

နဂါးပျံ၏ရင်ဝဌ် ဓားဒဏ်ရာဖြင့် လဲကျသေဆုံးသွားလေသည်။

ပိုင်ကျန်သည် ဓားပေါ်မှသွေးများအား အသစ်အသစ် သုတ်လိုက်၏။

ကျင်းရှောက်ဂိုဏ်းသားများ ရှေ့မတိုးဝံ့ကြတော့ပါ။

အထပ်ထပ် ဝိုင်းရံထားကြလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျုံးရီသည် ပိုင်ကျန်နှင့် ဝါးတစ်ချက်ခန့် အကွာတွင် ရပ်တန့်လိုက်၏။

သူသည် ပိုင်ကျန်အား စူးစိုက်ကြည့်ကာ

‘ပိုင်ကျန်၊ မင်း ငါ့ဆီမှာသစ္စာခံရင် အသက်ချမ်းသာပေးမယ်၊ ရာထူးလဲပေးမယ်၊ ခါမှမဟုတ်ရင်တော့’

သူက စကားကို ရပ်တန့်လိုက်၏။

ပိုင်ကျန်သည် မွဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး

‘ကျုပ်က သစ္စာဖောက် ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး၊ အဲဒါ....

သစ္စာဖောက်ဆိုရင်လဲ အရှင်မထားတတ်ဘူးဗျ’

သူသည် မိမိတို့နှစ်ယောက်တည်းနှင့် ဤဂိုဏ်းကြီးအား ပြီးခဲ့ရန်မဖြစ်နိုင်သည်ကို နားလည်ထား၏။

သို့သော်....

နောက်ဆုံးအချိန်ထိ တိုက်ပွဲဝင်သွားရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျုံးရီက ခြေစွက်ကပ်သောအသံဖြင့်....

‘စဉ်းစားပါဦးလေ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ကျုပ်တို့

ဂိုဏ်းကြီး တစ်ခုလုံး’

သူ၏စကား မဆုံးသေးပါ။

ပိုင်ကျန်သည် အနီးရှိ ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်အား တစ်ပြိုင်နက်တည်း တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

‘အခု’

‘အင်း’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျုံးရီသည် လွန်စွာ ဒေါသထွက်လာလေသည်။

သူသည် လက်တစ်ဖက်အား ရှေ့ယမ်းတာ

‘တိုက်’

သူ၏အသံဆုံးသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်မှာပင် မီးရှိုးမီးပန်း အနီရောင်တစ်ခုသည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ တက်လာလေသည်။

ယင်းမှစ၍....

တင်းမျှော်စင်မှ ရန်သူရောက်နေကြောင်း သတိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ရံတော် တစ်နှင့်နှစ်သည် ခံတပ်ဝဲဘက်သို့ပြေထွက်သွားလေသည်။

ဂိုဏ်းသားအချို့လည်း လိုက်ပါသွားကြသည်။

ပျံ့လွှားမယ်နှင့် ကျန်လူများသည် ပိုင်ကျန်နှင့်စုံယှက်ကို
တစ်ပြိုင်နက်ပင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကိုယ်ချီတော် တစ်နှင့် နှစ်မှာ မြောက်ပိုင်းဒေသတို့တွင်
ကျော်ကြားသည့် သိုင်းသမားများ ဖြစ်၏။

မန်ချူးနယ်ချဲ့တို့ ပြည်မကိုသိမ်းပိုက်သည့်အချိန်မှ စတင်၍
ခေတ်ပျက်သည်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ စီပူးရှာနေကြသည့်
လမ်းခားပြုများ ဖြစ်လာလေသည်။

ကျုံးရီ၏ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းမှုကြောင့် ကျင်းရှေ့ကန်ဂိုဏ်း
ထဲသို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ခံတပ်ဝသို့ ရောက်လာသောအခါ...

အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် ခံတပ်ထဲသို့ အေးဆေးစွာဖြင့်
လှမ်းဝင်လာ၏။

‘ဟေ့.....ရပ်လိုက်’

အဘိုးအိုက ရပ်တန့်လိုက်၏။

အမှတ်တစ်က.....

‘ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ’

အဘိုးအိုက အေးစက်သောအသံဖြင့်....

‘ကျုပ်ဘယ်သူဆိုတာ ငင်းတို့သိစရာမလိုဘူး၊ မင်းတို့

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီ လိုက်ပို့ စမ်းပါ’

အမှတ်တစ်နှင့် နှစ်တို့သည် အဘိုးအိုအား ပိုင်းရံကာ....

‘ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကို တွေ့ခင်တိုင် တွေ့လို့ရမယ်လို့

ထင်နေသလား’

အဘိုးအိုကပြုံး၍....

‘ဟေး.....မင်းတို့ဂိုဏ်းချုပ်က ဖိတ်ထားလို့လာတာ၊ မင်း

တို့က ဧည့်ဝတ် မကျရင်တော့ ကျုပ် ဒီကနေ ပြန်လှည့်သွား

တော့မယ်’

အဘိုးအိုသည် နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လိုလေသည်။

အမှတ်တစ်က တောဝသွားသည်။

အမှတ်နှစ်က လေသံ သဲ သဲ ဖြင့်....

‘အင်ကိုကြီး၊ ဒီလူက မဟာမိတ်ဖြစ်နေရင် ကျွန်တော်တို့

အပြစ်တင်ခံရလိမ့်မယ်၊ ခေတ်သားရင် ကေစင်းမယ်’

အမှတ်တစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုသည်ခံတပ်အပြင်ဘက်သို့တစ်လှမ်းချင်းဝေးသွား

သွားနေ၏။

အမှတ်နှစ်က ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

‘အဘ.....နေပါဦး’

အဘိုးအိုက ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

‘ဘေးကိစ္စရှိသေးလို့လဲ’

အမှတ်နှစ်က ဦးညွှတ်၍....

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ တွေ့ချင်ရင် ကျုပ်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ’
အဘိုးအိုက သဘောကျစွာပြုံးလိုက်လေသည်။

ထိုနောက်....

ပြန်လှည့်ကာပြီး....

‘ဒီလိုမှပေး’

အမှတ်တစ်နှင့် နှစ်သည် ၅၅.၉ ဦးဆောင်ကာ တိုက်ပွဲဖြစ်
ရာနေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

*

*

*

စုယင်၏လက်ချက်ဖြင့် ဂိုဏ်းသွားအချို့သည် မြေပေါ်သို့
လျှံကျသွားလေသည်။

‘ပျံလွှားမယ်သည် သူမထံသို့ ခုန်ဝင်လာလေသည်။

စုယင်သည် ပျံလွှားမယ်အား တွေ့လိုက်ရသောအခါ
အံ့တင်းတင်းကြိတ်၍....

‘ရှင်လာပြီကိုး’

ပျံလွှားမယ်က အေးစက်စွာပြုံး၍....

‘ကျွန်မတို့ တွေ့ကြပြန်ပြီနော်’

သူမသည်ပြောရင်း ဓားအား ရင်ဝတွင် ကန့်လန့်ဖြတ်
ထားလိုက်လေသည်။

သူမကိုင်ဆောင်သောဓားမှာ နှစ်ဖက်သွားဓား ဖြစ်လေ
သည်။

အရှည်မှာ သုံးပေခန့်ရှိ၏။

ဓားသွားတွင် စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင်သန်းနေ၍ အဆိပ်လူး
သားမွန်းသိသာ၏။

ပျံလွှားမယ်သည် ဓားအား တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်လေ
သည်။

နေရောင်ထဲတွင် ဓားရောင်များလက်သွားသည်။

‘ကဲ....ဒီတစ်ခါတော့ ရှင့်ကိုဖမ်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အသေ
သတ်မှစုရှင့်’

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် စုယင်အား ‘တရကြမ်းတိုက်
နိုက်လိုက်သည်။

စုယင်သည်ဂိုဏ်းသားများနှင့်တိုက်ခိုက်စဉ်က လတ်မောင်း
တွင် ဒဏ်ရာတစ်ချက်ရရှိ၏။

ထို့ကြောင့်....

သူမသည် အလွန်မောပန်းနေပြီဖြစ်၏။

သို့သော်....

လုံးဝအားမလျော့ပါ။

သူမသည် အမှန်တရားကိုယုံကြည်သည့်အတွက် အသတ်
သေမချင်၊ တိုင်းပြည်သစ္စာဖောက်များကို သုတ်သင်မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သူမသည် ဓားဖြင့် ပြန်လည် ခုခံတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

*

*

*

နေ၏အပူရှိန်သည် ပို၍ပို၍ တိုးလာသည်၊
 ကျင်းရှောက်ဂိုဏ်းသားများ၏အလောင်းများ မြေပေါ်
 တွင် ပြန့်ကျဲနေ၏။
 သို့သော်....
 ပိုင်ကျန်နှင့်စုယင်အား ဝိုင်းရံ ဘိုက်ခိုက်နေသူမှာလည်း
 မနည်းလှပေ။
 သူ့ကိုယ်လည်း လူအများနှင့် ဝိုင်းရံ တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း
 ပိုင်ကျန်က မမူပဲ။
 သူ၏ဓားရောင်သည် နေရောင်ထဲတွင် ဝင်းလက်တောက်
 ပနေ၏။
 လူ၏အဖြူရောင်ဓားမှာ သွေးများစွန်းထင်းနေပြီဖြစ်လေ
 သည်။
 သူ၏ဓားအောက်တွင်ကျင်းရှောက်ဂိုဏ်းသားများအသက်
 ဆုံးရှုံးခဲ့သည်မှာ မနည်းတော့ပေ။
 ကိုယ်ရံတော်များကလည်း ပိုင်ကျန်အား သဲကြီးမဲကြီး
 ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နေ၏။
 ပိုင်ကျန်သည် တိုက်ခိုက်နေရာမှ သူတို့ထံသို့ လျှောက်လာ
 သော လူတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။
 သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ဝင်းလက်သွေးခဲသည်။
 သူသည် စုယင်အား အော်၍ ပြောလိုက်လေသည်။
 'ညီမရေ....အားမဝယ်နဲ့၊ ဆရာသာနေပြီ'
 သူ၏အသံကြောင့် စုယင်ကလည်း ဝမ်းသာသွားလေ
 သည်။

'ဖေဖေလာပြီ ဟုတ်လူစား'
 တိုက်ပွဲအား ရပ်ကြည့်နေသော ကျုံးရိကလည်းမိမိတို့ထံ
 ဘေးဆေးစွာ လျှောက်လာနေသော စုအိအားတွေ့မြင်လိုက်
 သေးသည်။
 သူသည် ကိုယ်ရံတော် အမှတ်တစ်နှင့် နှစ်အား ဝေးသွား
 ကြီးစွာဖြင့် ဘော်ဟစ်လိုက်တော့သည်။
 'ဟေ့ ကေ့ခင်တော့ အဲဒါ မိတ်ဆွေမဟုတ်ဘူးကွ ရန်သူ
 တိုက်ကြ'
 သူ၏အော်သံကြောင့် ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်မှာ အသံ
 ဝင်သာဟာ စုအိအား တိုက်ခိုက်သေတော့သည်။
 'ဟား....ဟား...ဟား'
 စုအိက သဘောမကုန်စွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။
 ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်၏ သိုင်းကွက်များသည် သူ့အား
 မည်သို့မျှ မထိခိုက်စေပါ။
 စုအိသည် အမှတ်တစ်၏ ဂုဏ်အား ခြေဖျားဖြင့်ကန်လိုက်
 လေသည်။
 'အား....'
 အမှတ်တစ်သည် မြေပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျသွား၏။
 စုအိသည် ခြေဖျားဖြင့် ခတ်လိုက်သည် ဆိုသော်လည်း
 ခြေဖျားတွင် အတွင်းအားထည့်ထားသဖြင့် ပျော့ပျောင်းနေ
 သော မာကြောနေသည်။
 အမှတ်တစ်သည် ရုတ်တရက်ထိတ်လန့် သွားလေ၏။
 သူသည် အံတင်၊တင်းကြိတ်လိုက်သည်။

၂၃၂ မိုးကျော်သူ

‘ဟဟ...’

ညာသံတစ်ချက်ပေးရင်း စုံအိအား ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်
လိုက်လေ၏။

စုအိ၏ သိုင်းကွတ် သုံးကွက်ပြည့်သည်နှင့်....

အမှတ်နှစ်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အဝေးသို့လွင့်စဉ် သူ့နားလေ
သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျုံးရီသည် မနေနိုင်တော့ပါ။

စုအိထံသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားလေသည်။

*

*

*

မျိုးချစ်စွမ်းအား

ချန်လွန်း၏ တောင်ခြေ၊

လူအယေဇက် လေးဆယ်ခန့်ရှိသော လူတစ်စုသည် ချန်
လွန်းတောင်ပေါ်သို့ လျှင်မြန်စွာတက်လာကြသည်။

ထိုလူများမှာ...

ရှောင်လင်း၊ စူတန်နှင့်အခြားသော ဂိုဏ်းများမှ မျိုးချစ်
ဂိုဏ်းသားများဖြစ်၏။

ထိုလူများသည် ကျင်းရှောက်ဂိုဏ်းအား ဖြိုခွဲရန် စုစည်း
လာကြခြင်းဖြစ်၏။

ထိုလူစု၏ ရှေ့ဆုံးတွင် အဘိုးအို တစ်ယောက်လိုက်ပါ
လာလေ၏။

ယင်းအဘိုးအိုမှာ သိုင်းရာဇာပင်ဖြစ်၏။

သူတို့သည် တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိ ချိန်မှစ၍ တိုက်ပွဲ
သံများကိုကြားလိုက်ရ၏။
မျိုးချစ်လူစုံမှာ ကျွန်းမနေတော့ဘဲတိုက်ပွဲရှိရာသို့ အော်
ဟစ်ပြေးလွှားသွားလေတော့၏။

သံသံချင်းထိခတ်သံများ၊ အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသံများ၊
စူးရှစွာအော်ဟစ်လိုက်သံများသည် ချိန်လွန်း တောင်ပေါ်မှ
ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာ၏။
သိုင်းရာဇာဦးဆောင်သော မျိုးချစ်သိုင်းသမားများသည်
မြင်မြင်သမျှကျင်းရွှောက်ဂိုဏ်းသားများအား ပြတ်ပြတ်သား
သားတိုက်ခိုက်သတ်သင်လိုက်ကြ၏။
မကြာမီမှာပင်...
ကျင်းရွှောက် ဂိုဏ်းသားများသည် လုံးဝခုခံခြင်းမပြုနိုင်
တော့ပါ။
အော်နက်ချသူချ၊
သေသူသေဖြင့် အစဉ်ကလျားဖြစ်နေကြ၏။

စုသင်နှင့်တိုက်ခိုက်နေသော ဗိုလ်မှူးမယ်မှာလည်း သိုင်၊
ရာဇအေးသတ်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားသည်။
ကျန်ရှိနေသော ကိုက်ရံတော်များ၊ ဌာနခွဲမှူးများမှာ
လည်းလက်နက်ချအညံ့ခံလိုက်ကြသည်။
သို့သော်...
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျုံးရီမှာ လက်နက်မချသေးပါ။
စုသင်နှင့်သံသိမ့်တိုက်ခိုက်နေ၏။
စုသင်သည် နေခက်သို့ ခြေသုံးလှမ်းမျှ ဆုတ်ကာ...
'မိမိကျုံးရီမင်းလက်နက်ချတာကောင်းလိမ့်မယ်'
'ဟား...ဟား...ဟား'
ကျုံးရီကခြောက်ကပ်စွာ ရယ်မောလိုက်၏။
သူက အေးစက်စွာဖြင့်...
'ကျုပ်အသက်သာသေချင်သေပါစေ၊ ဘယ်ဘေးမှလက်
နက်ချအချိုးမဝေးသွားကွ'
ပိုင်ကျန်သံထားသည်မှာ ကျုံးရီ၏ သိုင်းပညာမှာအလွန်
အဆင်ပြေ၏။
သိုင်းရာဇာပင် ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့ရလေသည်။
သူသည် ဆရာဖြစ်သူ စုသင်အတွက် စိမ်းပူ လာလေတော့
သည်။
သူသည် အံ့တင်းဟပ်ကြိုက်လိုက်သည်။
ထိုနောက်...
ကျုံးရီအား ပင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။
စုသင်မနေနိုင်တော့ပါ။

၂၇၆ မိုးကျော်သူ

သူမသည် ခံခဲ့ရကတော့တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သူမ၏ခံစားပုံကိုလက်အား လူတစ်ယောက်က ဟန်တားလိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာပင်ဖြစ်၏။

စုယင်အံ့အားသင့်သူမသည်။

‘အဘ...ဘာဖြစ်လို့လဲ’

သိုင်းရာဇာသည် ကျုံးရိအားစူးစိုက်ကြည့်က...။

‘သမီး သွားစရာမလိုဘူး၊ ဒီပုံစံအတိုင်း ဆိုရင် ကျုံးရိမကြာခင်ရှုံးမှာပဲ’

စုယင်အံ့အားသင့်သူမလေသည်။

‘အဘ ဘယ်လိုသိတာလဲ’

သိုင်းရာဇာက ပြုံးလိုက်လေ၏။

‘ကျုပ်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျုံးရိက လုံးဝမမေ့ဘဲ နေနိုင်တယ်၊ အခု...ကျုပ်အမြင်တော့ မောင်ပန်၊ နေပြီ မကြာခင်ရှုံးမှာပဲ’

စုယင်က မျက်မှောင်ကုက်၍....

‘အဘ ဆိုလိုတာက’

သိုင်းရာဇာခေါင်းညှိတတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်... ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သူကကျုံးရိ အစစ်မတုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်’

စုယင်ပါးစပ်ပိတ်အားလိုက်၏။

စုအိ၊ ပိုင်ကျွန်နှင့် ကျုံးရိတို့သည် အကြိတ်အနယ်တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

ကျုံးရိ၏ ခုခံမှုသည် တဖြည်းဖြည်းအားလျော့လာစေလည်။

စုအိ၏ခြေဖျားသည်သူ၏ခါးသို့ တည့်မတ်စွာ ကန်မိသွားလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင်....

ပိုင်ကျွန်၏ခါးသည် သူ၏ရင်ဘတ်သို့ တည့်မတ်စွာတိုးဝင်သွားလေ၏။

‘အား’

ကျုံးရိသည် စူးရှစွာ အော်လိုက်လေသည်။

သူသည် ရင်ဘတ်အားဖိကာ လဲကျမည့်အောင် ကြိုးစား၍ ရပ်နေ၏။

သို့သော်

ကြာကြာ မရပ်နိုင်တော့ပါ။

‘ဝုန်း’

မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့သည်။

ပိုင်ကျန်၏ မျက်လုံးအစုံသည် အံ့အားသင့်သွားလေတော့သည်။

သူသည် နာမိကို ကြည့်လိုက်လေ၏။

ခုခို၏ မျက်နှာတွင်လည်း အံ့အားသင့်ဟန်ပါနေ၏။

‘ဆရာ...သူက တာကြောင့် မရှောင်နိုင်ရတာလဲ’

စာအိကလည်း အသေအချာ စိုက်ကြည့်၍

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါလဲ သံသယဖြစ်မိတယ်’

ပိုင်ကျန်သည် ကျုံးရံရှေ့သို့လျှောက်သွားကာ ခုခို၏ ထိုင်ချလိုက်၏။

ထို့နောက်...

မျက်နှာတွင် ဖုံးသားသော ရှေ့ရောင်မျက်နှာဖုံးကို ဆွဲ၍ ချွတ်လိုက်၏။

‘ဟင်’

‘ဟင်’

ပိုင်ကျန်နှင့် သိုင်းရာတေသည် လွန်စွာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူ...သူ့မဟုတ်ဘူး’

သိုင်းရာတေက ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ယခု သေဆုံးနေသူမှာ ကျုံးရံမဟုတ်ပါ။

အခြားတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

ပိုင်ကျန်က အံ့အားသင့်တတ်ပြီး ကြိတ်လိုက်သည်။

‘ဟင်...ခင်ဗျား လွှတ်အောင်ပြေးနိုင်ရင် ပြေးစမ်း’

သူက ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်....

‘ဝုန်း....’

ပေါက်ကွဲသံတစ်ခု ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

* * *

ပေါက်ကွဲသံများသည် အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသေးသည်။

ချန်လွန်းတောင်တစ်ခုလုံး တုန်ခါသွားလေသည်။

မကြာပါခဏျား

အဆောက်အအုံများထဲမှ ပေါက်ကွဲသံများ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာ၏။

အဆောက်အအုံများ မီးလောင်ကျွမ်းလာလေသည်။

မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အညံ့ခံသော ကျင်းရှောက်ပိုက်၊ သားများသည် ဘေးကျင်းရာသို့ သွားရောက် ရပ်နေကြလေသည်။

မီးခိုးလုံးကြီးများမှာ...
ချန်လွန်းတောင်ပေါ်မှနေ၍ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ အလိပ်
လိုက် တက်သွားလေတော့သည်။

ကျင်းရှောက်ဂိုဏ်းမှာ လုံးဝပြိုကွဲသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျုံးရိမှာ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင် သွားပြီ
ဖြစ်သည်။

ဂိုဏ်းသားများမှာ...
လက်နက်ချ အညံ့ခံသူများ၊ သေသူများနှင့် တိုင်းပြည်ကို
သစ္စာဖောက်သူများ၊ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်၏။

မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် အညံ့ခံသူများအား သန္ဓေရေ
တိုက်ကာ နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးတွင် ပါဝင်စေ၏။

မျိုးချစ် တော်လှန်ရေး သမားများမှာ ပထမခြေလှမ်း
အောင်မြင်သွားပြီ ဖြစ်၏။

သူတို့ မျက်နှာပေါ်တွင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများ အစား
ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းများသာ ပေါ်လွင်နေသည်။

သူတို့၏ စိတ်ဓာတ်များမှာ...
နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေး တိုက်ပွဲအတွက် အားအင်များစွာ

ပြည့်ဝနေ၏။

သူတို့ ပင်ပန်းရကျိုးနပ်ပြီ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ကောင်ပေါ်မှဆင်းသွားကြပြီ ဖြစ်၏။

သူတို့၏ ခြေလှမ်းများမှာ...
နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးစခန်းများရှိရာသို့ဦးတည်နေကြသည်။

* * *

ပိုင်ကျန်သည် မီးလောင်နေသော ပြာပုံများအား ငေး၍
ကြည့်နေ၏။

ဓားဘုရင်နှင့်သိုင်းရာဇာ တောင်ပေါ်မှ ပခုံးချင်းယှဉ်၍
ဆင်းသွားပြီ ဖြစ်၏။

စုယင်သည် ပိုင်ကျန်နံဘေး၌ ယှဉ်၍ရပ်နေရာမှ ပိုင်ကျန်
ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

‘အစ်ကို...သွားရအောင်လေ’

ပိုင်ကျန်သည် သူမအားကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်လေသည်။
စုယင်က မျက်မှောင်ကိုပ်၍

‘အစ်ကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

ပိုင်ကျန်က

‘ဘာဖြစ်နေလို့လဲ’

စုယင်က နှုတ်ခမ်းစု၍

‘အစ်ကို တစ်ခုခုတော့နေသလိုပဲ’

ပိုင်ကျန်က ပြုံး၍

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုံးရိဘယ်ရောက်နေလဲလို့ စဉ်းစားနေ
တာ’

စုယင်က...

‘စဉ်းစားလို့ ရပြီလား’

ပိုင်ကျန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

‘မရသေးဘူး’

စုယင်က...

'ဒါဆိုလဲ တောင်အောက်ရောက်မှ စဉ်းစား၊ ရှေ့မှာ
ဖေဖေတို့ စောင့်နေတယ်'

ပိုင်ကျန်သည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်
လေသည်။

ထို့နောက်....

စုယင်၏ပခုံးအားဖက်ကာ တောင်အောက်သို့ သွက်လက်
စွာဖြင့် ဆင်းလိုက်လေ၏။

ညနေစောင်း....

ဆည်းဆာရောင် တော့ကပ်နေ၏။

ကေဘင်းကင်ပေါ်တွင် ပုစွန်ဆီယောင် သမ်းနေ၏။

ရာသီဥတု ကြည်လင်သာယာနေ၏။

ချန်လွန်း တောင်ခြေရင်းတွင် လူလေးယောက် ရပ်နေ
သည်။

စုအိ၊ သိုင်းရာဇာ၊ ပိုင်ကျန်နှင့် စုယင်တို့ဖြစ်သည်။

စုအိသည် အိမ်သို့ ပြန်လိုလှပေသည်။

သူသည် သိုင်းလောကထဲမှ ပျောက်ကွယ် နေသည်မှ
အတန်ကြာပြီ ဖြစ်သည်။

သူသည် သိုင်းလောက၏ ယုတ်မာဘောက်ကျစ်မှုများကို
ရှုရှာမုန်းတီးလာ၍ သိုင်းလောကမှလွတ်ခွာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ယခု....

သူ၏သမီးအား ကယ်တင်ရန်အတွက်သာ သိုင်းလောက
ထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

သမီးနှင့်သမက်အား လယ်တင်ပြီးနောက်....

သူသည် မိမိအိမ်ကလေးသို့သာ ပြန်လိုလှပေသည်။

သိုင်းရာဇာမှာလည်း ဆယ်ငါးနှစ်လုံးလုံး ပုန်းရှောင်၍
ကျုံးရိအား အနိုင်ရစေမည့် သိုင်းဝညာကို ကြိုးစားတီထွင်
နေခဲ့၏။

အမှန်ဆိုလျှင်....

သူသည် သိုင်းလောကမှ အနားယူကာ စုအိတို့နှင့်အတူ
အေးချမ်းရာနေရာ၌ ဇာတ်မြူပ်နေထိုင်မည်ဟု စိတ်ကူးတား
လေသည်။

ထို့ကြောင့်

သူတို့ထွင်ထားသော သိုင်ပညာအချို့အား ပိုင်ကျန်ကို
ဆင်ကြားပေးခဲ့သည်။

ယခု....

ကျုံးရိအစစ်အား နှိမ်နင်းရန်တစ်ခုကို သူမယူခဲ့ဘူးပါ။
ပိုင်ကျန်အား ယုံကြည်စွာ လွှဲအပ်လိုက်လေသည်။

သူသည် စုအိနောက်သို့လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

စုအိသည် ပိုင်ကျန်နှင့် စုယင်အား ကြည့်ကာ....

‘ကဲ...မင်းဘို့က ငါတို့နဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့မယ်မဟုတ်လား’

စုယင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

‘လိုက်မှာပေါ့၊ ကျန်မက အိမ်ကိုလွှမ်းလှပြီ၊ ပြီးတော့ အသံ ပြတ်တိုက်တဲ့ ခေါက်ဆွဲပြုတ်မစားရတာလဲ ဆယ်ငါးနှစ် ရှိပြီ’

သိုင်းရာဇာက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး စုယင်၏ ခေါင်းအား သပ်လိုက်လေသည်။

‘ကျွေးရမှာပေါ့ကွယ်၊ အဘမှာ ဒီသမီးလေးပဲရှိတာ’

စုအိက လက်ကံစ၍

‘ဟေ့ အဲဒါ မင်းရဲ့ သမီးမဟုတ်ဘူးလေ’

သိုင်းရာဇာက နှာခေါင်းရှုံ့၍....

‘ငါ့ သမီး မဟုတ်လို့ ဘယ်သူ့သမီးဖြစ်ရမှာလဲကွ’

စုအိက မိမိနှာခေါင်းကို လက်ညှိုးထိုး၍

‘ငါ့သမီးပေါ့ကွ’

သိုင်းရာဇာမျက်လုံးပြူး၍

‘ဟေ့ ဟေ့ မင်းက မေ့နေပြီလား၊ စုယင်က မင်းနဲ့ကျွန်ုပ်ရဲ့ သမီးလို့ မင်းမိန်းမသေပြီးတဲ့နောက်မင်းပြောခဲ့တာမှတ်မိရဲ့လား’

စုအိက ရယ်မော၍

‘မင်းက မှတ်မိဆိုတော့လဲ ငါ့မှတ်မိရမှာပေါ့ကွာ’

‘ဟား...ဟား...ဟား...’

သူတို့နှစ်ယောက် ပိုင်တူရယ်လိုက်၏။

စုယင်ကလည်း သူတို့ကို ကြည့်၍ သဘောကျနေ၏။

ပိုင်ကျန်ကလည်း ပြုံးနေ၏။

အဘန်ကြာမှ....

စုယင်သည် ပိုင်ကျန်၏ ထက်မောင်းကိုကိုင်ပြီး....

‘အစ်ကို အိမ်ပြန်ကြမယ်နော်’

ပိုင်ကျန်က ပြုံး၍ ခေါင်းခါလိုက်၏။

‘အစ်ကို လိုက်လို့ မရသေးဘူးညီမ’

စုယင်က မျက်လုံးပြူး၍

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ပိုင်ကျန်က သက်ပြင်းချ၍

‘ကျွန်ုပ်ကို လိုက်ရှာရဦးမယ်၊ သူ မသေသေးသရွေ့ တော်လှန်ရေးကြီးအတွက် စိတ်မချရဘူး၊ အမျိုးမျိုး နှောင့်ယှက်နေမှာပဲ’

၂၀၆ မိုးကျော်သူ

စုယင်က
 'အစ်ကိုသွားရင် ညီမလဲလိုက်မယ်'
 ပိုင်ကျန် ခေါင်းခါလိုက်၏။
 'မဖြစ်ဘူး၊ အန္တရာယ်များတယ်'
 စုံအိက ကြားဖြတ်လိုက်၏။
 'တုတ်တယ်သမီး၊ ဒါ သိုင်းသမားကောင်း တစ်ယောက်
 လုပ်သင့်တဲ့ တာဝန်မို့ သူသွားပါစေ၊ သမီးက အပေ့အိမ်
 ပြန်လိုက်ခဲ'

သူမက မျက်ရည်များကျလာ၏၊
 'ကေခင်းပါပြီသေ အစ်ကိုဆက်ဆက်ပြန်လစခဲ့နော်'
 ပိုင်ကျန် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။
 'အစ်ကို အိမ်ဆောက်အောင် ပြန်လာမှပါကွာ၊ ညီမစိတ်
 ချနေပါ'

စုံအိသည် ပိုင်ကျန်ကို ကြည့်ပြီး...
 'ပိုင်ကျန် သူတယ်မှာရှိမယ်လို့ မင်းထင်သလို့'
 သူက ပြုံး၍...
 'ကျွန်တော်ထင်တာ မမှားရင်တော့ သူ တိမ်လွမ်းတောင်
 မှု့ ရှိတယ်'
 သိုင်းရာဇာက ပြုံး၍
 'အေး ကျုပ်လဲ အဲဒီလိုဘဲ ထင်တယ်'
 ပိုင်ကျန်သည် စုံအိ၊ စုယင်နှင့်သိုင်းရာဇာတို့ကို တစ်လှည့်စီ
 ကြည့်၍

တိမ်လွမ်းတောင်မှတစ်ဆင့်ရယ်သံ (၉) ၂၀၇

'ကဲ...ဆရာတို့ သွားကြတော့လေ၊ အချိန်ရှိတုန်း မြန်မြန်
 ပြန်ကြ'

စုယင်က သူ့အားကြည့်၍
 'အစ်ကို ဂဗ္ဗစိုက်နော်'
 သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 စုံအိသည် ကျင်းရွှေဘက်ကိုစူးမှ ယူလာသော မြင်းပေါ်သို့
 ခုန်တက်ကစ...

'သမီး သွားကြမယ်'
 စုယင်နှင့်သိုင်းရာဇာတို့သည် မြင်းပေါ် အသီးသီး ခုန်တက်
 လိုက်ကြ၏။
 ထိုနောက်
 မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းနှင်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

လူမျိုးတော်သိမ်း

နံနက်ခင်း....

အာရုံရှိ၏ နေရောင်ခြည်သည် တိမ်လွမ်းတောင်ပေါ်သို့
ဖြန့်ကျက်ထရ၏။

‘ခွပ်....ခွပ်....ခွပ်’

အဝေးဆီမှ မြင်းခွာသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။
တိမ်လွမ်းတောင်သို့ သွားရာ လမ်းပေါ်တွင် မြင်း တစ်
ကောင် အပြင်းမောင်းနှင်လာ၏။

မြင်း ပြေးလာရာ နောက်ပိုင်းတွင် ဖုန်လုံးကြီးများ လွင့်ပျံ
နေ၏။

မကြာမီမှာပင်....

မြင်းတစ်ကောင်သည် တိမ်လွမ်းတောင်ခြေသို့ တဖြည်း
ဖြည်း နီးတပ်လာလေသည်။

မြင်းစီးလာသူ၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ ရုပ်ရည်တည်ကြည်ခံ့ညား
ပြီး ယောကျ်ားပီသ၏။

သူ၏ ခါးတွင် ဓားတစ်လက်ချိတ်ထား၏။

ဓားမှာ အပြွေရောင်ဖြစ်၏။

ထို့လူမှာ အပြွေရောင်ဓားပိုင်ကျန်ပင်ဖြစ်၏။

သူသည် တိမ်လွမ်းတောင်ခြေရင်းသို့ ရောက်ရှိလာ လေ
သည်။

သူသည် တောင်ထိပ်တား မေ့ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်လေ
သည်။

သူ တွေးထင်ချက် မှန်ကန်လျှင် ကျုံးရိသည် ဤတောင်
ပေါ်ရှိ သုံးဆင့်ဂူထဲတွင် ရှိရမည်။

သူသည် ကျုံးရိထွက်ပြေး သွားသောအခါ အလွန် စိတ်
နှုတ်ကျသွားလေသည်။

သို့သော်....

သိုင်းရာဇာနှင့်စုအိတို့ ရယ်သံ ကြားရသောအခါ သူသည်
တိမ်လွမ်းတောင်မှ ရယ်သံကို သတိရလာလေသည်။

ကျုံးရိသည် ကျင်းရှောက်ကိုက်၊ ခေါင်းဆူစင် ဖြစ်လေ
သည်။

ကျင်းရှောက်ဆီသို့သောအမိပ္ပာယ်မှာ ရှေ့ရောင်ရယ်သံသံ
ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်....

၂၉၀ မိုးကျော်သူ

တိမ်လွမ်းတောင်မှ ရယ်မောသံသည့် ကျင်းရှောက်ဂိုဏ်း
နှင့်ပတ်သက်နေမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်...

တောင်ပေါ်မှ ရယ်သံသည် ဟူကင်မြို့ တစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့
သည့်အတွက် ရယ်မောသံများ အတွင်းအားအလွန်အဆင့်မြင့်
ရမည်ဖြစ်၏။

သိုင်းရာဇာ၏ ပြောပြချက်အရ ကျုံးရိအတွင်းအားပညာ
မှာ အလွန်အဆင့်မြင့်ပေ၏။

သုံးဆင့်လိုက်ကုတ်နေသော အတွင်းအားဖြင့် ရယ်မောလျှင်
ဟူကင်မြို့တစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့ သွားနိုင်သည်ဟု သူက စဉ်းစားမိ
လေ၏။

ထို့ကြောင့်....

သုံးဆင့်ဂူအား သွားရှုလျှင် ကျုံးရိအား ကျိန်းသေ
တော့နိုင်မည်ဟု သူက ယူမိလေ၏။

ပိုင်ကျန်သည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်လေ၏။

*

*

*

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လေသေး
သည်။

တိမ်လွမ်းတောင်မှတစ်ဆင့်ရယ်သံ (၃) ၂၉၁

ယခင်က လပြည့်ညတူသော ကြားနိုင်သော ရယ်မောသံ
သည် ယနေ့တွင် ထူးခြားစွာ နံနက်အချိန်၌ ကြားရလေတော့
သည်။

ရယ်သံသည် ဝမ်းနည်းသယောင်ယောင်ထင်ရသော်လည်း
အသေအချာ နားစိုက်တောင်ပါက စိတ်ပျော်ရွှင်၍ ရယ်မော
နေခြင်းဖြစ်၏။

ပိုင်ကျန်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်လေ၏။

ခုတ်ဘရက်....

ရယ်သံ ချက်ချင်းရပ်တန့်သွားလေ၏။

ပိုင်ကျန်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေ၏။

သူသည် ခေတ္တနားထောင်ပြီးနောက် ကိုယ်ဖော့ပညာကို
အသုံးပြု၍ တောင်ထိပ်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးတစ်သွားတော့
သည့်။

*

*

*

သို့ဆင့်ဂူတွင် အသံများတိတ်ဆိတ်နေ၏။

သုံးဆင့်ဂူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သစ်ပင်ငယ်များ၊ ချုံနွယ်

များ ပြည့်နှက်နေ၏။

ပိုင်ကျန်သည် သုံးဆင့်ဂူသို့ ရောက်ရှိလာလေပြီ။

သို့သော်....

လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရပါ။

ပိုင်ကျန်က မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေ၏။
 'တောထိ....ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ'
 သူက မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်လေ၏။
 ပိုင်ကျန်သည် ပတ်ဝန်းကျင်အား သေချာစွာ အကဲခတ်
 ကြည့်လိုက်လေ၏။
 တိဗက်လခမားဘုန်းတော်ကြီး၏ ရုပ်ကလောင်မှာ ယခင်
 အတိုင်းပင်ရှိနေ၏။
 ပိုင်ကျန်သည် ရုပ်ကလောင်အား စိုက်ကြည့်လိုက်လေ၏။
 'ဟင်'
 သူ၏ မျက်လုံးများသည် ထူးခြားချက်တစ်ခုအား တွေ့
 မြင်လိုက်ရလေသည်။
 သူသည် မျက်လုံးပွတ်၍ ထပ်မံကြည့်လိုက်ပြန်သည်။
 မမှားပါ။
 ရုပ်ကလောင်၏နံဘေးတွင် ရွှေရောင် မျက်နှစ်ဖုံးစွပ်တစ်ခု
 ရှိနေ၏။
 ပိုင်ကျန်က အံ့အားသင့်သွားလေ၏။
 ထိုမျက်နှာဖုံးမှာ ကျင်းရှောက်ဂိုဏ်း၏ဂိုဏ်းချုပ်တပ်ဆင်
 သော မျက်နှာဖုံးဖြစ်၏။
 ပိုင်ကျန်သည် ထစ်လှမ်းချင်းလျှောက်သွားလေ၏။
 ရုပ်ကလောင်၏ နောက်ကျောအားမှီ၍ လူတစ်ယောက်
 ထိုင်နေ၏။
 ပိုင်ကျန်သည် ထိုလူအား တွေ့လိုက်ရသောအခါ အလွန်
 အမင်၊ ဝမ်းသာသွားသည်။

'ဟင်....ကျုံးရိ'
 သူက လွတ်ခနဲ အသံထွက်သွားလေသည်။
 ထိုလူမှာ သူလွန်စွာတွေ့ချင်လှသော ကျင်းရှောက်ဂိုဏ်း၏
 ဂိုဏ်းချုပ် ကျုံးရိပင်ဖြစ်လေ၏။
 ကျုံးရိက မော့ကြည့်လိုက်သည်။
 'ဪ....မင်းကိုး'
 ပိုင်ကျန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်တေ၏။
 'ခင်ဗျားက ဒီမှစ လစပုန်းနေတာပေါ့လွေး'
 ကျုံးရိက မချီပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။
 သူသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေ၏။
 ပိုင်ကျန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ရပ်ကာ....
 'မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ကျုပ်ရှိရာကို ရှေးအောင်
 စာနိုင်သားပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းအခုလို ကျုပ်ကိုလှည့်လာတာ
 တောင်းဘူးကွ'
 ပိုင်ကျန်က မျက်မှောင်ကုပ်၍....
 'ဘာဖြစ်လို့'
 ကျုံးရိက အေးစက်စွာဖြင့်....
 'မင်းအတွက် ကံဆိုးတာပေါ့'
 ပိုင်ကျန်က ပြုံး၍....
 'ကံဆိုးတာ ကျုပ်မတုတ်ဘူး ခင်ဗျားပဲ'
 ကျုံးရိက....
 'ကျုပ်က ဘယ်တော့မှ ကံမဆိုးဘူးကွ'
 ပိုင်ကျန်က....

‘ခင်ဗျားမထင်လိုက်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားက ချန်လှန်းခဲ့တာနဲ့ ယမ်းတွေဖြုတ်ပြီး ကျုပ်တို့အားလုံးသေအောင် ခင်ဗျား လုပ်ခဲ့တယ်’

သူကပြောရင်း အနားသို့ တိုးကပ်လိုက်လေသည်။
‘ပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ဟပည့်တစ်ယောက်ကို ရုပ်ဖျက်ပြီး ကျုပ်တို့ကို လှည့်စားခဲ့တယ်၊ ကျုပ်တို့က သူ့ကိုပဲ အာရုံစိုက် နေတုန်း ခင်ဗျားက ယမ်းတွေဖောက်ခွဲပြီးထွက်ပြေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့မသေခဲ့ဘူးဗျ’

သူက စကားဆက်လိုက်လေသည်။
‘ခင်ဗျားအကြံက ကျုပ်တို့တွေအားလုံးလဲသေ ခင်ဗျား၊ လူတွေအားလုံးလဲသေ၊ ကျင်းရှောက်ဂိုဏ်းလဲပျက်စီး၊ ဒါမှ ကျင်းရှောက်ဂိုဏ်းရဲ့ရွှေတွေ၊ ငွေတွေအားလုံး ခင်ဗျားရမှစ မဟုတ်လား’

‘ဟား.....ဟား.....ဟား’
ကျုပ်ရဲ့ရယ်မောလိုက်လေ၏။
သူ၏ ရယ်သံမှာ ခြောက်ကပ်ကပ်ရှိလှပေ၏။
ပိုင်ကျန်မျက်မှောင်ကုပ်၍.....

‘ခင်ဗျားက ဘာရယ်နေတာလဲ’
ကျုပ်ရဲ့ပိုင်ကျန်အားဖိုက်ကြည့်ကစ.....

‘ဒီမှာ ပိုင်ကျန်ခင်းသံတာတွေ သိပ်များနေပြီ လေစက ကြီးမှာ များများသိတာ မကောင်းဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် မင်း လို သိနေတဲ့လူက လူ့လောကကြီးမှာ မနေသင့်တော့ ပါ ဘူးကွာ’

သူသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် လိုက်ဂူသံမှတစ်လွှမ်း ချင်းလွှမ်းထွက်လိုက်လေသည်။

ပိုင်ကျန်ကလည်း နောက်မှလိုက်သွားလေ၏။
တိမ်လွှမ်းတောင်၏ထိပ်ဆုံးဖြစ်၏။
ထိုနေရာ မျက်နှာပြင်မှာ မြေသားမဟုတ်ဘဲကျောက်သား ဖြစ်နေ၏။

ကျောက်သားပြင်တစ်ခုလုံး ချော့ချော့နေ၏။
ကြီးမားသော ကျောက်ဖျာ တစ်ချပ်နှင့် တူလှပေသည်။
ကျောက်ဖျာ၏အနောက်ဘက် အစွန်းတွင် ချောက်ကမ်း ပါးကြီးရှိနေ၏။

ပိုင်ကျန်သည် သုံးဆင့်ဂူသာ ရောက်ခဲ့ဖူး၏။
ထိုနေရာသို့ လုံးဝရောက်ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိပါ။
ထိုနေရာ၏ တည်ရှိနေပုံမှာ ထူးဆန်းနေ၏။
သူ၏စိတ်ထဲတွင် အံ့အားသင့်လာလေ၏။

သူသည် ကျုပ်ရဲ့အား ကြည့်ကာ.....
‘ကျုပ်ရဲ့ဒီနေရာက ဘာနေရာလဲ’
ကျုပ်ရဲ့သည် လက်နှစ်ဘက်နေစက်ပစ်ကာ ကောင်းကင် အားမော့ကြည့်လိုက်၏။

နေလုံးကြီးသည်ခေါင်းပေါ် တည်တည်သိုရောက်ရှိနေ၏။
သူသည်ပိုင်ကျန်အားမကြည့်ဘဲ.....
‘ပိုင်ကျန်.....နေစောင်းတော့မှ ကျုပ်တို့ တိုက်ခိုက်ကြမယ်၊ အခု ဒီအနေနဲ့ ကျုပ်ကိုယ့်ချင်တယ်ဆိုရင် ညနေစောင်းတဲ့ အထိ မတ်တတ်ရပ်ကာပြိုင်ကြတာပေါ့’

ပိုင်ကျန်တအနည်းငယ်စဉ်း၍....

ကောင်းပြီ....ကျုပ်လက်ခံတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မေးတာ ခင်ဗျားမဖြေရသေးဘူးနော်

ကျုံးရိက သက်ပြင်းချ၍....

ဒီနေရာကို သေမင်းကျောက်ဖျားလို့ ခေါ်တယ်၊ ဒီတိမ်လွမ်းတေစဉ် တစ်ခုလုံးမှာ ဒီကျောက်ဖျားရက် ကြော့ဖျားစရာ အကောင်းဆုံးတဲ့

ဘာဖြစ်လို့လဲ

ပိုင်ကျန်က သိလို့စွဲ မေးလိုက်သည်။

ဒီကျောက်ဖျားက မွန်းတည့်ချိန်ရော့ဖျားလို့ ခေါင်းပေါ်နေလို့ ရောက်ပြီဆိုရင် ဓားနှစ်လက်ရဲ့ အရောင် ဟုပ်လို့ မရဘူး....

ဓားနှစ်လက်ရဲ့အရောင် ဟပ်မိရင် ကျောက်ဖျားထုန်ခါ၊ ဇာပြီ ကဲ့အတ်သွားတတ်တယ်

ပိုင်ကျန်က....

ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ

ကျုံးရိက....

ကျုပ်တိဗက်စာတွေ လေ့လာတုန်းတသိတာ ဒီနေရာရဲ့ ကျောက်ဖျားက အရင်တုန်းက နှစ်ဆပိုကြီးတယ်၊ အခုတစ်ဆပဲ ကျန်တော့တယ်....

ဒီနေရာကို သိတဲ့လူ အရမ်းနည်းတယ်၊ ကဲ....တော်ပြီလို့ ထင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ယှဉ်ပြိုင်ရင် အားရှိအောင် စကားပြောတာရပ်ကြစို့

ညနေစေ့စင်း....

နေလို့ကြီးသည် ပင်လယ်ထဲသို့ ဟရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်နေသည်။

လေတဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်နေ၏။

သေမင်းကျောက်ဖျားပေါ်တွင်....

ပိုင်ကျန်နှင့် ကျုံးရိသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် စိတ်ကြည့်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေကြ၏။

သူတို့၏ မျက်လုံးများသည် စူးရှတောက်ပနေ၏။

ကျုံးရိ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးတွင် မည်သည့်လက်နက်မျှ မရှိပါ။

ပိုင်ကျန်၏ ခါးတွင် အဖြူရောင်ဓားရှိနေ၏။

ပိုင်ကျန်သည် အဖြူရောင်ဓားအားခါးမှ ဖြုတ်ကာအဝတ် သို့လှုပ်ပစ်လိုက်၏။

ကျုပ်တို့လက်နက်မဲ့ပဲ ပြိုင်ကျတာပေါ့

ကောင်းပြီ

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်အလစ် မပေးရဲကြပါ။

ပိုင်ကျန်သည် ညာဘက်လက်ကို ရှေ့တည့်တည့်ဆန့်ထုတ်ထားပြီး လက်ဝါးကိုမိုးပေါ်ထောင်ထား၏။

ဝဲဘက်လက်ကို ရင်ဝတွင် အကာအကွယ်ပြုထား၏။

ကျုံးရိသည် လေထဲသို့ ခုန်တက်ကာ ပိုင်ကျန်၏ခေါင်း၊ ရင်ဘတ်နှင့် ဝမ်းဗိုက်တို့အား တစ်ပြိုင်တည်း တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

‘ယား’
 ပိုင်ကျန်ကလည်း မာန်သွင်းကာ ကျုံးရီ၏ ခြေထောက်
 အားကန်လိုက်လေ၏။
 ကျုံးရီသည် ဒူးနှစ်ဘတ်တို့ကွေးကာ ပိုင်ကျန်၏ နောက်
 ကျောသို့ ပေါ်ပါးစွာကျသွားလေသည်။
 သူသည် မြေပေါ်သို့ ခြေချသည်နှင့် ကိုယ်ကို စာပတ်
 လှည့်ကာလက်ဝါးကို ဆန့်ထုတ်လိုက်လေ၏။
 ပိုင်ကျန်ကလည်း ချာခနဲလှည့်ကာ လက်ဝါးဖြင့် ခံပေး
 လိုက်သည်။
 ‘ဝုန်း...’
 လက်ဝါးနှစ်ခုအရှိန်ပြင်းစွာ ရိုက်မိသွားလေ၏။
 ကျုံးရီသည် နေ့ခင်းသို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်မိလေသည်။
 ပိုင်ကျန်မှာမူ ခြေဝါးလှမ်းမျှဆုတ်မိလေသည်။
 ကျုံးရီက ပြုံးလိုက်၏။
 ‘မဆိုးဘူး...မင်းက ဒီလေခက်တောင် ခံနိုင်သားပဲ’
 ပိုင်ကျန်သည် ဤအတိုင်းဆိုလျှင် မိမိမှာမကြာခင် ရှုံးနိမ့်
 သွားမည်ကို တွက်ဆမိလေသည်။
 ထို့ကြောင့်...
 သူသည် တတ်ထားသမျှ ပညာမျှအားလုံးကို ထုတ်သုံး
 တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
 တစ်ခဏအတွင်းမှာပင်...
 သိုင်းကွက် တစ်ရာကျော်ခန့် ယှဉ်ပြိုင်ပြီး ဖြစ်သွားလေ
 သည်။

ကျုံးရီသည် ပိုင်ကျန်အား အထင်မသေးရဲတော့ပါ။
 ထို့ကြောင့်...
 သူ၏ အရက်စက်ဆုံးသော သိုင်းကွက်ကိုထုတ်ဖော် တိုက်
 ခိုက်လိုက်၏။
 ယင်းသိုင်းကွက်မှာ...
 တစ်ဖက်လူအား အသေသတ်ရန်သာ ရည်ရွယ်ထားပြီး
 မိမိအတွက် ခုခံရန်မရှိပါ။
 မိမိက သူများကို မသတ်နိုင်လျှင် သူများ သတ်သည်ကို
 ခေါင်းငုံ့ခံရုံသာ ရှိ၏။
 အလွန်မျက်စက်သော သိုင်းကွက်ဖြစ်၏။
 သို့သော်
 ယင်းသိုင်းကွက်အား ခုခံနိုင်သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိသေး
 ပါချေ။
 သိုင်းရာဇာသည် မိမိအားရှုံးနိမ့်သွားခြင်းမှာ ဤသိုင်း
 ကွက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။
 ရုတ်တရက်...
 သူသည် ပိုင်ကျန်၏ ရင်စာအား ညာဘက်လက်ဖြင့် ထိုး
 ဖောက်လိုက်၏။
 ပိုင်ကျန်က အသားအယာရ ရှောင်ကိမ်းလိုက်သည်။
 သို့သော်...
 ကျုံးရီ၏ခဲဘက်လက်သည် သူ၏နောက်ကျောသို့ ရောက်
 လာပြန်၏။

ပိုင်ကျန်က တစ်ပတ်လှည့်၍ လတ်ဝါးဖြင့် ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင်....

ကျုံးရိ၏ ညာဘတ်လက်သည် ပိုင်ကျန်၏ဦးခေါင်းအား မီး၍ ခုတ်ချလေ၏။

ပိုင်ကျန်၏နဖူးမှ ချွေးမျှစးစီးကျလာသည်။

အရှေ့ဘက်သို့ ရှောင်လိုက်လျှင် အနောက်ဘက်မှ ဝင်လာပြီ....

အနောက်ဘက်သို့ ရှောင်လိုက်လျှင် တောင်မြောက်ဝဲယာ ဆီမှ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရသဖြင့် မရှောင်တိမ်းနိုင်တော့ပါ။

ကျုံးရိ၏ လက်ဝါးတစ်ချက်သည် ပိုင်ကျန်၏ ပခုံးအား ထိမှန်သွားတော့သည်။

‘ဘုတ်’

ပိုင်ကျန်သည် နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းခန့် လှင့်စဉ်ကျသွားလေသည်။

ပိုင်ကျန်တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများဖြင့်စိုရွှံ့နေသည်။

သူသည် ကမန်းကတန်း လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာ မှာကြားခဲ့သည့်စကားများကို ပြန်လည်သတိရလာသည်။

‘ကျုံးရိရဲ့ နောက်ဆုံးသိုင်းကွက်က တကယ်ကို ထူးခြားတယ်ကွာ၊ သူ့ရဲ့သိုင်းကွက်က ရှောင်တိမ်းမိတာနဲ့ ဆတ်တိုက်ရှောင်တိမ်းရတော့တာပဲ’

ကျုံးရိက လှောင်ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ဘယ်လိုလဲကွာ၊ ကျုပ်ရဲ့သိုင်းကွက်က ထတ်မြက်ရဲ့လား’

ပိုင်ကျန်က အံ့တင်းတင်း ကြိတ်လိုက်သည်။

သူသည် ဇာတ်ကလေးများ ဘုန်းတော်ကြီး၏ သိုင်းကွက်ကို စတင် အသုံးပြုလိုက်သည်။

ပိုင်ကျန်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျုံးရိထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားလေသည်။

ကျုံးရိက ဆီး၍တိုက်ခိုက်၏။

သို့သော်....

ပိုင်ကျန်၏ ညာဘတ်လက်သည် ဝှေ့၍ခံလိုက်သည်နှင့် ကျုံးရိ၏တိုက်ကွက်များ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ပိုင်ကျန်က အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

လားမားဘုန်းတော်ကြီး၏ သိုင်းကွက်များမှာ ကျုံးရိ၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ချေဖျက်ရန် တမင်တကွာ တီထွင်ထားသကဲ့သို့ပင်....

ပိုင်ကျန်သည် လားမားဘုန်းတော်ကြီး၏ သိုင်းကွက်များအား ဆတ်လက် အသုံးပြုလိုက်သည်။

သူ၏သိုင်းကွက်များမှ ဖြစ်ပေါ်လာသောအသံများသည် တံတီးတီးနှင့် လေမုန်တိုင်းများ တိုက်ခတ်သည့်အလား ကျုံးရိတစ်ကိုယ်လုံးအား လှမ်းမိုးနေသည်။

ကျုံးရိမှာ မခုခံနိုင်တော့ပါ။

နောက်သို့ တစ်ဆုတ်တည်း ဆုတ်နေရသည်။

နောက်ဆုံး....

www.burmeseclassic.com

၃၀၂ မိုးကျော်သူ

သူသည် ချောက်ကမ်းပါး အခွန်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျုံးရိသည် မယုကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။
ပိုင်ကျန်၏သိုင်းပညာ ဤမျှထက်မြက်မည်ဟု လုံးဝမထင်ထားပါ။

ကျုံးရိသည် တွေ့ဝေနေစဉ်မှစပင် ပိုင်ကျန်၏ လက်ဝါးသည် သူ၏ရင်ဝသို့ ရိုက်မိသွားလေတော့သည်။

အား

ပိုင်ကျန်သည် စူးရှအော်ဟစ်ရင်း ချောက် ကမ်း ပါးအောက်သို့ လွင့်စင်ကျသွားလေတော့သည်။

* * *

ကောင်းကင်တွင် မိုးသား တိမ်လိပ်များ ကင်းစင်နေ၏။
ရာသီဥတုက သဘာဝယာယာရှိနေ၏။
အပြာရောင် မိုးသားကြားတွင် လခြမ်းကွေးလေးရှိနေသည်။

ပိုင်ကျန်သည် ကောင်းကင်အား မော့ကြည့်လိုက်၏။
သူသည် တိုင်းပြည်၏ အကြီးမားဆုံး အနွှာရယ်ကိုကျော် ဖြတ်နိုင်ပြီဖြစ်၍ ဝမ်းသာနေ၏။

တိမ်လွှမ်းတောင်ပေါ်မှ ရယ်မောသံသည် မည်သည့်အခါမှ ထွက်ပေါ်လာနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

တိမ်လွှမ်းဆောင်မှတစ်ဆင့်ရယ်သံ (၅) ၃၀၃

‘အင်း.....တိုင်းပြည်အပေါ် သစ္စာမောက်တဲ့ လူယုတ်မာတွေရဲ့ သွားရာလမ်းက မလှပါလား’

သူသည် သံဝေဂရနေ၏။

သူသည် ချော့ထိကမ်းပါးကြီးအား တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက်....

အဖြူရောင်ခေးအေး ပြန်လည်ကောက်ယူကာ ခါးတွင် ချိတ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက်....

သူသည် တိမ်လွှမ်းမတောင်ပေါ်မှပြေးဆင်းသွားလေတော့သည်။

မကြာမီ....

တိမ်လွှမ်းတောင်မှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

* * *

ကျေးငှက်ကိုလေးများသည် ဟိုမှ သည်မှ ပျံ့ဝဲနေကြလေသည်။

ဝါးရုံတောများအထယ်တွင် လှပသေသပ်စွာ ဆောက်ထားသော အိမ်ကလေးဖြစ်၏။

အိမ်ကလေးထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လူနီးထွက်လာလေသည်။

www.burmeseclassic.com

၃၀၄ မိုးကျော်သူ

စုယ်ပင်ဖြစ်သည်။
သူမသည် ပတ်ဝန်းကျင်၏ သာယာမှုကို ဂရုမပြုနိုင်ပါ။
သူမနှင့် ပိုင်ကျန်လက်ထပ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ချော်
ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ရသောရက်က နည်းပါးခဲ့၏။
ယခုလည်း ပိုင်ကျန်တစ်ယောက် သေသည် ရှင်သည်ကို
မသိရပါ။

'အစ်ကိုရေ...ဘယ်တော့များ ပြန်လာမှလဲ'
သူမက တီးတိုးရှုတ်လိုက်လေသည်။
'အခုပဲ ပြန်ရောက်သောပါပြီကွယ်'
သူမ၏နောက်ကျောမှ အသံထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။
စုယ်သည် နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
'အစ်ကိုပိုင်ကျန်'

သူမသည် ကျယ်လောင်စွာအော်ရင်း ပိုင်ကျန်အားပြေး
ဖမ်းလိုက်လေသည်။

ပိုင်ကျန်လည်း အလိုက်သင့် ပြန်လည်ဖတ်ထားလိုက်လေ
သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်
ကြည့်ကာ မည်သည့်စကားမှ မဆိုကြပါ။

သို့သော်...
ရင်ထဲတွင် စကားပေါင်းမြောက်များစွာ ရှိနေသည်ကိုမူ

* * *
(ဒုတိယ ဇာတ်သိမ်းပိုင်း ပြီး၏။)
မိုးကျော်သူ

